

Liefde om liefde, of de weldaden van Jesus H. Hart en onze wederliefde : godvruchtige lezingen voor iederen dag der maand Juni

<https://hdl.handle.net/1874/236026>

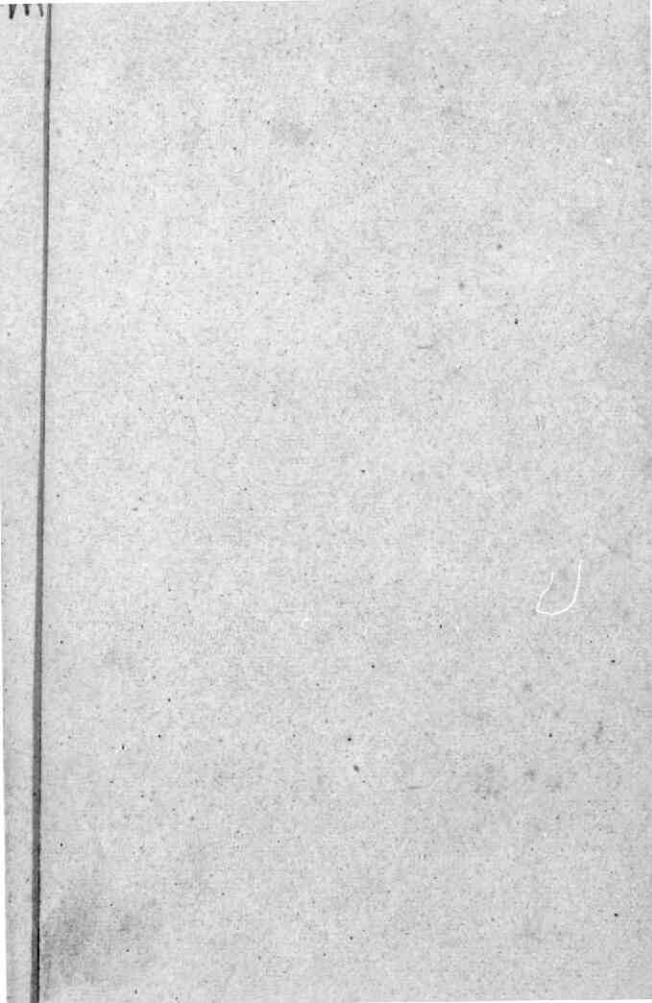
Vak 73

297

mm 13238

Komt tot mij, gij allen, die belast en beladen
zijt, en ik zal u verkwikken. (Matth. XI, 28).

B. Köhlen, M. Gladbach

Vak 73
297

LIEFDE OM LIEFDE.

OF

DE WELDADEN VAN JEZUS H. HART
EN ONZE WEDERLIEFDE.

Godvruchtige lezingen
voor iederen dag der maand Juni.

Door een R. K. Priester.

TWEEDE VERMEERDERDE DRUK.

TILBURG,

Stoomdrukkerij van het R. K. Jongens-Weeshuis.

1888.

BIBL. CONV.

O. F. M.

WIJCHENS

IMPRIMATUR.

M. F. DE BEER, *Sup. Gen. et Dec.*
ad hoc delegatus.

Datum Tilburgi, 8 Martii 1888.

VOORREDE.

Deze nederige bladzijden behoeven bij den godvruchtigen lezer geen andere inleiding of aanbeveling dan deze weinige woorden, die de H. Kerk met een aflat verrijkt heeft: „Bemind zij overal het H. Hart van Jezus.” Wanneer zullen de gelukkige dagen eens aanbreken, dat die wensch geschreven staat aan het hoofd der staatswetten, op den titel der boeken, in den gevel der openbare gebouwen, in de wapperende banieren der legers en in de paleizen der grooten?..... Wat bij de menschen onmogelijk is, is mogelijk bij God, „en, zoo heeft Onze Heer gezegd, heerschen zal mijn Hart, ondanks allen tegenstand.”

Och, of ten minste die wensch geschreven stond in de *harten* aller Christenen! Daartoe het onze bijdragen door aan de geloovigen te doen zien, welke liefde Jezus' H. Hart in de Verlossing, in zijn H. Sacrament, in zijn H. Lijden en in duizend andere weldaden betoond heeft, ziedaar geheel de reden van bestaan van dit werkje; en deze reden zal ons verschooning doen vinden in het oog des vromen lezers; want wie zijn wij, om zulk een

verheven taak met zoo zwakke krachten te beproeven?

Wat het plan van het werkje betreft, dit is hoogst eenvoudig en ligt geheel en al in den titel: „Liefde om Liefde”, reeds opgesloten. Wij moeten het H. Hart van Jezus beminnen; doch waarom? Omdat Het ons het eerst bemind heeft en ons daarvan de bewijzen bij menigte gaf. Hoe moeten wij op onze beurt dat H. Hart liefde betuigen? Door aanbidding, eerherstel en navolging. Ziedaar het geheele verloop. Op eenvoudige, duidelijke wijze hebben wij getracht deze gedachte uiteen te zetten. In hoeverre wij daarin geslaagd zijn en eenig vuur van wederliefde in de harten hebben mogen ontsteken, oordeelen God en de vrome lezer.

VOOR DE TWEEDE VERMEERDERDE UITGAAF.

De vereerders van Jezus' H. Hart nemen ook in ons vaderland voortdurend toe. Dit getuigen de duizenden exemplaren onzer eerste uitgave, die, spoediger dan wij hadden durven hopen, geplaatst zijn. Dank zij daarvoor gebracht aan 't Goddelijk Hart en het godvruchtige publiek! Wij koesteren de hoop, dat deze vermeerderde uitgave nog beter aan aller wenschen voldoen moge.

LIEFDE OM LIEFDE,

OF :

DE WELDADEN VAN JEZUS H. HART
EN ONZE WEDERLIEFDE.

**Kort Overzicht der Geschiedenis van de
devotie tot Jezus' H. Hart.**

Is deze devotie nieuw in de H. Kerk ?
Hebben de Heiligen en godvruchtige
personen van vroeger eeuwen haar
gekend en beoefend ? Als men bedenkt ,
welk vooral het doel is van deze devotie ,
nl. zooals de uitspraken van Rome zeggen :
» de oneindige liefde te eeren , waarmede
» de Zoon Gods zich voor ons , menschen ,
» ter dood overleverde en zich zelve aan

« ons in 't H. Sacrament ten spijsze gaf¹⁾,”— dan kan men er niet aan twijfelen, of deze godsvrucht is zoo oud als het christendom zelf. Van den H. Joannes Evangelist af, die in het laatste Avondmaal dat H. Hart van liefde voelde kloppen, tot op onze dagen, zijn er altijd heilige en uitverkoren zielen geweest, die deze liefde vereerden; ook hebben Kerkvaders van de hoogste oudheid ons in hunne schriften gesproken over de liefde van Jezus' H. Hart, zooals een H. Augustinus, een H. Bernardus, Franciscus van Sales en anderen; terwijl heilige Maagden als Mechtildis, Lutgardis, Gertrudis ons de zoetheid dier liefde met de teederste woorden hebben beschreven. « Maar, » zoo zegt Pius IX z. g. in zijne bulle van zaligverklaring der Zalige Margareta Maria, « de Stichter en Voltrekker » van ons geloof, Jezus Christus, had geen » vuriger verlangen, dan de vlam der » liefde, die in zijn eigen Hart brandde, » ook in de harten der menschen te ont- » steken. Reeds in het Evangelie leeren

1) In propositione causae Instit. festi SS. Cordis a. 1697.

» wij dit ; want , zegt Hij daar , Ik heb
 » een vuur op de wereld gebracht en wat
 » wil Ik anders , dan dat het ontstoken
 » worde ? Om echter meer en meer dat
 » vuur der liefde te ontsteken , wilde Hij
 » in zijne Kerk *den eeredienst van zijn*
 » *H. Hart doen instellen* en bevorderen.
 » En om dien heilzamen *eeredienst* in te
 » richten en overal te verspreiden , gewaar-
 » digde Zich Onze Heer zijne eerbiedwaar-
 » dige dienaress Margareta Maria Alacoque
 » uit te kiezen Voor het Allerheiligste
 » Sacrament in gebed verzonken zijnde ,
 » werd haar door den Heer gezegd , dat
 » het Hem alleraangenaamst zou zijn , zoo
 » er een bijzondere *eeredienst* werd ingericht
 » ter eere van zijn H. Hart , dat van liefde
 » tot de menschen verteerd wordt . En aan
 » haar droeg Hij de zorg hiervoor op .”

Dit had plaats op het einde der 17^{de}
 eeuw. Hevig was de tegenstand , dien
 deze godsvrucht in den beginne ondervond ,
 zoowel van wege de godvruchtigen , welke
 daarin eene tot nu toe ongekende nieuwig-
 heid meenden te zien , als ook van wege
 de Jansenisten en ongelooovigen , die mis-

schien inzagen, wat machtig middel deze devotie worden zou om geloof en liefde weder in de harten der Christenen te doen bloeien. De eersten waren natuurlijk spoedig tot andere gevoelens gebracht; maar de steeds aangroeiende haat der laatsten leverde het bewijs, dat deze godsvrucht inderdaad het werk Gods was; hun tegenstand diende slechts om de leer der Kerk aangaande dit punt duidelijker te doen omschrijven en overal te verspreiden.

En thans, op de dagen, die wij beleven, is deze godsvrucht beoefend over gansch de wereld; uit alle oorden der aarde stijgen lofzangen op ter eere van het H. Hart van Jezus. Zoowel de sijnbeschaafde inwoner onzer groote steden, als de half wilde Indiaan van Amerika eeren en aanbidden dat Hart. Overal ter wereld verkondigen prachtige kerken en hooge torens aan de wereld de waarheid dezer voorspelling des Heeren: «Heerschen zal mijn Hart, ondanks allen tegenstand.» En wie zegt ons, waar die overwinning des H. Harten eindigen zal? Wie zegt ons, dat niet eenmaal, — en oeh, of de tijd niet verre meer zij! —

de geheele wereld terugkeert tot het geloof der vaderen, en alle volkeren en talen van Europa, Azië, Amerika, Afrika en Australië samenstemmen tot één machtig loflied, een loflied ter eere van 't H. Hart des Heeren?

Talrijke boeken en boekjes werden geschreven om deze devotie, haren aard, haar voorwerp, hare voordeelen, hare beoefening duidelijk voor de geloovigen uiteen te zetten en zoo door meerdere kennis der godsvrucht, ook meerdere liefde te verspreiden. Het waren vooral de leden der doorluchtige Sociëteit van Jezus, die het machtige zwaard van hun geschreven en gesproken woord gebruikten, om deze devotie in alle standen der maatschappij eenen weg te banen en tegen aanvallen te verdedigen. Zij oogstten daarvoor den dank van alle weldenkenden en tevens de belooning, die de wereld niet kent of niet acht, nl. lijden en vervolging; maar ook tegelijk den troost, het getal der vereeiders en navolgers van dat Allerheiligste Hart ieder jaar te zien aangroeien. De eerste Vrijdag der maand, de Feestdag

van het Allerh. Hart, de Eerherstellende Communie, de Eerewacht, het Apostolaat des gebeds en nog andere oefeningen worden steeds meer verspreid, en zelfs zijn er te Rome stappen gedaan om Z. H. den Paus te bewegen het feest van het H. Hart van Jezus te verheffen tot den hoogsten rang der kerkelijke feesten. Wij kunnen niet anders dan hopen, dat Z. H. goedgunstig op dit verzoek moge beschikken. Voorwaar, dit zou voor deze zoo heilzame devotie een machtige stoot zijn, en een vermeerdering van eer en lof voor 't H. Hart, aan hetwelk glorie en verheerlijking in eeuwigheid toekomt!

AFLATEN

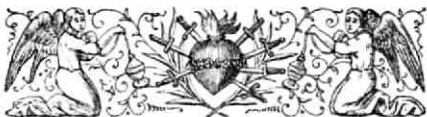
VERBONDEN AAN DE

Viering der Junimaand.

Z. H. Paus Pius IX bij Decreet van de H. Congregatie der Aflaten, 8 Mei 1873, vergunde aan alle geloovigen die in de Junimaand, hetzij in 't publiek of in 't bijzonder ten minste met een rouwmoedig hart bijzondere gebeden of godvruchtige akten van vereering ter eere van het Allerh. Hart van Jezus verrichten:

Een Aflaat van 7 jaren eens per dag te verdienen.

Een vollen Aflaat, op een dag naar verkiezing in gemelde maand, mits men, na waarlijk rouwmoedig te hebben gebiecht en gecommuniceerd, eene kerk of openbare bedeplaats bezoeke, en daar een tijdlang met godsvrucht bidde volgens de meening van Z. H.

Eerste Dag.

**Wat vereeren wij, als wij het
H. Hart vereeren?**

WANNEER de pelgrim, die de overblijfselen der Serafijnsche H. Teresia vereeren wil, de aloude kerk van Alba de Tormez in Spanje binnentreedt en vraagt naar de reliquieën der Heilige, dan toont men hem eene kristallen vaas in den vorm van een menschelijk hart, en in die vaas het hart der maagdelijke Teresia, omringd van doornen. Hij ziet de wonde, welke een Serafijn met gloeienden schicht daarin maakte, en zoo het hem toegelaten wordt, drukt de pelgrim zijne lippen op het kristal, om zulk eene kostbare reliquie te vereeren¹⁾. --

1) Bonix. Vie de Ste. Térèse.

Een ander feit. — Wanneer schilders of beeldhouwers den H. Augustinus, dien grooten bekeerling en Kerkleeraar, willen voorstellen, beelden zij hem af, in zijne rechterhand zijn hart dragende, dat vlammen uitslaat. Waarom? Heeft dan de H. Augustinus tijdens zijn leven ooit zijn hart in zijne hand gedragen? Of heeft ooit op deze wereld zijn hart gebrand? Neen, maar schilder- en beeldhouwkunst geven daardoor te kennen, dat de liefde des H. Augustinus bijzonder groot was, en om die liefde aanschouwelijk voor te stellen, kenden zij geen beter zinnebeeld dan een hart, dat vlammen uitslaat.

In beide bovenstaande gevallen is er sprake van een hart, maar met een zeer groot onderscheid. Bij de H. Teresia ziet men haar eigen, natuurlijk, vleeschelijk hart, dat tijdens haar leven in haar boezem klopte en haar deed leven en handelen voor God. Bij den H. Augustinus echter ziet men niet een hart van vleesch, zenuwen en bloed, maar een zinnebeeldig hart, een hart, dat gesteld is in de plaats der liefde en ons aan de liefde doet den-

ken. De liefde toch is iets onzichtbaars en kan door geen beitel of penseel worden weergegeven.

Dit onderscheid nu heeft men ook bij de vereering van 't H. Hart niet uit het oog te verliezen. Beschouwt men dat H. Hart gelijk Het was tijdens het sterfelijk leven des Heeren, toen Het klopte in de borst des Zaligmakers en in alles gelijk was aan het hart der overige menschen. Beschouwt men het gelijk het nu nog, of schoon verheerlijkt, klopt en leeft in den Hemel en in het H. Sacrament, — zeer zeker dan verdient dat Hart onze diepste vereering en aanbidding; want het is niet het Hart van een gewoon mensch, maar het Hart van een mensch, die tegelijk God is, dus een inderdaad *goddelijk Hart*. En gelijk wij ons overgelukkig zouden geacht hebben, zoo het ons gegeven ware geweest, de aanbiddelijke voeten des Zaligmakers te kussen, gelijk de HH. Vrouwen, — of zijn H. Aangezicht te mogen afdrogen, gelijk Veronica, zoo ook mogen en moeten wij dat H. Hart vereeren en aanbidden in de borst des Zaligmakers, als een deel, en

wel het edelste deel van het lichaam des Heeren, waarvan de aanschouwing de Engelen voor eeuwig gelukkig doet zijn.

Maar nog iets meer vereeren wij in het H. Hart. De *liefde* namelijk; de liefde waarmee de Zoon Gods ons bemind heeft tot den dood, ja tot den dood des kruises; de liefde, waarmee Hij zich aan ons gaf in zijn H. Sacrament; de liefde waarmee Hij zich daar liever aan ontelbare beledigingen wilde blootstellen tot aan het einde der eeuwen toe, dan ons het bewijs te onthouden, 't welk ons toonen moet, tot wat uiterste Hij ons bemint.

Maar kunnen wij ons die *liefde* des Heeren wel verbeelden? De *uitwerkselen* dier liefde ondervinden wij; maar hoedanig is die liefde zelf? Och, wij stoffelijke menschen, wij hebben in onze voorstellingen altijd ook iets stoffelijks, iets zichtbaars noodig, om; zooals de H. Kerk zingt, door het zichtbare, tot het onzichtbare gebracht te worden¹⁾. Hoe ons dan de liefde des Hee-

1) Praefatio de Nativ.: Ut dum visibiliter Deum cognoscimus, per hunc in invisibilium amorem rapiamur.

ren voorgesteld? Gelijk de liefde des H. Augustinus, onder het zinnebeeld zijns Harten. Zien wij dat Hart, dan weten wij, dat de Heer ons bemind heeft; zien wij dat Hart, dan aanschouwen wij als in éenen oogopslag geheel die lange rij van weldaden, waaruit zijn leven op aarde eenmaal bestond, en nog bestaat in het H. Sacrament; zien wij dat Hart, dan weten wij, waarom de Heer van koude wilde schreien in de kribbe van Bethlehem, waarom Hij zich vermoeide en uitputte bij zijne Evangeliereizen, waarom Hij zich bloot gaf aan den haat van Schriftgeleerden en Phariseërs, waarom Hij zich aan eene kolom liet geeselen, aan een kruis liet verheffen en doorsteken; dat Hart zegt u dit alles zonder woorden: omdat Hij ons menschen beminde.

En welk eene liefde! O, 't is eene liefde, die alle tijden en plaatsen en personen omvat en waarop wij de woorden der H. Schrift volkomen kunnen toepassen: *zij is onmetelijk als de zee*. En wie overziet de lengte, wie meet de breedte, wie peilt de diepte der zee? Toen de H. Paulus de

liefde beschreef, die de Christenen van Corinthe moesten hebben, toen hij verkondigde: de liefde is geduldig, de liefde is zachtzinnig, de liefde is niet naijverig, zij praalt niet, zij is niet opgeblazen, zij is niet eerzuchtig, zij zoekt het hare niet, zij verbittert niet, zij rekent het kwade niet toe, zij verblijdt zich niet over de ongerechtigheid, maar verblijdt zich met de waarheid; zij verdraagt alles, gelooft alles, hoopt alles, verduurt alles, — wiens liefde zweefde toen als een toonbeeld voor zijnen geest? De liefde van Hem, van Wien Paulus ook zegde: weest mijne navolgers, gelijk ik het ben van Christus¹⁾.

Welnu, die liefde, die vlam, dien gloed vereeren wij, als wij het H. Hart van Jezus vereeren. o Waardig Voorwerp onzer godsvrucht! Wat zullen wij beminnen, zoo wij dat Hart niet beminnen, dat ons aan zooveel liefde doet denken? Als een zoon het portret vereert, dat hem aan zijn overleden vader herinnert, — als eene bruid den ring bewaart, die haar

1) 1 Cor. V.

een ver verwijderden bruidegom in het geheugen terugroept, — als eene dochter de haarlokken eener diepbetreurde moeder op het hart draagt, — waarom zouden wij dan U niet vereeren, o Goddelijk Hart, dat voor ons meer zijt dan een kostbare ring, meer dan alle rijkdommen des hemels en der aarde! Gij zijt een goddelijke Schat, het zinnebeeld, de gedachtenis eener liefde, die niet grooter zijn kon! Ontvang dan onze hulde en aanbidding, tegelijk met de hulde en aanbidding, die de Engelen en Heiligen U de geheele eeuwigheid door zullen brengen!

Voornemens.

1° Dikwijls door den dag herhalen: Bemind zij overal het H. Hart van Jezus. (100 dagen Aflaat eens per dag, 23 Sept. 1860.)

2° Het H. Hart bedanken voor de liefde, die Het ons betoond heeft en nog voortdurend betoont.

3° Een goed voornemen maken, om gedurende geheel deze maand de zonde, zooveel onze zwakheid toelaat, te vermijden.

VOORBEELD. (1)

Eerste verschijning van Jezus' H. Hart aan de gelukzalige Margareta Maria Alacoque.

De gelukzalige Margareta Maria verhaalt zelve aldus: Eens lag ik voor het H. Sacrament neergeknield; ik gevoelde mij geheel doordrongen van de goddelijke tegenwoordigheid, en wel zoozeer, dat ik mij zelve en de plaats, waar ik was, geheel vergat; ik gaf mijn hart geheel over aan de werking van Jezus' liefde. Onze Heer deed mij langen tijd rusten op zijne borst en ontdekte mij alstoen de wonderen van zijne liefde en de onuitlegbare geheimen van zijn H. Hart, welke Hij voor mij tot dan toe verborgen had gehouden. Hij sprak: „Mijn goddelijk Hart is zoozeer ver-
„voerd van liefde voor de menschen, dat het de
„vlammen van zijne liefde niet meer kan inhouden en dezelve door uwe tusschenkomst wil
„verspreiden. Het heeft behoefte, zich aan de
„menschen te openbaren, ten einde hen te ver-
„rijken met zijne schatten, die Ik thans aan u
„bekend maak; zij bevatten alle genaden van
„zaligheid, welke noodig zijn, om hen uit den
„afgrond van verderf te trekken. En u, die een
„afgrond zijt van onwaardigheid en onwetendheid,
„heb ik uitgekozen tot verwezenlijking van dit

1) Vie et Oeuvres de la B. Marg. Marie, vol. II. pag. 379. (cfr. vol. I. 105. Publication du monastère de Paray-le-Monial.)

„groote plan; maar alles zal door Mij gedaan
„worden.” Daarna vroeg Hij mij mijn hart. Ik
smeekte Hem, het zelf te nemen. Hij deed zulks
en plaatste het in zijn aanbiddelijk Hart, waarin
Hij het mij liet zien als een klein stofje, hetwelk
verteerd werd in dat brandend fornuis. Hij nam
het er uit als een vurige vlam in den vorm van
een hart en stelde het weder op de plaats, waar-
uit Hij het genomen had, terwijl Hij zeide:
„Ziedaar, mijne Welbeminde, een kostbaar onder-
„pand van mijne liefde.... En tot teeken, dat
„de groote gunst, die Ik u bewezen heb, niet
„een spel is der verbeelding, en dat zij de
„grondslag is van al de gunsten, die Ik u nog
„zal betoonen, zal u de smart, hoewel Ik de
„wonde in uwe zijde gesloten heb, er altijd van
„bijblijven.” En inderdaad, zoo gebeurde het.

GEBED

voor een beeld van 't H. Hart.

Ik N. N... om U mijne erkentelijkheid te
toonen en al mijne ongetrouwheden te herstellen,
schenk U mijn hart en wijd mij geheel aan U
toe, o mijn beminnelijke Jezus; en met uwe
hulp neem ik mij voor niet meer te zondigen.

(Afl. 100 dag. eens per dag; Pius VII. 9 Juni 1807.)

Tweede Dag.

Waarom vereeren wij het H. Hart! (*)

ALS weder de Egyptenaar zijne velden overstroomd zag met het vruchtbare water des Nijls, dan blikte hij dankbaar op naar de bronnen van dien stroom, die zooveel zegen over Egypte verspreidde, en die bronnen werden hem een voorwerp van afgodische vereering. Arme heidenen, zij klommen niet op tot de hoogste Bron van allen zegen, die God is.

(*) Het kan onze meening niet zijn, hier op eenigerlei wijze eene vraag te beslissen, welke de geleerden verdeelt, nl.: Is het hart des menschen (en dus ook Jezus' H. Hart) de zetelplaats, het werktuig der liefde, en is het hart het beginsel of medebeginsel onzer handelingen? Van weers-

Daar is een andere vruchtbare stroom, die niet slechts één land besproeit met tijdelijken zegen, maar geheel de wereld overstroomt met geestelijke gunsten. 't Is de stroom der weldaden van Jezus Christus. Zie, geheel de wereld geniet van dien zegen, die ons door het Verlossingswerk, door de H. Kerk, door de III. Sacramenten, door de Allerheiligste Maagd Maria geworden is. Zullen ook wij niet dankbaar opzien tot de bron van al die gunsten?

Maar waar die bron te vinden? Christen, zie op tot het *H. Hart van Jezus*; daar is de bron, waaraan al die weldaden als een breede stroom ontvloeden, om

zijden wordt niet te versmaden gezag aangehaald. Is er dus hier of in het vervolg van dit werkje sprake van de zetelplaats, het werktuig der liefde enz., men versta dit dan zoo, dat het hart het eerst en het meest den weerslag aller aandoeningen der ziel gevoelt, iets wat allen toegeven. Wij meenden deze verklaring aan den meer ontwikkelde lezer verschuldigd te zijn, hem voor het overige naar werken van wetenschappelijken aard verwijzende.

geheel de wereld te overdekken. Met dat hart heeft Hij ons bemind; zijne liefde schonk ons al die gunsten, waarmede iedere voetstap in zijn leven geteekend was; waar wij eene gave zien, waarin zijne liefde bijzonder uitschijnt, daar mogen wij zeggen: dit is eene gave zijns Harten.

In het hart des menschen, zegt de H. Franciscus van Sales¹⁾, zetelt de liefde als eene koningin; dat hart heeft vele bewegingen, maar de liefde beheerscht die alle. Vandaar dan ook, dat « zijn hart schenken » hetzelfde beteekent als: zijne liefde schenken, en als God zelf in de H. Schrift onze liefde vraagt, dan doet Hij het met deze woorden: « Mijn kind, geef Mij » uw *hart*." Inderdaad, wat baten ons alle giften en geschenken, zoo zij niet voortkomen uit het hart, d. i. uit oprechte liefde en toegenegenheid? Wat baten ons vriendelijke woorden en plichtplegingen, zoo wij niet weten, dat zij van harte gemeend zijn? Welnu, wanneer Jezus Christus ons geschenken geeft, die alle menschelijke gaven verre overtreffen, is het

1). Direction Spir. Chaumont tom. I.

dan mogelijk, dat zijn Hart daar niet bij zou zijn? Zijn Hart en zijne liefde zijn één; waar zijne liefde uitschijnt, daar is zijn Hart het werktuig, het kanaal, de bron geweest.

Dat H. Hart is, om eene aanschouwelijke vergelijking te gebruiken, als het jachtwiel eener groote machine. Zulk eene machine bestaat uit honderden radertjes, die alle worden in beweging gebracht en gehouden door een groot rad, het jachtwiel genaamd. Dit wordt op zijne beurt in beweging gezet door den stoom, en zoo gaat alle beweging rechtstreeks uit van het jachtwiel, bewogen door den stoom. Het H. Hart moge het hedendaagsche dezer vergelijking vergeven, maar Het gelijkt eenigszins aan zulk een jachtwiel. Zijne liefde, aan den stoom gelijk, deelt het eerst en het meest hare werkingen mede aan zijn Hart; dit geraakt in beweging en deelt zijne eigene beweging mede aan de tallooze radertjes, waaruit zijn menschelijk Lichaam zoo kunstig was samengesteld. Ja, dat H. Hart bewoog 's Heeren voeten, als zij zich voor ons heil voortspoedden

over de bergen en vlakten van Judea; Het bewoog zijne heilige handen, als zij zich zegenend en genezend uitstrekten over zieken en kinderen; Het bewoog zijne lippen, als zij de stroomen zijner vertroosting en onderrichting zoo mild deden vloeien.

Dat Hart was van 's Heeren Lichaam het eerste deel, hetwelk leefde, zooals reeds de oude wijsgeeren van iederen mensch leerden¹⁾; het hart ook leeft in den mensch het langste, en houdt het hart op te kloppen, dan staat geheel de werking van het lichaam stil. Kort dus nadat de Engel aan Maria de Menschwording van Gods Zoon had aangekondigd, klopte reeds dat H. Hart, en toen aan 't kruis de uiterste deelen van 's Heeren Lichaam reeds koud en levenloos werden, toen klopte, ofschoon verzwakt, nog altijd zijn H. Hart uit liefde tot ons. Welnu, al die handelingen van Jezus, welke liggen tusschen die allereerste klopping in Maria's schoot, tot aan die laatste klopping aan het kruis, wij danken

1) Aristoteles. de Gener. anim. l. II. c. 6
Plinius l. IX. cap. 37.

ze alle aan zijn H. Hart; dat Hart be-
minde ons, en alles wat Het verrichtte,
of het lichaam deed verrichten, dat deed
Het uit liefde tot ons.

Zouden wij dan dat H. Hart niet ver-
eeren en aanbidden als de zegenrijke Bron
van zooveel goeds? Wij eeren de kribbe,
waarop het goddelijk Kind te Bethlehem
neerlag; veel meer dus moeten wij dat
Hart vereeren, waarop zijne liefde zetelde
als op een troon. Wij eeren Maria, omdat
uit haar is opgegaan de Zon van Gerech-
tigheid; omdat op haar stam de Bloem
van Jesse, Jezus Christus, is ontloken;
omdat uit haar en door haar die stroomen
van genaden gevloeid zijn, die de wereld
hebben gered; omdat zij de zetel geweest
is der Eeuwige Wijsheid. Veel meer reden
hebben wij dan, om het H. Hart te ver-
eeren, omdat daar de liefde des Heeren
zetelde. Daar werkte zij, daar verwarmde
en verlichte zij als eene zon allen mensch,
die in deze wereld komt; daar gloeit zij
nog als eene vlam; daar is het brandpunt
van dat vuur, hetwelk de geheele wereld
moet ontvonken van liefde tot God.

« Ontvang dan onze hulde, o onuitspre-
kelijk Hart, o allerwaardigste zetelplaats
» der eeuwige, ongeschapen liefde¹⁾ ! »

Voornemens.

1° Aan de liefde onzes harten dikwijls nieuw
voedsel geven door dit schietgebed te herhalen :
„ Zoet Hart van Jezus , maak dat ik U immer
meer en meer beminne.” (300 dagen aflat tel-
kens. 29 Nov. 1876.)

2° Alles vermijden wat die liefde zou kunnen
verflauwen of uitdooven.

VOORBEELD. (2)

*Tweede verschijning van Jezus' H. Hart aan
de Zalige Margareta Maria.*

Dat H. Hart , zoo zegt de Gelukzalige zelve ,
werd mij vertoond als eene zon , schitterend van
licht ; hare vurige stralen schoten recht op mijn
hart neer. Dit voelde zich terstond ontgloeid
door een vuur zoo hevig, dat het mij voorkwam,
als werd het tot asch verteerd. Bijzonder in die
oogenblikken onderrichtte mijn Goddelijke Meester
mij in hetgeen Hij van mij wilde, en openbaarde
Hij mij de geheimen van dat aanbiddelijk Hart.
Eenmaal , onder andere , was het H. Sacrament

1) Exercitium approbatum a Iudice Romano.

2) Op. cit. vol. II. pag. 381 seq.

uitgesteld; ik was geheel in mij zelve gekeerd; toen verscheen mij Jezus Christus, mijn zoete Meester, geheel schitterend van glorie; Hij droeg de vijf wondteekenen als vijf stralende zonnen; van alle kanten sloegen de vlammen uit zijn H. Lichaam, maar vooral uit zijn aanbiddelijke borst, die aan een vuuroven geleek. Zijn boezem ontdekkende, toonde Hij mij zijn geheel beminuend en beminnelijk Hart, dat de levende Bron was van al die vlammen. Toen ontdekte Hij mij, tot welk uiterste Hij zich had laten vervoeren in zijne liefde tot de menschen; toch ontving Hij van hen niets dan ondankbaarheid en miskennis, „en „dit is,” zegde Hij, „nog smartelijker dan al het „geen Ik in mijn lijden heb onderstaan. Als zij „maar eenige wederliefde bewezen, dan zou Ik „al wat Ik voor hen gedaan heb, als niets achten en, zoo mogelijk, zou Ik nog meer willen „doen; maar tegenover mijne ijverige pogingen, „om hun goed te doen, betoonen zij niets dan „koelheid en terughouding; maar gij ten minste, „doe mij het genoegen van zooveel gij kunt hunne ondankbaarheid te herstellen.” En toen ik mijne onmacht betuigde, antwoordde Hij: „Zie, „daar, waardoor gij kunt aanvullen, wat u ontbrekt.” Tegelijkertijd opende zich zijn goddelijk Hart; en er schoot zulk eene vurige vlam uit, dat ik dacht er door verteerd te worden. Ik bad Hem, medelijden te hebben met mijne zwakheid. „Ik zal uwe kracht zijn,” sprak Hij,

„vrees niet. . .” Hij gaf haar nu onderscheidene bevelen en voorspelde haar vele smarten, maar voegde er bij: „Doe niets zonder de goedkeuring „dergenen, die u geleiden, opdat, wanneer het „gezag der gehoorzaamheid met u is, de Satan „u niet kunne bedriegen; want hij heeft geen „vermogen op de gehoorzame zielen.”

GEBED.

o Goddelijk Hart van Jezus, o Bron van zoo-
veel weldaden, stort in ons hart de vurigste
wederliefde, opdat wij U hier en hiernamaals de
dankbaarheid betoonen, waarop uwe weldaden U
recht geven.

Heilig Hart mijns Vaders, bestier mij.
Heilig Hart mijns Konings, bezit mij.
Heilig Hart mijns Meesters, onderricht mij.
Heilig Hart mijns Geleiders, wijs mij den weg.
Heilig Hart mijns Gencesheers, gencees mij.
Heilig Hart mijns Rechters, vergeef mij.
Heilig Hart mijns Verlossers, red mij.
Heilig Hart van mijnen God, wees gansch aan
mij, en ik gansch aan U.

Derde Dag.

**Wat voordeel geeft ons de vereering
van Jezus' H. Hart?**

IERECHT mogen wij ons de vraag stellen: welk voordeel brengt mij de devotie tot Jezus' H. Hart? Voorzeker, dat het H. Hart een *goddelijk* Hart is, aanbeden door Engelen en Serafijnen, dat Het een *zinnebeeld*, de *zetelplaats*, en het *werktuig* is der Goddelijke liefde, moest meer dan genoeg zijn, om ons tot die vereering te brengen; maar hoe zijn wij menschen? Wij zijn gewoon de waarde der zaken te beoordeelen naar het voordeel, dat zij *ons* aanbrengen, en eene devotie, die slechts eer zou geven aan God, zonder ook aan ons, menschen, voordeelig te zijn, helaas, zou slechts door

weinige uitverkoren zielen beoefend worden. Wij vergeten, dat ook ten opzichte van God zelf het woord des Heeren waar blijft : « 't Is beter te geven dan te ontvangen , » d. i. 't is beter Gode lof te geven, dan zijne weldaden te ontvangen. Nu wij menschen eenmaal zoo zijn, is nu niet *die* devotie de beste, welke aan God de grootste eer en aan ons het meeste geestelijk voordeel bezorgt? Eene dier devotiën is de gods-vrucht tot het H. Hart van Jezus, ja zelfs, eene der voornaamste.

Konden wij het eens zien wat zegenrijke vruchten zij reeds in de zielen, die haar beoefenden, heeft voortgebracht; konden die vruchten eens getoond worden aan allen, die nog aarzelen deze devotie aan te nemen, — dan zou weldra ieder Christen een vereerder zijn van het H. Hart, gelijk thans ieder Katholiek een vereerder is van Maria.

Doch geven wij hier het woord aan iemand, die het goddelijk Hart in zijn luister aanschouwde en door Jezus Christus zelf met de verspreiding dier devotie belast werd : « Ik weet niet », zegt de zalige

Margareta Maria Alacoque , » of er ééne
» godsvrucht bestaat, die beter geschikt is,
» om in weinig tijds eene ziel tot de
» hoogste heiligheid op te voeren en om
» haar de ware vreugde te doen smaken ,
» die aan den dienst van God verbonden
» is. Ja , ik zeg het met nadruk : als
» men wist , hoe aangenaam deze gods-
» vrucht aan Jezus Christus is , dan zou
» er geen Christen zijn , die ze niet vol-
» ijverig beoefende. De aan God toegewijde
» personen zullen er een onfeilbaar middel
» in vinden , om hunne vurigheid te be-
» houden , te vermeederen of terug te
» bekomen. De personen, die in de wereld
» leven , zullen er al de genaden vinden ,
» die zij in hunnen staat noodig hebben :
» den vrede in hunne huisgezinnen ,
» hulp in hunne werken en den zegen des
» hemels in al hunne ondernemingen. In
» dat Hart zullen zij een toevlucht vinden
» gedurende hun leven , maar bovenal in
» het uur des doods. O , wat is het zoet
» te sterven , wanneer men eene standvas-
» tige godsvrucht gehad heeft tot het Hart
» van Hem , die ons oordeelen moet !”

Eeuwen reeds vóór deze dienares Gods had het de H. Petrus Damianus gezegd :
« In dat Hart vinden wij wapenen , om
» ons te verdedigen , geneesmiddelen voor
» onze kwalen , machtige hulp tegen de
» bekoring , de zoetste vertroosting in onze
» droefheid en de zuiverste vreugde in
» dit dal van tranen. Zijt gij bedroefd ?
» Of kwelt u de gedachte aan uwe zonden ?
» Is uw hart bewogen door hevige driften ?
» O , werp u in het Hart van Jezus ; 't is
» een veilige schuilplaats , de toevlucht
» der ongelukkigen en de veiligheid van
» alle Christenen ! » — Wat kunnen wij
nog meer verlangen ? En welke godsvrucht ter wereld zal ons meer kunnen geven ?

Het streven van iederen christen moet zijn : steeds meer en meer den aanbiddelijken Persoon van Jezus Christus te leeren be-
minnen en te vertrouwen op Diens goedheid. Maar zal er iets beters in staat zijn om die liefde en dat vertrouwen te vermeerderen , dan de godsvrucht tot dat van liefde brandend Hart ? « Uit liefde heeft Hij zijne zijde geopend , zegt de

II. Bonaventura, om u zijn Hart te geven¹⁾; en Pius IX z. g. zegt van deze godsvrucht: „Wie zou zoo ijzerhard en versteend kunnen zijn, dat hij niet bewogen wordt om wederliefde te betuigen aan dat Hart, 't welk slechts doorstoken en doorwond is, om aan onze ziel een zekere schuilplaats en toevlucht te verschaffen, waar zij zich voor de aanvallen en hinderlagen der vijanden beveiligen kan?“²⁾

Een groot, welsprekend Bisschop onzer dagen zegt: Wilt gij sterkte in uwe moeilijkheden en strijden? Gaat tot het Hart van Jezus; Hij zal u sterkte geven. Hij heeft den kelk des lijdens gedronken, gedronken tot den bodem; de ondervinding onzer smarten heeft Hem geleerd, ze te verzachten. Verlangt gij vertroosting en godsvrucht? Gaat tot het Hart van Jezus. Welke vertroosting, meent ge, zult gij daar vinden? O, ik kan het u niet met woorden beschrijven, maar neemt er zelf de proef van en gij zult het ondervinden; of als gij nog twijfelt, geloof dan de

1) S. Bonav. Stim. amor. p. I. c. 1.

2) Pius IX. In Brevi Beatif. Ven. Marg. Mar.

Heiligen, gelooft hunne woorden vol geestdrift en verrukking, waarbij de taal der menschelijke geestdrift verstomt: « Neen, » zoo roept de H. Bonaventura o. a. uit, » neen, ik wil niet van Jezus gescheiden » worden; want het is mij goed bij Hem te » zijn; en in Hem wil ik drie tenten bouwen: eene in zijne handen, eene in zijne » voeten, maar de zoetste en altyddurende » in zijne zijde. Daar zal ik tot zijn Hart » spreken, en al wat ik verlang, zal ik » verkrijgen. o Beminnenswaardige wonde » mijns Verlossers! o Wonde, die de » harten treft en ze doet overvloeien van » liefde! o Zalige lans, die waardig waart, » dien schat der goddelijke Wijsheid te » openen en deze bron der genade, deze » fontein, waaruit de levende wateren der » eeuwige liefde voortkomen, te doen vloeien! O, was ik in de plaats der lans » geweest, neen, ik zou niet meer uit de » zijde des Heeren hebben willen uitgaan, » maar ik zou gezegd hebben: hier is » mijne rust voor eeuwig, hier wil ik » wonen, want deze plaats heb ik uitgekozen!» Zoekt gij een schild tegen de

gerechtigheid Gods? Vlucht in het Hart van Jezus; daar is plaats voor allen, voor zondaren en rechtvaardigen. Verlangt gij een toevluchtsoord tegen de verschrikkingen des doods? Wel is het vreeselijk te vallen in de handen van den levenden God, maar zoet is het, den geest te geven in het Hart van Jezus; o, dan is het waar, dat de dood maar een slaap is, en men is zeker in den Hemel te ontwaken; want de gansche Hemel rust in het H. Hart van Jezus¹⁾.

« o H. Hart van Jezus, o Bron der hoogste liefde, » zoo roept de H. Franciscus van Sales uit, « wie kan U ooit genoegzaam zegenen? Wie U ooit genoegzame liefde voor liefde geven? Gij zijt de Bron van alle genaden. Met de nagelen zijn wij geschreven in Jezus' handen, maar met de lans in zijn Hart. »

De ondervinding komt deze uitspraken ten volle bevestigen. Waar men deze godsvrucht kent, daar plukt men er de gezegende vruchten van, en 't is dan ook niet zonder eene blijkbare voldoening des harten, dat de groote Pius IX voor geheel

1) Kardinaal Giraud. Serm. sur le S. C.

de wereld getuigt : « Deze godsvrucht is » met groot voordeel voor de zielen in de » Kerk vermeerderd en verbreid ¹⁾. » Aflaten en gunsten werden er in groote menigte aan verbonden ; en de hardnekkige bestrijding , die zij ondervond van ongeloovigen en ketters, zegt meer nog dan de grootste lofprijzingen , hoezeer de duivelen haar haten en hoe groot voordeel zij aan de zielen aanbrengt.

Voornemens.

1° Het H. Hart bidden om eene ware godsvrucht en vurige liefde.

2° Binnen den kring onzer omgeving de godsvrucht tot Jezus' H. Hart bevorderen en verspreiden.

3° Een beeld van 't H. Hart versieren of vereeren.

VOORBEELD (2).

Derde verschijning.

„Op den feestdag van St. Jan Evangelist , zoo schrijft de zalige Margareta Maria , werd het Goddelijk Hart mij vertoond als op een troon van vuur en vlammen , van alle kanten stralen

1) In Brevi beatific. beat. Marg. Mar.

2) Op. cit. vol. II. pag. 324 seq. Lettre 126.

uitschietend , schitterender dan de zon , en doorschijnend als kristal. De wonde , die Het op het kruis ontving , was er duidelijk zichtbaar. Een kroon van doornen omringde dat H. Hart en een kruis stond er boven op. De werktuigen van zijn lijden beteekenden , dat zijne onmetelijke liefde voor de menschen de oorzaak van al het lijden en van al de vernederingen was , die Hij voor ons heeft willen lijden ; dat van het eerste oogenblik zijner Menschwording af al die pijnigingen en versmadingen voor zijnen geest hadden gestaan , en dat in dit eerste oogenblik , het kruis als 't ware in zijn Hart geplant werd ; om ons zijne liefde te betoonen , aanvaarde Hij van toen af al die vernederingen , die armoede , die smarten , welke zijne H. Menschheid gedurende geheel zijn levensloop moest lijden , en de versmadingen , waaraan de liefde Hem tot aan het einde der eeuwen zou blootstellen in het Allerh. Sacrament des Altaars.— Vervolgens deed Hij mij verstaan , dat zijn vurig verlangen , om van de menschen volmaaktelijk bemind te worden , Hem had doen besluiten hun zijn Hart te openbaren , hun al de schatten te openen , die Het bevat , schatten van liefde , van barmhartigheid , van genade , van heiligmaking en zaligheid. Hij verzekerde mij , dat Hij er een bijzonder genoegen in stelde vereerd te worden onder de afbeelding van dit lichamelijk Hart ; Hij wilde , dat deze afbeelding in 't openbaar werd ten toon gesteld , om , zoo zeide Hij , het

ongevoelig hart der menschen daardoor te treffen. De Verlosser beloofde mij, in overvloed de gaven, waarmede Het vervuld is, over te zullen storten in het hart van hen, die Het vereeren, en dat overal, waar dit beeld is uitgesteld de rijkste zegeningen zouden nederdalen. — Eindelijk zeide Hij mij, dat deze devotie een laatste poging was zijner liefde, waardoor Hij de Christenen in deze laatste eeuwen wilde begunstigen...."

GEBED.

o Heer Jezus Christus, mijn gekruisigde Meester, Zoon der Allerh. Maagd Maria, open uw Hart, ontvang het mijne en verhoor mij in al datgene, wat ik van U vraag, indien dit het welbehagen is van uwen allerheiligsten Wil. — o Hart van Jezus, in den Hemel aanbeden, op de aarde aangeroepen, in de hel gevreesd, heersch over alle harten, heersch in alle eeuwen, heersch door de gratie, heersch voor altijd in de glorie. Amen.

Vierde Dag.

**Wat liefde het H. Hart ons betoonde in
het Verlossingswerk.**

KORT na de schepping der wereld ,
zwierf op aarde een man rond, die
in alles wat hij hoorde en zag de
wraak van God meende te bespeuren ;
het ritselen van een boomblad , het geloei
van den wind , het gezicht zijner mede-
mensen, alles deed hem vreezen. 't Was
Caïn, de broedermoorder. — Gelijk Caïn in
alles de wraak Gods , zoo moeten wij in
alles de liefde Gods zien , niet alleen de
liefde , waarmede God ons het aanzijn gaf
en ons schiep, maar ook de liefde , waar-
mede Hij ons van den eeuwigen dood ver-
lostte , toen wij in de slavernij des duivels
gefallen waren. O hoe ongelukkig was
toen toch 'smenschen toestand ! De zondige

mensch was onbekwaam, om zich zelven te redden; de vriendschap met God was verbroken, — dezelve herwinnen kon hij niet; slaaf des duivels was hij, — die slavenketenen verbreken kon hij evenmin als zich zelven vrijkoopen; de erfenis des Hemels was verloren, — die terugwinnen was hem onmogelijk; de hel stond open, — een middel om ze te sluiten had hij niet; Gods vloek rustte op des menschen hoofd, — en de mensch was niet bij machte dien vloek weg te nemen, veel minder hem in zegen te veranderen. o, Ongelukkige mensch, hoe zult gij zalig worden? *En het Woord is vleesch geworden en Het heeft onder ons gewoond*¹⁾; — Hij beminde ons, en met zijn eigen bloed heeft Hij ons van onze zonden gezuiverd²⁾: ziedaar het antwoord. God werd mensch, Jezus Christus voldeed voor onze zonden; wat wij niet konden, dat deed zijne almachtige liefde; de vriendschap Gods werd hersteld, de slavernij des duivels vernietigd, de erfenis des Hemels teruggegeven, de hel gesloten

1) Jois I. 14.

2) Vgl. Gal. II. 20.

en de vloek, die op den mensch rustte, in zegen veranderd. Hoe deed Hij zulks? . . . Hoor, daar zucht een Kind, in een kouden, open stal; eene arme maagd en een handwerksman zitten naast hetzelfde; het Kind heeft van koude, weent van droefheid, spreekt geen woord, strekt zijne machteloze handjes uit. . . . Dat kind zal dit alles bewerken en is er in zijn armen stal reeds mede bezig. De II. Kerk vraagt in hare lofzangen aan haren Goddelijken Bruidgom, die niemand anders is dan dit Kind: « Hoe hebt Gij U vol goedheid laten bewegen, » om onze zonden op U te nemen, onschuldig » voor ons den dood te ondergaan, om ons » van den dood te verlossen? » Als wij diezelfde vraag aan het Kind in de Kribbe gedaan hadden, dan had Het met zijn teeder handje ons op zijne borst kunnen wijzen en ons zeggen: *Met eene eeuwige liefde heb Ik u bemind*; hier klopt een Hart dat de menschen bemint, dat bereid is alles voor hen te doen; één druppel van mijn Bloed zou voldoende zijn, om geheel de wereld van alle zonden schoon te wasschen, één zucht mijner borst, één

gebed mijner lippen waren meer dan toe-
reikend ; maar dit Hart wil meer dan ver-
lossen , Het wil ook zijne liefde toonen ;
daarvoor lig Ik hier als een zwak en hul-
peloos Kind ; daarvoor heb Ik bij mijne
intrede in de wereld tot den Vader gezegd :
« Slachtoffers en offeranden wildet Gij niet,
» maar een lichaam hebt Gij Mij toebereid ;
» brandoffers voor de zonden behaagden U
» niet. Toen sprak Ik : zie Ik kom. . .
» om uwen wil te doen, o God ! » — Maar,
o, wat kwam Hem die-aanbieding, die
liefde duur te staan !. Daarvoor wilde dat
Kind steelsgewijze op de armen zijner be-
angstigde Moeder worden weggevoerd in
ballingschap, om te ontkomen aan het
zwaard van een afgunstigen koning. Door
die liefde gedreven, wilde Hij, de Erf-
genaam van Davids troon en schepter,
werken aan de schaaftbank van Jozef en
in het zweet zijns aanschijns een karig
stuk brood, zijn werkmansloon, verdienen !
Door die liefde aangezet, wilde Hij zich
onttrekken aan de liefdevolle zorgen eener
teedere Moeder, — wilde Hij, de Gebieder

[1] Ps. 39, 7. — 9; Hebr. X. 5 — 7.

der wereld, leven van aalmoezen op zijne reizen, en, wat vogelen en andere dieren niet missen, dat wilde Hij nog derven: een vaste woonplaats, een steen om zijn vermoeid hoofd ter ruste neer te leggen! Ziet Hem Palestina's valleien en vlakten doorkruisen, overal het zaad van 't Goddelijk woord strooiende; ziet Hem omringd van kreupelen en kranken, lastig gevallen door de aanhoudende verzoeken van duizenden ongelukkigen; ziet Hem in aanraking met Schriftgeleerden en Pharizeërs, op wier gelaat nijd en afgunst te lezen staan; ziet Hem zijne onwetende, onvolmaakte leerlingen onderwijzende, steeds opnieuw beginnende, totdat zij het eindelijk ten halve begrepen hebben; ziet Hem den zondaar en de zondares als verloren schaapjes opzoekende; ziet Hem omringd van tollenaars en zondaars, ziet Hem zweeten en zwoegen onder eene brandende zon, en vraagt: wat zette Hem tot dat alles aan? Gelijk eertijds in de kribbe, zoo kan Hij, geheel zijn leven door, U wijzen op zijne borst; want daar klopt en brandt zijn Hart van liefde tot den mensch, dien Hij

is komen verlossen ; al die handelingen zijn slechts bewegingen , ontleend aan het jacht-wiel zijns Harten , dat door liefde wordt in beweging gebracht !

't Was de liefde , die Hem voor onze zonden zoo overvloedig deed voldoen , dat de H. Kerk, vervoerd van vreugde, in hare gebeden uitroept : Gelukkige schuld van Adam , die ons zulk eenen Verlosser bezorgd heeft ! als wilde zij zeggen : had Adam niet gezondigd , nooit zouden wij zooveel bewijzen van liefde ontvangen hebben ; wij zouden God hebben mogen eeren als onzen Schepper , maar niet als onzen liefdevollen Verlosser.

o Goddelijke Zaligmaker, heb dank voor al die liefdebewijzen, die U door uw Hart zijn ingegeven. O , wat moet dat Hart van liefde gebrand hebben , om zooveel goeds te doen aan menschen, die, bij God vergeleken , nog minder zijn dan aardwormen ! Voor God toch zijn alle volkeren, volgens de uitdrukking des Profeets, maar als een verloren druppel water, die aan den rand van een emmer hangt¹⁾. Ons kleed van

1) Vgl. Isaias , 40 , 15.

genade was gescheurd door de zonde, en zie, het Goddelijke Hart herstelt niet alleen die schade, maar versiert dat kleed met al den glans, dien zijne verdiensten aan eene ziel kunnen geven. Ons genadekleed was bezoedeld; het H. Hart wiesch het niet alleen in de eerste druppelen van zijn Bloed, vergoten in de Besnijdenis; maar het werd nog versierd door de paarden van 's Heeren zweet, die het in alle eeuwigheid zullen doen glinsteren met een licht, waarbij alle aardsehe luister slechts duisternis zijn zal!

Voornemens.

1° Bedank Jezus voor de weldaad der Verlossing.

2° Bid daarom met bijzondere vurigheid driemaal daags het *Angelus* of *De Engel des Heeren*.

3° Herhaal met den mond en met het hart:
„Hart van Jezus, brandend van liefde tot ons,
„ontvlam ons hart van liefde tot U.”

VOORBEELD.

In het jaar 288 na Christus, stond te Rome voor de rechtbank van den landvoogd Chromatius een eerbiedwaardig grijsaard. Nog slechts weinige dagen geleden was hij gedoopt. Met geestdrift verdedigde hij de leer van Christus en de land-

voogd luisterde naar zijne woorden. Éene waarheid kwam aan Chromatius nochtans onaannemelijk voor en wel: hoe de onsterfelijke God een sterfelijk lichaam had kunnen aannemen, uit liefde voor de menschen. Toen sprak Tranquillinus, — want dit was de naam des grijsaards, — terwijl het licht des H. Geestes hem bestraalde en welsprekend maakte: Veronderstel, o Landvoogd, dat uw gouden ring, waarin een kostbare diamant gevat is, in een riool viel. Gij zendt uwe dienaars, om hem er uit te halen, maar al wat zij kunnen, is: zich zelven en hunne kleederen bezoe- delen. Alsdan komt gij zelf; gij legt uwe prachtige kleederen af, gij bekleedt u met de kleederen van een slaaf, gij daalt neer in het donkere riool, gij zoekt, gij vermoeit u, maar eindelijk zijt gij zoo gelukkig uw kostbaren ring te vinden; met vreugde stijgt gij op uit de duisternis, en de ring is u nu dierbaarder, naarmate het zoeken u meer moeite en kommer gekost heeft. —

Chromatius luisterde aandachtig. Tranquillinus ging voort: Ziedaar, wat Jezus Christus voor de menschen gedaan heeft. Het goud, waarvan ik sprak, is het lichaam des menschen; de kostbare diamant zijne ziel. De mensch was gevallen in het slijk der zonde. God zond Engelen en Profeten. Ach, zij vermochten niet, den mensch te redden! Toen kwam de tweede Persoon der H. Drievuldigheid, Jezus Christus; Hij legde den luister zijner Godheid voor een wijle af en nam de ge-

daante aan van een slaaf; zoo heeft Hij in deze wereld gearbeid, gebeden, gezucht, om den mensch te redden; daarvoor stierf Hij aan een kruis, tot Hij eindelijk zegevierend ten Hemel kon stijgen, waar de mensch Hem nu des te dierbaarder is, naarmate deze Hem meer arbeid en lijden gekost heeft! —

GEBED.

o God, wiens Eengeboren Zoon in de zelfstandigheid van ons vleesch verschenen is, geef, bidden wij U, dat wij waardig worden door Hem, dien wij uitwendig als geheel aan ons gelijk hebben leeren kennen, inwendig naar den geest vernieuwd te worden. Die met U leeft en heerscht in de eeuwen der eeuwen. Amen.

Vijfde Dag.

Het H. Hart en de Christelijke Geloofsleer.

DE H. Antonius, Kluizenaar, ontving eens een brief, aan hem gericht door den keizer en de keizerlijke prinsen. Zijne leerlingen waren uitermate verheugd over de hooge eer, welke de keizer aan hunnen meester bewees; maar de H. Antonius zegde hun: « Gij noemt » het eene eer, dat de keizer, die maar » een sterfelijk mensch is, mij een brief » toezendt; verheugt u veeleer, dat God, » de Meester der koningen, u van uit den » Hemel een brief gezonden heeft; n. l. de » christelijke leering, waardoor wij kunnen » zalig worden." Waaraan danken wij

dien brief? Aan de liefde, die Jezus' H. Hart 'ons toedroeg.

Wat was het menschelijk geslacht, toen onze Heer als een kind op aarde verscheen? Och, de wereld was als eene uitgestrekte woonplaats voor blinden, niet naar het lichaam, maar naar den geest en het hart. Duisternis, dikke duisternis bedekte geheel de aarde. En als het Kindeke Jezus van uit zijne kribbe, door de wanden van de grot heen, zijn alziend oog over de bergen, over de zeeën, over de koninkrijken der wereld liet gaan, wat zag Het dan? Ach, dat bijna alle volkeren der aarde de kennis van den waren God verloren hadden! Overal ter wereld verrezen afgodsbeelden van hout en steen, en tot deze zegde men: gij zijt mijn God, gij moet mij helpen in den oorlog en in den handel. Ja, zelfs aan nog levende menschen bewees men goddelijke eer, en als was dit nog niet genoeg, ook aan rede-looze dieren bracht men offers en men brandde wierook voor hen. Alles werd vereerd als God, behalve God zelf. o Duisternis, veel dikker dan die, welke eenmaal

de Egyptenaren boeide met onzichtbare ketenen¹⁾!

En wat zag dat Kind in het hart der menschen? Niets dan roof en ontucht. Het menschdom volgde den weg des vleeschcs, en zoóver was het gekomen, dat men meende een aan de goden welgevallig werk te doen met verfoeilijke zonden te bedrijven. Wouden en tempels weerklonken meermalen van de smartkreten der menschelijke slachtoffers; en dat de koperen beelden, wier armen werden gloeiend gemaakt, onschuldige kinderen verslonden, is maar één voorbeeld van de duizenden gruwelen, die dagelijks over de wereld plaats grepen! Hoe blind was niet een volk, dat tot zulke dingen in staat was!—

Onze Heer gevoelde zijn Hart door medelijden bewogen worden met zooveel ongelukkigen, die hier op aarde leefden, zonder te weten, waarvoor zij geschapen waren, en een nog ijselijker ongeluk in de eeuwigheid te ontmoet gingen. Wat zal Hij doen? Wat zal zijn liefdevol Hart Hem ingeven?....

Het Kind van Bethlehem groeide op;

1) Vgl. Sap. XVII. 20.

de mannelijke leeftijd was daar. Toen verliet Hij de zoete rust van Nazareth en het gezelschap van de teederste der moeders, om door woord en daad eene nieuwe leer te verkondigen. Hij doorkruiste Palestina, Hij leerde den menschen hunne bestemming, Hij leerde hun opnieuw, dat er maar één God is, drievuldig in Personen, hoe zij hunnen God moesten dienen en vereeren: *Het grootste aller geboden is: Er is één God . . . En gij zult den Heer uwen God beminnen uit geheel uw hart, uit geheel uwe ziel, uit geheel uw verstand en met al uwe kracht. Dit is het grootste en eerste gebod. Het tweede aan dit gelijk, is: Gij zult uwen naaste beminnen als u zelven. Een grooter gebod dan deze is er niet.* (Mr. XII. Mt. XXII.) Hij leerde hun, welke weg ten Hemel geleidt, wat hen wacht, die deugdzaam leven en sterven, wat straffen bereid zijn voor hen, die hunne bestemming niet bereiken; en dat alles vermengde Hij met zóo hartroerende en duidelijke gelijkenissen: van een mostaardzaadje, van een zuurdeesem, van een huis op de rots gebouwd, van den armen

Lazarus en den rijken vrek, van wijze en dwaze maagden, van een onvruchtbaren vijgeboom, dat alles droeg Hij voor met zóoveel liefde en nadruk, dat men zich inderdaad vrijwillig een blinddoek voor de oogen moest binden om het volle licht van zooveel waarheid niet te zien. Die leer prentte Hij met moeite en veel zorgen zijnen leerlingen in, Hij gaf hun den last, ze over geheel de wereld, tot aan de uiterste grenzen der aarde te verkondigen, Hij beloofde hun zijn H. Geest, en aan hunne Opvolgers zijn eeuwigdurenden bijstand om die leer ongeschonden te kunnen bewaren; Hij bevestigde haar met verbazende wonderen: dooden verrezen, zieken genazen, brooden werden vermenigvuldigd en stormen bedaard.

En nu? Dank aan God, dank aan de liefde van Jezus' H. Hart, dat zich over de scharen ontfermde en medelijden met haar had! Nu weten wij, wie wij zijn, waarvoor wij bestemd zijn, hoe wij God moeten dienen; nu weten wij, dat het beter is; alles te verliezen dan schade te lijden aan onze ziel; nu weten wij, wat wij te doen en te laten hebben om eeu-

wig zalig te kunnen zijn in den hemel , die voor ons bereid is.

Als in de zee , dicht bij het land , een gevaarlijke plaats is , waar dikwijls schepen vergaan , dan richt men bij die plaats een vuurtoren op , dat is : een hoogen toren , op welks hoogste punt een groot licht brandt. Dat licht werpt dan zijne stralen over de oppervlakte des waters , en de schepelingen , die er op letten , kunnen nu weten , waar zij varen moeten om behouden , zonder ongeluk , de haven te bereiken. Heeft nu hij , die zulk een vuurtoren opricht , geen recht op de dankbaarheid van de schepelingen , die anders bijna zeker zouden vergaan zijn ? Wij allen zijn reizigers naar den Hemel. De wereld is eene woeste , donkere , gevaarlijke zee , vol klippen en rotsen. Duizenden , die vóór ons die zee bevoerden , zijn vergaan ; — maar met ons heeft het H. Hart medelijden gehad , voor ons heeft Het een vuurtoren opgericht , die zijn licht verspreidt over de geheele zee. Die vuurtoren met dat licht , 't is de christelijke leering , de leering , die Jezus ons verkondigd heeft.

De H. Cyprianus vraagt ergens : waarom de christenen van zijnen tijd vergaderden niet des daags , maar des nachts ? Het is, zegt hij, omdat zij Christus erkennen als het ware Licht , als de Zon , die geen ondergang kent, « want, zoo zegt de Heer, Ik » ben het Licht der wereld, en die Mij volgt, » wandelt niet in de duisternissen." In dat licht kunnen wij van verre de haven , d. i. den Hemel , zien ; in dat licht zien wij de klippen en afgronden, d. i. de hel, die wij te vermijden hebben ; dat licht geleidt en bemoedigt ons , en zonder dat licht gingen wij verloren gelijk duizenden en millioenen vóór ons. o Heer Jezus Christus , hieraan zien wij , dat uw Hart ons liefheeft. In die goddelijke leer hebt Gij ons het bewijs gegeven , dat uw H. Hart een milde bron , een rijke schat is van liefde, waaruit Gij ons mededeelt, wat wij voor onze zielen noodig hebben. Wees eeuwig geloofd en geprezen !

Maar wij, wij zijn ook uit dankbaarheid verplicht , die leer aan te nemen , er ons in te doen onderrichten, ze te volgen, koste wat het kost. Wat zal het ons baten ,

dat het H. Hart stralen van licht uitschiet, als wij vrijwillig de oogen sluiten? En nu mogen al sommige voorschriften dier leer hard schijnen aan onze natuur, nog harder zal het zijn, gelijk Thomas à Kempis zegt, als wij naderhand tot straf onzer ondankbaarheid zouden moeten hooren: gaat weg van mij, vervloekten, in het eeuwige vuur! « Leeren wij dan ook, » zegt de H. Augustinus, « de rijkdommen » der wereld te verachten, de genoegens » van den tegenwoordigen tijd niet te be- » minnen, te verlangen naar 't eeuwig Rijk, » niets boven Christus te stellen, maar in » alles aan zijne geboden te gehoorzamen, » de armoede te beminnen, rijk te zijn » aan deugd, een schat van wijsheid » trachten te verkrijgen, geestelijke vreug- » den te zoeken, niemand te benijden, » maar alle menschen te beminnen, de » vrienden in God, de vijanden om God, » want dit en dit alleen is ware liefde. »

Voornemens.

1° Het H. Hart bedanken voor de liefde, waarmede Het ons zijne leeringen schonk.

2° Met eerbied de onderrichtingen en predika-

tiën aanhooren; onderdanen of allen, op wie wij invloed hebben, in die leering onderwijzen of doen onderwijzen.

VOORBEELD (1).

Vierde Verschijning aan de Gelukz.

Margareta Maria.

„Op een dag onder het octaaf van het Allerh.
„Sacrament, zoo schrijft de Gelukzalige, liet de
„Heer, terwijl ik voor het altaar lag neergeknield,
„mij zijn Goddelijk Hart aanschouwen, en sprak :
„Ziedaar het Hart, dat de menschen zóózeer be-
„mind heeft, dat Het niets spaarde en zich uit-
„geput en verteerd heeft, om hun zijne liefde
„te betoonen; en tot vergelding ontvang Ik van
„het meerendeel niets dan ondankbaarheid door
„hunne oneerbiedigheden en heiligschennissen,
„en door de koelheid en onverschilligheid, die
„zij mij betoonen in dit H. Sacrament van liefde.
„Maar, wat mij nog gevoeliger treft is, dat har-
„ten, die mij zijn toegewijd, mij aldus bejegenen.
„Hierom vraag ik u, dat de eerste Vrijdag na
„het octaaf van 't H. Sacrament aan een bijzon-
„der feest ter eere van mijn H. Hart zij toegewijd,
„dat men dien dag de H. Communie ontvange
„en aan Hetzelve eerherstel geve ter vergoeding
„voor al de onwaardige bejegeningen, waardoor
„Het beleedigd wordt in den tijd, dat het H.
„Sacrament op de altaren is uitgesteld. Ik be-

1) Gallifet. 2. p. Cap. I. art. 1. et seq.

„loof u ook, dat mijn Hart zich zal verwijderen,
„om in overvloed de uitwerksels van zijne
„Goddelijke liefde te doen gevoelen aan allen,
„die aan Hetzelve die eer zullen bewijzen, en
„zorg zullen dragen, dat die eer aan Hetzelve
„bewezen wordt.”

Ziehier wat het H. Hart aan zijne vereeiders
belooft :

1. Ik zal hun al de genaden schenken, welke
zij in hun staat behoeven.

2. Ik zal vrede brengen in hunne huisgezinnen.

3. Ik zal hen troosten in al hunne zwarig-
heden.

4. Ik zal hun eene veilige schuilplaats zijn
in het leven en vooral in den dood.

5. Ik zal overvloedige zegeningen uitstorten
over al hunne ondernemingen.

6. De zondaars zullen in mijn Hart vinden
de bron en den eindeloozen oceaan der barmhar-
tigheid.

7. De lauwe zielen zullen vurig worden.

8. De vurige zielen zullen spoedig tot eene
hooge volmaaktheid geraken.

9. Ik zal zelfs de huizen zegenen, waar de
beeltenis van mijn Heilig Hart zal uitgesteld
en vereerd worden.

10. Den priesters zal Ik de gave verleenē,
om de verstoktste harten te treffen.

11. De naam van diegenen, welke deze devotie
zullen uitbreiden, zal in mijn Hart geschreven
en daar nooit uitgewischt worden.

GEBED.

o. Allerheiligst Hart van Jezus, Gij zijt niet alleen een Bron van warmte voor het hart, maar ook van licht voor den geest. Verlicht ons verstand, opdat het onze schreden richte, en verwarm ons hart door het vuur uwer liefde, opdat wij met blijdschap voortgaan op den weg uwer geboden en het einddoel bereiken: de gelukzalige eeuwigheid. Amen.

Heer Jezus, Stichter en Voltrekker van ons Geloof, heb medelijden met onze afgedwaalde Broeders in dit deel uwer erfenis, waar wij geboren zijn en leven. Verlicht hun verstand, tref hun hart, opdat zij de waarheid inzien en den moed hebben ze te volgen. Wij smeeken het U door de voorspraak van zoovele Heiligen, die dezen grond met hun zweet en bloed bevochtigden. Amen.

Zesde Dag.

Het H. Hart en zijne Voorbeelden.

WAT zou men zeggen van een geneesheer, die aan het ziekbed van een lijder staande, hem een bitteren drank toebereidt, maar wetend, dat de zieke veel tegenzin zal hebben, om dien te gebruiken, zelf eerst den drank aan zijne eigene lippen brengt en zoo den lijder tot navolging aanspoort? De toegenegenheid en liefde van dien geneesheer zou groot moeten zijn. Wat geen geneesheer ter wereld doen zal, dat heeft onze Heer Jezus Christus gedaan, zegt de H. Augustinus. «Hij maakt u onmogelijk te zeggen: » ik kan het geneesmiddel (het lijden) niet » verdragen, niet drinken; want Hij heeft » het eerst er van gedronken, opdat de

« zieke mensch niet aarzelen zou ¹⁾.” Waarom? Omdat de liefde zijns Harten grooter is dan die van alle menschen. Hij kwam op de wereld, om als een liefdevolle Geneesheer alle kwalen te heelen, vooral den hoogmoed des menschen. Als God wist Hij, hoe diep die hoogmoed in 's menschen hart geworteld is; Hij wist, nog veel beter dan wij het ondervinden, hoe afkeerig van vernedering ieder menschenkind is, hoe de mensch alles doet, wat hij kan, om vernedering te ontkomen, en hoe hij er altijd en overal op uit is, zelfs zonder dat hij het bemerkt, zich boven zijne medemenschen te verheffen. Dien hoogmoed wilde onze Heer komen genezen. Sinds 4000 jaren had die ondeugd vrij wortel kunnen schieten en welig mogen tieren in 's menschen hart; oordeel daaruit, wat pijn het moest kosten, haar te laten uitrukken, wat tegenzin de mensch moest gevoelen, om dien bitteren drank der vernedering te drinken. Wat zal de Heer doen? Zal Hij ons dreigen met zware straffen, zoo wij zijne voorschriften van ootmoedigheid niet

1) S. Aug. Serm. 68. de Temp.

opvolgen ? Of zal Hij ons ontheffen van een juk , dat ons ondraaglijk schijnt ? Neen , geheel iets anders geeft Hem de liefde zijns Harten in. Ons dreigen zou de handelwijze zijn van een strengen wetgever , maar de liefde zijns Harten toont Hem den weg aan van den medelijdenden geneesheer : zij raadt Hem , zelf eerst den bitteren heildrank te drinken om zoo ook ons den moed te geven dien kelk aan onze lippen te brengen. Hij heeft hem gedronken en gedronken tot op den bodem toe. En met welk gevolg ? Hij heeft aan de vernedering hare bitterheid niet ontnomen , want dat zou onze verdiensten verminderd hebben ; maar , sinds Hij ons het voorbeeld gegeven heeft , kunnen wij dien beker ook drinken ; dat voorbeeld heeft den moed gestort in menige ziel , die eerst de vernedering en ootmoedigheid als onaannemelijk van zich afstiet. Wat deed Hem zoo handelen ? De liefde zijns Harten voor ons. *Cæpit facere et docere*. Eerst deed Hij en toen leerde Hij. Eerst vernederde Hij zich , gehoorzaam geworden tot den dood , ja , tot den dood des kruises ; ook ons leerde Hij daardoor :

verneder u onder de machtige hand Gods en neem het juk der gehoorzaamheid blijmoedig op uwe schouders.

Van koning Alexander den Groote leest men , dat hij altijd de eerste was in den strijd ; moest eene vesting bestormd worden , hij was het eerst op de ladders en op de muren ; moesten er lange tochten worden afgelegd door woestijnen , hij ging voor , en klaagden zijne soldaten van honger of dorst , dan legde hij ook zich zelve eene vrijwillige vasten op. Daardoor werd de moed zijner soldaten zóó groot , dat zij hem zouden gevolgd hebben tot aan de grenzen der aarde. Wat de eerezucht aan Alexander ingaf , dat gaf de liefde aan Jezus Christus in. Ook ons heeft Hij eene stad ter verovering aangewezen, eene stad gebouwd op eenen hoogen berg ; kronkelende, gevaarvolle wegen geleiden daarheen ; de voeten worden er gewond door distels en doornen ; honger en dorst en allerlei vermoeienis moet er verdragen worden.

Die stad is de Hemel. Wie zal die kronkelende , doornige paden durven bestijgen ? Wie zal voor dien strijd moeds

genoeg hebben? Onze Heer Jezus Christus vond in de liefde zijns Harten het middel om ons dien moed te geven. Als een koning stelt hij zich aan het hoofd der zijnen. Hij toont hun de Stad Gods, den Hemel, en al de glorie en het geluk, die daar genoten worden, en Hij roept ons toe: « Het rijk der Hemelen lijdt geweld en » de geweldigen alleen nemen het in, » en vol moed begint hij de steile hoogten te bestijgen met den wapenkreet: « Die zijn » kruis niet opneemt en Mij niet volgt, is » mijner niet waardig. » Wel pijnigen Hem de doornen van armoede en versterving; de ontbering, de vernedering, de natuurlijke zucht om te leven en 't lijden te ontvluchten, zij trachten Hem den weg te versperren; moeilijkheden van allerlei aard rijzen op; zelfs verlokkingen van zijn vijand, den duivel, die Hem al de koninkrijken der aarde aanbiedt, met alle schatten en wellusten der wereld, — moedeloosheid, verdriet, verveling, walging, en onbeschrijfelijke zielesmartten, vrees en angst bestormen Hem; doch niet voor zich zelve alleen bestijgt Hij die hoogten; ook

voor ons ; 't is zijn liefderijk Hart vooral te doen , om ons den moed te geven diezelfde paden te betreden , geen doornen van armoede en versterving , geen verlokkingen van den vijand , geen strijd , geen moeite te vreezen , om het rijk zijns Vaders te veroveren en eeuwig met Hem te kunnen heerschen. « Geheel het leven des » Heeren was zulk een leerschool van deugd , » zegt de H. Augustinus. « De beminnaars » der wereld jagen de rijkdommen na , — » Hij wilde arm zijn ; zij verlangen geëerd » te worden en bevel te voeren , — » Hij wilde geen Koning worden ; zij achten het een groot goed , kinderen te hebben , — Hij wilde maagd zijn ; van vernedering hebben zij in hunne trotschheid » een onbeschrijflijken afkeer , — Hij omhelsde alle slag van vernedering ; zij hielden de beledigingen voor ondraaglijk , — maar was er een grootere belediging mogelijk dan onschuldig veroordeeld te worden ? Zij vluchten de lichaamssmart , — Hij liet zich geeselen en martelen ; zij vreezen te sterven , — Hij werd ter dood veroordeeld ; zij

» hielden den kruisdood voor allerschandelijkst, — Hij liet zich kruisigen.”

Heb dank, o Goddelijk Hart, wij willen U volgen; o, trek ons op uwe paden, want ons hart is bevreesd; maar 't zou eene lafheid zijn U niet te volgen, waar Gij met zooveel liefde ons voorgaat.

Niet alleen om ons moed in te boezemen, heeft het H. Hart ons zijne voorbeelden gegeven; maar ook om ons den gemakkelijksten en veiligsten weg te toonen, dien wij te volgen hebben. Daar leiden vele wegen tot God; sommige zijn veilig, andere gevaarvol; daar zijn ook vele dwaalwegen, die in het begin tot God schijnen te voeren, maar eindelijk uitloopen op den breeden weg des verderfs. Wat doet men hier op de wereld, wanneer verschillende wegen elkander kruisen? Men plaatst er een houten of steenen wegwijzer, die de plaats aangeeft, waarheen de weg geleidt, en tevens, hoever men nóg van het doel der reis verwijderd is. Zoo bespaart men aan de reizigers veel moeite en behoedt men hen voor 't gevaar van verdoold te geraken. Zoo deed ook Onze

Heer. Hij zag ons, stervelingen, op de wereld ronddolen. Wij zochten God, maar wisten niet langs welken weg, het zekerst tot Hem en tot zijne glorie te komen. Het Goddelijk Hart had medelijden met ons, en zie, als een wegwijzer aan een kruisweg, zoo stelde Hij zijne voorbeelden: Volgt dezen weg, roepen zij ons toe, en binnen zeer korten tijd zult gij uwe bestemming bereikt hebben! Dien weg volgden alle Heiligen; de H. Vincentius, onder anderen, vroeg zich steeds af: Hoe zou Jezus Christus hier gehandeld hebben? Dan deed hij ook zoo als Jezus zou gedaan hebben en daardoor kwam hij tot die hooge volmaaktheid, welke wij in hem bewonderen.

Hoe zullen wij die voorbeelden kennen? Ook daarvoor heeft de liefde van Jezus' H. Hart gezorgd; want Hij heeft zijnen leerlingen ingegeven, die voorbeelden in bijzonderheden op te teekenen en te bewaren voor 't verste nageslacht in de vier HH. Evangeliën.

Zou het H. Hart van ons nu wel eene andere dankbaarheid verwachten, dan dat wij met moed en volharding die voorbeel-

den navolgen, en ook den smallen weg opgaan, ten einde eens de poort des Hemels te kunnen binnentreden?

Voornemens

1° Ons zelve eene versterving opleggen.

2° De vernederingen en moeilijkheden die ons overkomen of door anderen worden aangedaan, gelaten verdragen, denkende: Die zijn kruis niet opneemt en Jezus niet volgt, is Zijner niet waardig.

3° Dikwijls door den dag herhalen: Mijn Jezus, zachtmoedig en ootmoedig van harte, maak mijn hart gelijk aan het uwe. (Afl. van 300 dagen eens per dag. Pius IX. 25 Jan. 1868.)

VOORBEELD.

De H. Kerk zegt op den feestdag van St. Jan Evangelist: „Deze is de leerling, dien Jezus be-
„minde, en die in 't Avondmaal op 's Heeren
„boezem rustte.” Het H. Evangelie spreekt insgelijks. Wat deed Joannes op de borst des Heeren? Hij voelde het H. Hart kloppen en gloeien van liefde, en, zegt de H. Kerk, de stroomen des Evangelies heeft hij uit de brou van 's Heeren borst zelf als gedronken.

Eens verscheen hij aan de H. Gertrudis. Deze vroeg hem, waarom hij, wiens hoofd op de borst des Heeren gerust had, tot onze onderrichting niet iets over de kloppingen van 't H. Hart ge-

schreven had. De welbeminde Leerling antwoordde: Mij was gelast de opkomende Kerk te onderwijzen aangaande de leer van 't Ongeschapen Woord, en de waarheid er van aan de volgende eeuwen over te maken; maar wat de zoete bewegingen van dat Hart betreft, God heeft zich voorbehouden die zoetheid aan de laatste tijden, als de wereld zal afgeleefd zijn, te openbaren, om door dat middel de liefde, die dan merkelyk zal bekoeld zijn, weder te doen ontvlammen.

Ofschoon Joannes er niet over schreef, gaf hij toch door zijne voorbeelden wel te kennen, wat liefde hij in dat Hart geput had; zoo verhaalt b. v. de H. Hieronymus: Toen de H. Joannes reeds hoogbejaard te Ephese verbleef en, door zijne leerlingen geleid, nog maar nauwelijks meer ter kerke kon gaan en geen lange redevoeringen meer kon houden, zegde hij bij iedere vergadering nooit iets anders dan: Mijne kindertjes, bemint elkander. Toen het zijne leerlingen en broeders begon te vervelen altijd hetzelfde te hooren, zeiden zij: Meester, waarom zegt gij altijd hetzelfde? Hij antwoordde (en dit antwoord was Joannes waardig): Omdat zulks het bevel des Heeren is; en, als dit maar geschiedt, is het genoeg.

GEBED.

Geef, bidden wij U, Almachtige God, dat wij, die in het Allerh. Hart van uwen geliefden Zoon

onzen roem stellen en de voornaamste weldaden zijner liefde jegens ons herdenken, geef, dat wij ons over het schenken dier weldaden en over hare vruchten mogen verheugen. Door denzelfden Christus, onzen Heer. Amen.

Zevende Dag.

Het H. Hart ons leerende bidden.

BLINDEN zijn ongelukkigen, die ons medelijden ten volle verdienen; als gij hen daar henen ziet gaan, tastende en in een voortdurenden nacht gedompeld, dan wordt het u leed om het hart. Maar als zulk een blinde, ook nog de gave der spraak miste, als hij niet naar den weg kon vragen of zijn nood klagen aan ouders en vrienden, zou hij dan niet dubbel beklagenswaardig zijn?

Zoo was het menschdom, toen Onze Heer op de wereld kwam. Blind was de mensch naar den geest, omdat hij God niet kende, en stom naar de ziel, omdat hij niet met God wist te spreken, zijne behoeften niet wist te openbaren, geen hulp ging vragen, zijn nood niet wist te klagen aan zijnen liefde-

rijken Vader in den Hemel. o Droevige toestand !

Van de blindheid genas hem de Heer door zijne Goddelijke leering ; ook met de geestelijke stomheid had zijn liefdevol Hart medelijden ; Hij genas ze door den mensch te leeren *bidden*.

De liefde is vindingrijk en daalt tot de minste bijzonderheden af ; zij is niet tevreden voordat zij alles gedaan heeft, wat zij kan. Zoo ook de medelijdende liefde van Jezus' H. Hart. Gelijk eene moeder , wier klein kind begint te stamelen, aan dat kind met liefde en geduld de wijze van spreken leert, het kind voórspreekt , het verbetert en opmerkzaam maakt op gebreken, zoo deed ook Onze Heer. Hij leerde de menschen spreken met God , maar Hij drukte hun op het hart, zoo zij hunne taal aan God behaaglijk willen maken, met *nederigheid* tot God te spreken. En als was zijne verzekering niet genoeg , drong hij daar op aan in de gelijkenis van den Tollenaar en den Pharizeër ; opdat wij niet tevergeefs zouden bidden , openbaarde Hij ons, dat de tollenaar , die nederig bad en op zijne borst

klopte, gerechtvaardigd naar huis ging, terwijl de Pharizeër, die groot ging op zijne goede werken, schuldiger heenging, dan Hij gekomen was.

Ook door te weinig vertrouwen of al te geringe volharding kon ons gebed soms zonder uitwerksel blijven. Daarop wijst ons de liefdevolle Verlosser, en als was Hij beducht, dat wij bij eene niet oogenblikkelijke verhooring het gebed zouden achterlaten, zegt Hij ons: bidt en houdt niet op; slechts voor hem, die blijft kloppen, wordt opengedaan; slechts hij, die blijft zoeken, zal vinden, wat hij zoekt. En Hij bevestigt die leer door tal van gelijkennissen, waarbij Hij zelfs niet vreest zich te vergelijken bij een onrechtvaardigen rechter, die zich ten laatste laat vermurwen door het lastig aanhouden van een arme weduwe; Hij vergelijkt zich bij een vriend, die ook des nachts opstaat om het aanhouden en kloppen van zijn vriend; bij een vader, die zijne kinderen op hunne bede geen steen zal geven voor brood en geen scorpioen voor visch.

Omhaal van woorden zou ook in ons

gebed aan God kunnen mishagen : gebruik geen omhaal van woorden , zegt ons aanstonds zijn medelijdend Hart ; want de Vader in den Hemel kent beter uwe behoeften dan gij zelf ; en als gij bidt , doe het dan niet in het openbaar , aan de hoeken der straten , of gelijk de huichelaars in den tempel ; want behalve dat het u verstrooien zou , de ijdelheid zou de vrucht van uw gebed verhinderen ; maar als gij bidt , doe het dan in 't verborgten , in uwe binnenkamer , waar alleen Gods oog u ziet.

Nog andere middelen gaf Hij aan , om zeker verhoord te worden : Bid , zegde Hij , bid in mijnen Naam en al wat gij dan den Vader vraagt , zal u gegeven worden. Bid niet alleen , maar vereenig u met anderen , en ik beloof u : waar twee of drie in mijnen Naam vergaderen , daar zal Ik in hun midden zijn.

Doch eene moeder doet haar kind , dat begint te stamelen , ook zelve voor , hoe het spreken moet. Ook daartoe wil de liefde des Heeren afdalen. De Apostelen vroegen Hem : Heer , leer ons bidden ; als wilden zij zeggen : hoe zullen wij zoo tot God

spreeken, dat al die eigenschappen in ons gebed worden aangetroffen, en God ons genadiglijk verhoort? En zie, de Heer opent de lippen, om doortocht te geven aan de woorden, die uit zijn Goddelijk Hart ontsproten, en de luisterende Apostelen vernamen dit verheven gebed: *Onze Vader, die in de Hemelen zijt*, enz.

Eeuwige dank aan de welwillende liefde van 't Goddelijk Hart! Nu hebben wij een gebed, dat den Vader behagen *moet*, omdat het niet *ons* gebed is, maar 't gebed van zijnen eenigen Zoon; 't is niet een smeekschrift, dat wij zelfven hebben opgesteld, maar een smeekschrift, dat Gods Zoon ons in handen gaf en door Hemzelve is samengesteld!

De H. Kerk herinnert ons in iedere H. Mis aan die weldaad, als zij het *Onze Vader* (*Pater Noster*) met deze woorden inleidt: « Door heilrijke lessen opgewekt en door » goddelijke onderrichting geleerd, wagen » wij het te zeggen: *Onze Vader*.” 't Is alsof de H. Kerk zegt: H. Vader, *onze* gebeden zijn niet waardig U te worden aangeboden, maar uw Zoon, uw Eénige,

heeft ons een brief in handen gegeven , door Hem zelven opgesteld en wij, die het niet wagen zouden, U zoo aan te spreken, wij doen het, omdat Hij ons in zijne medelijdende liefde geleerd heeft , hoe Gij in uw ongenaakbaar licht verlangt toegesproken te worden.

Niet alleen heeft Hij ons , geestelijk stommen , met God leeren spreken ; ook zelf is Hij , vol medelijden voor ons opgetreden bij den Vader. Kon die woestijn , waar Hij 40 dagen vastte en bad , ons eens zeggen, wat Hij daar voor ons vroeg ; konden die eenzame rotsen, die stille meren van Palestina, de maan, die Hem zoo vaak bescheen , ons eens verhalen , van welke vurige gebeden voor ons heil zij in het nachtelijke uur getuigen waren !

Eens, — 't was kort voor zijn lijden, — stond Hij in 't midden der zijnen ; Hij sloeg de oogen omhoog en bad : « *Vader* ,
» Ik vraag U ook voor hen, die in Mij gelooven zullen, . . opdat zij allen één zijn,
» gelijk Gij , Vader, in Mij en Ik in U. . .
» Vader, Ik begeer, dat waar Ik ben, ook
» zij , die Gij Mij gegeven hebt , met Mij

» zijn , opdat zij mijne heerlijkheid aan-
» schouwen , die Gij Mij gegeven hebt...;
» dat de liefde , waarmede Gij Mij hebt
» liefgehad in hen zij , en Ik in hen¹⁾.”
Zoo kan slechts een Hart bidden , dat vervuld is van liefde voor den mensch !

Wat deed Jezus in den hof van Olijven en op het smartbed des kruises ? Ach , zijn eigen lijden vergetend , bad Hij voor ons. Zijn Hart was overstelpt van benauwdheid aan het kruis , zijn lichaam bloedde uit duizend wonden ; toen verhief Hij onder vele tranen en met krachtig geroep zijne stemme en door de stilte en de duisternis , die op Golgotha heerschten , klonk het : «Vader , vergeef het hun , want » zij weten niet wat zij doen !” o Mensch , o wereld , dat gebed was uw behoud ! Dat was eene bede van oneindige waarde ; Gods toorn was opgewekt , maar dat gebed deed de schaal der barmhartigheid doorslaan ; het was het gebed van een mensch , die te gelijk Gods eengeboren Zoon was , een goddelijk gebed !

Zoo leerde ons de Heer , aangezet door

1) Jois XVII. 20 , 26.

de liefde zijns Harten, die groote kunst van bidden; zoo gaf Hij ons den sleutel des Hemels en der hemelsche schatten in handen. Zullen wij dien sleutel ongebruikt laten liggen? Dan hebben wij onze geestelijke armoede aan ons zelve te wijten.

Voornemens.

1° Niet zoozeer het *getal* onzer gebeden verdubbelen, als wel de *aandacht* en *verigheid*, waarmede wij ze doen.

2° Dikwijls door den dag ons hart tot God verheffen: b. v. bij het slaan der klok, bij het binnentreden eener kamer.

3° Al ons werk doen met een zuiver inzicht, om er zoodoende een voortdurend gebed van te maken.

VOORBEELD.

„Heden zult gij met mij zijn in 't Paradijs,” zoo sprak de liefdevolle stem des Heeren aan het kruis, tot den moordenaar aan zijne zijde. Deze was een man beladen met misdaden; hij had een leven van gruwelen achter zich. Maar 't Goddelijk Hart had medelijden met hem en beloofde hem na zulk een leven op aarde, het eeuwig leven in 't Paradijs. „Maar, vraagt de H. Augustinus, „Petrus heeft de sleutels van het hemelsch rijk, „en zoolang de Heer niet voor allen gestorven

„ is, kan Petrus dat rijk niet openen. Hoe kwam
„ er dan de goede moordenaar? O, zoo antwoordt
„ hij, door de zijdewonde, die Longinus den
„ Heere toebracht. Komt allen daarin, gaat de
„ Kerkleeraar, tot zijne geloovigen van Hippo
„ sprekend, voort, komt allen daarin, gij, die het
„ Paradijs liefhebt. Deze moordenaar toont ons
„ den weg, dien wij moeten inslaan. Hij leert
„ door zijn voorbeeld, dat niemand moet wanhopen.
„ *Beijvert u*, zegt de Heer, *om in te gaan door*
„ *de enge poort.* (*) Wat is er enger dan die
„ opening, die een soldaat in 's eeren zijde
„ maakte? En toch door die enge opening is
„ reeds bijna heel de wereld binnengegaan.”

Weldra ging door die opening ook de soldaat binnen, die ze maakte. Zijn naam was Longinus. Door Pilatus gezonden, doorstak hij de zijde des Heeren. Maar de teekenen ziende, die 's Heeren dood vergezelden, hoe de zon verduisterde en de aarde beefde, geloofde hij in Jezus Christus en op zijne borst kloppende, riep hij uit: Waarlijk, deze is de Zoon Gods! Hij deed zich door de Apostelen onderwijzen in de leer des Gekruisten en leidde voortaan een boetvaardig leven. — Toen hij den ouderdom van 88 jaren bereikt had, getuigde hij het openlijk voor de rechtbank van den landvoogd Octavius, dat hij aan die zijdewonde des Heeren zijn geloof te danken had. „ Hoe heet gij?” sprak de landvoogd. — „Ik ben

(*) Luc. XIII. 24.

Christen, zegde Longinus; want ik moet eerst die genadegave verkondigen." — Hoe heet gij nog meer? — Longinus. — Zijt gij vrij man of slaaf? — Toen antwoordde Longinus: Vroeger was ik een slaaf der zonde; maar de genadige Heer Jezus Christus heeft mij door het mysterie van zijn H. Kruis en door het bloed en water zijner zijde tweemaal vrijgemaakt: eerst door het water en den H. Geest, en nu, zoo ik volhard, door het vergieten van mijn eigen bloed. . . . Mijn Meester is een meester vol zachtheid, zuiverheid en liefde, nederig en goed. Hij voert naar 't eeuwige leven." — Dat eeuwige leven werd hem spoedig gegeven door den dood, en nu aanbidt hij in eeuwigheid die gezegende hartewonde, waardoor hij zich zelven en millioenen anderen eenen weg ter heerlijkheid baande. (*)

GEBED.

o Goddelijk Hart van Jezus, dat door woord en voorbeeld ons hebt leeren bidden, om over de gevaren der bekoringen te zegevieren, geef genadiglijk, dat wij altijd biddende mogen zijn en de overvloedige vruchten van 't gebed genieten. Die leeft en heerscht in eeuwigheid. Amen.

(*) Vgl. Acta Sanct. Bolland. tom. 8. pag. 378.

Achtste Dag.

Het H. Hart, Bron van Vrede.

ENS, — 't was kort vóór zijn dood, — zat onze Heer te midden zijner leerlingen, en op liefdevollen toon sprak Hij hun toe: *Ik laat u mijnen vrede, Ik geef u mijnen vrede, niet gelijk de wereld dien geeft, geef Ik u dien*¹⁾. Was dit nu de vervulling van den heerlijken wensch, dien de Engelen al jubelend aan het menschedom hadden toegezongen, toen de Heer als een Kind te Bethlehem werd geboren? Toen klonk door de onmetelijke ruimte der lucht: Glorie aan God in den hooge en *vrede* op aarde aan de menschen van goeden wil!

Kort na zijne Verrijzenis stond de

1) Joan. XIV, 27.

Heer wederom in het midden der zijnen. Toen geleek Hij aan de zachte duif, die door Noë uitgezonden, terugkeerde, dragende het olijfstakje des vredes. Zoo verscheen nu de Heer, niet met het *zinnbeeld* des vredes in den moud, maar met den vrede zelf op de lippen, want Hij zegde: *Vrede* zij aan ulieden¹⁾! Zou onze Heer, wiens Hart zijne leerlingen zoozeer beminde, hun iets beters hebben kunnen toewenschen? Dan zou Hij het ongetwijfeld gedaan hebben.

Eenige jaren later schreef de H. Paulus, die gloeide van liefde en zich beroemde de navolger te zijn van Christus, zijne brieven; bijna altijd begint hij die met de woorden: *Vrede* zij u van God, onzen Vader.

In het verloop der tijden waren er tallooze Heiligen, o. a. de H. Franciscus van Assisië en de H. Ignatius, die bij het groeten altijd den *vrede* toewenschten. Wanneer wij in eene H. Mis tegenwoordig zijn, zal de H. Kerk nooit nalaten ons de woorden toe te stieren: De *vrede* des Heeren

1) Luc. XXIV, 36.

zij altijd, altijd met u. En alvorens zij voorgoed afscheid neemt van hare overledene kinderen, die onder het lijkkleed rusten of op het punt zijn in het koude graf neergelaten te worden, — richt zij nog op luiden toon dezen wensch tot hen: Dat zij rusten in *vrede*!

Daar moet dus in dien vrede een goed gelegen zijn, dat wij tot nu toe daarin misschien niet zochten. Zeer zeker, daar ligt voor ons een schat in opgesloten, een onwaardeerbare schat, die ons al de liefde van Jezus' H. Hart openbaart.

Toen Jezus op de wereld kwam en met zijn liefdevol Hart de menschen beminde, hoe beschouwde Hij toen God en hoe den mensch? Aan den eenen kant zag Hij, hoe God, zijn Vader, op de menschen rechtmatig vertoornd was en in zijn toorn den Hemel, het Paradijs, voor iedereen gesloten hield. De boetvaardigheid van Adam kon die poort des Hemels niet openen; noch de heiligheid van een Noë, noch het geloof van Abraham, noch het geduld van Isaac, noch de deugden van Jacob of David of Elizeüs, of van wie dan

ook konden de belooning des Hemels ontvangen; die II. Mannen werden verwezen tot het voorgeborgte der hel, waar zij wel niet ongelukkig waren, maar toch uitgesloten van het aanschouwen Gods. Dat was treurig. De mensch mocht zijn best doen op allerlei manieren, hij mocht den dood der rechtvaardigen sterven, de Hemel was en bleef gesloten!

Het II. Hart had medelijden met ons. Pas dan ook begon Het te kloppen in de kribbe, of aanstonds liet Het door de Engelen van 't Hemelsch hof aan de wereld verkondigen, dat weldra de vrede met God ging hersteld worden: Vrede op aarde den menschen van goeden wille!

De vrede werd volkomen hersteld, toen de Heer op het doodsbed des kruises den duivel verwon, en een laatste lanssteek in zijn II. Hart bewezen had, dat zijn offer voltrokken en het menschedom dus vrij was van den vloek, die op hetzelfde 4000 jaren rustte en de poorten des Paradijzes gesloten hield. Gelijk weleer de regenboog aan Noë verkondigde, dat God de aarde niet meer door water zou verdelgen,

zoo bezitten ook wij thans een teeken, dat de vrede met God is hersteld. 't Is het Goddelijk Hart van Jezus, waar de gerechtigheid en de vrede elkander ontmoetten¹⁾ en waarvan de geopende wonde ons zegt: Zoo zeer heb Ik u, o mensch, liefgehad, dat Ik om u den vrede te geven, zelfs mijn Hart liet doorboren op het kruis. Want, zegt de H. Cyprianus, die geopende zijde is als een zegel op den brief onzer kwijschelding. O, welk een zoete geur van vrede gaat er uit van die H. Wonde! Onze Heer, zegt de H. Ambrosius, is gelijk aan dien boom der woestijn, die, als zijne schors wordt gekwetst, den liefelijksten geur uitwasemt. Zoo werd de zijde des Heeren gekwetst aan het kruis, en, zie geheel de wereld wordt vervuld van een aangename geur, die opstijgt tot voor den troon van God, en aan de wereld zegt, dat de vrede haar is weergegeven.

Toen onze Heer op de wereld kwam, hoe stond het toen met den vrede der menschen onderling? Daar was geen vrede.

1) Ps. 84, 77.

geen liefde meer op aarde. Het recht van den sterkste, dat was de hoogste wet; een menschenleven bezat geen waarde; koningen en meesters vergoten het bloed hunner onderdanen bij stroomen: wraak, bloedige wraak was geoorloofd, ja eervol; naastenliefde, oeh, men had er geen begrip van! O, zegt de H. Gregorius de Groote, wat wist de oude mensch anders te doen, dan, als hij kon een andermans goed, (ook vrouwen en kinderen) te stelen; of, kon hij zulks niet, ze dan te begeeren? Onze Heer verweet zulks aan de Phariseërs: *uwe voorouders hebben u gezegd* (en gij beoefent dat): *uwen vriend zult gij beminnen, maar uwen vijand zult gij haten.*" Wat een akelige toestand, wat treurige samenleving!

Zoo zou nog onze toestand zijn, zonder de medelijdende liefde van Jezus' H. Hart. Wat gaf Het ons in de plaats? De zoete leer des vredes, der liefde! «Mijne
» kinderen, zegde Hij, een nieuw gebod
» geef Ik u, dat gij elkander liefhebt en
» vrede houdt onder elkander¹⁾. En als

1) Mr. IX, 49.

» gij een huis zult binnentreden , zegt
 » dan : vrede zij over dit huis en over al
 » zijne bewoners. De ouden hebben u ge-
 » zegd : uwen vijand zult gij haten , maar
 » Ik zeg u : doet wel aan die u haten ,
 » bidt voor die u vervolgen en vergeldt het
 » kwade met goed ; en alles wat gij aan den
 » minste der mijnen gedaan hebt , dat hebt
 » gij aan Mij gedaan. Hebt elkander lief ,
 » alle goed aan elkander wenschende , en
 » doende , wat gij aan u zelve doet en
 » wenscht !” Aan die leering en aan de
 voorbeelden door zijn H. Hart er bijge-
 voegd , danken wij het nu , dat de geheele
 wereld de vruchten plukt van den heer-
 lijken boom der naastenliefde , die gewor-
 teld is in het H. Hart van Jezus , de eerste
 en rijkste bron van vrede en liefde op
 aarde.

Nog een andere vrede is er , dien wij
 aan de liefde van het H. Hart danken :
 ’t is de vrede met ons zelve , de gerust-
 heid des harten. Die vrede gaat alle ge-
 voel te boven , zegt de H. Paulus¹⁾ en de
 H. Geest getuigt , dat zulk eene gerustheid

1) Philip. IV , 7.

een voortdurend vreugdemaal is¹⁾. De zonde brengt onrust en wroeging, zooals de H. Geest en de ondervinding getuigen: daar is voor den goddelooze geen vrede²⁾.

Maar hebben wij dien vrede des harten door de zonde verloren, waar hem terug te vinden? In de stroomen, die aan de geopende zijde des Heeren ontvlieten: in de HH. Sacramenten en nergens anders. Zoo ontspruit alle vrede hier op aarde uit het H. Hart. Het heeft ons door dien vrede een onschatbare weldaad aangebracht, waarvoor wij Hetzelve wel dankbaar mogen zijn, en waarvan wij in alle eeuwigheid de vruchten nog hopen te genieten in het rijk des *eeuwigen vredes*, dat ons bereid is in den Hemel.

Voornemens.

1° Al het mogelijke doen, om den vrede met den evennaaste, met ons zelve, met God te behouden of te herstellen.

2° Te dien einde alle liefde op de liefderijkste wijze betoonen; de doodzonden vermijden, want „*voor de zondaars is er geen vrede.*”

1) Prov. XV, 15.

2) Isaïas. 48, 22.

VOORBEELD.

Wij lezen in 't leven van den H. Franciscus van Assisië: Daar was eens een jeugdig ridder van hoogen huize getreden in de Orde der Franciscanen, die pas ontloek. In de wereld had hij een leven geleid van weelde. Geen wonder dat hem de eenvoudige kloosterkost smakeloos en onverdraaglijk voorkwam. Hij besloot in de wereld terug te keeren. Op zekeren morgen verlaat hij zonder gerucht zijn celletje, gaat naar de kapel en stort een laatste gebed aan den voet van een kruisbeeld. Daar verschijnt hem eensklaps de Heer Jezus, vergezeld van zijne glorieijke Moeder Maria. „Mijn zoon, zegt de beminnelijke Verlosser, verzaakt gij dan aan uwen roep?” „Heer, antwoordde de novice, dit leven is al te streng voor mij.” Zonder iets te zeggen, nam de Heer een stuk zwart brood, doopte het in de wonde der zijde en zegde: „Eet dit brood.” De novice deed het en vond het brood nu overheerlijk. Het visioen verdween en de jongeling trad welgemoed zijne cel weer binnen. Telkens als hij nu in het vervolg door den duivel bekoord werd, beschouwde hij in den geest de liefderijke wonde van Jezus' H. Hart en aanstonds veranderden zijne kwellingen in vertroosting, en de vrede zijns harten was hersteld.

(De Chérancé Vie de St. Franc. d'Ass. Chap. XIV).

GEBED.

o Goddelijk Hart van Jezus, o Bron van allen vrede, stort die hemelsche gave in mijn zondig hart, dat door bekoringen en driften geslingerd wordt. Help mij dat hart in vrede te bewaren, — zoo het ooit den vrede verliest, dien zoo spoedig mogelijk te herstellen, — en in den Hemel den vrede te bekomen, die eeuwig zal duren. Amen.

Negende Dag.

Het H. Hart en de H. Kerk.

ADAM sliep. . . . Toen naderde hem God, de Schepper van alle dingen. Hij nam eene ribbe van Adam en vormde daaruit Eva, die de moeder werd van alle levenden.

O. H. Jezus Christus sliep aan het kruis den slaap des doods. Zijn hoofd hing voorover, zijn oog was gesloten, zijne lippen loodkleurig, zijn lichaam koud. Toen naderde Hem een soldaat, doorboorde zijne zijde en bloed en water vloeiden er uit.

Wat zien de HH. Vaders hierin? Zie, zegt de H. Augustinus, gelijk de ribbe genomen is uit Adams zijde en daarvan Eva werd gevormd, zoo werd hier uit 's Heeren zijde de Kerk gevormd, die zijne

Bruid zou zijn zonder vlek of rimpel, en de Moeder zou worden aller levenden over de geheele aarde. « Dat de Bruidegom zich verheffe op zijne legerstede, zegt hij, Hij bestijge de plaats zijner ruste, dat Hij inslape in den dood; laat zijne zijde geopend worden om doortocht te geven aan de maagdelijke Kerk; zoo kwam ook Eva uit Adams zijde, toen hij sliep¹⁾.

H. Kerk, o liefdevolle gave bij uitnemendheid, voortgekomen uit de zijde des Heeren, hoe zullen wij u prijzen, hoe aan 't Goddelijk Hart, uwe Bron, genoegzame dankbaarheid toonen! Wel rijk aan liefde moet het Hart zijn, dat zulke gave weet te schenken!

Men deed eens aan Pius IX z. g. het voorstel, de H. Kerk toe te wijden aan het H. Hart van Jezus. Z. H. wees dit voorstel van de hand, met te zeggen, dat wel de geheele wereld, maar niet de H. Kerk aan het H. Hart behoefde toegewijd te worden, wijl de Kerk reeds in eigendom aan Hetzelve toebehoort; zij was er immers uit voortgekomen. De straal

1) De Symbolo. Ad Catechamenos. Cap. VI.

behoort aan de zon, waaruit hij voortkomt, de vrucht aan den boom; zoo behoort de Kerk aan 't H. Hart.

Neen, 't aardsche Paradijs is nog niet van de wereld verdwenen; wel dat Paradijs, waar Adam en Eva leefden; maar door de liefde van het H. Hart is op aarde een andere lusttuin ingericht, waarvan de toegang voor allen openstaat; geen Cherubijn met vlammend zwaard verspert den ingang, zooals de H. Bonaventura zegt: «Zie, geopend is de deur des Paradijzes en door de lins van den soldaat is 't vlammend zwaard verwijderd.»

Dat aardsche Paradijs is de H. Kerk. Heerlijke stroomen besproeien het met het Bloed, dat ons vrijkocht en om genade roept tot den troon van God. Die stroomen zijn de HH. Sacramenten. En zie, besproeid door dat Bloed, brengt die lusttuin de heerlijkste vruchten voort. Hier groeien de leliën der maagden, die bij duizenden de Kerk versieren; daar bloeien de palmen der ontelbare martelaren; ginds ontluiken de rozen van liefde, die de belijders in hunne handen dragen; in één

woord, alle deugden bloeien en groeien er en noodigen uit tot navolging. Daar is geen onderscheid van rijken en armen, van slaven en vrijen, van grooten en kleinen; neen, allen genieten de vruchten van dien tuin en worden er van verzadigd. Wie hongert naar leering, wordt gespijzigd met het brood van het woord Gods, dat nooit ontbreekt en aan allen wordt uitgedeeld; wie dorst naar genade en wijsheid, kan zich daar naar hartelust laven aan de wateren des heils.

Hoe zalig is het te leven in dat Paradijs, de H. Kerk! Wat is de wereld daarbuiten? Eene woestijn, waar niets groeit en waar het koud is voor de ziel, die naar liefde haakt. Zie hen, die buiten dat Paradijs ronddolen. 't Zijn of wel heidenen, die de behoeften huns harten aan liefde en medelijden zoeken te voldoen met troost en hulp te vragen aan beelden van hout en steen, — of wel 't zijn verblinden, die meenen te zien en toch niet zien, en al hun troost moeten zoeken in een vervalschten, verminkten bijbel; zij gelijken aan wolken, die gedreven worden

door allen wind , nu rechts , dan links , altijd in beweging , nooit in rust.

Maar in de ware Kerk , de Kerk van Jezus' H. Hart ? Daar spreken Petrus en zijne opvolgers met onfeilbaar gezag ; zij beslissen , en wij , wij zijn gerust , omdat wij weten , dat de H. Geest spreekt door hunnen mond.

Van de wieg tot aan het graf , ja tot aan gene zijde des grafs , spreidt die Kerk de vleugelen harer liefde uit over hare kinderen. Het kind reeds zegent zij ; zij onderwijst het ; zij geleidt het aan de hand door het leven ; zij sluit ons de oogen als 't uur van sterven daar is , zij bidt , zij waakt , zij troost , zij beurt op , zij berispt en vermaant , zij straft ook met liefde ; en heeft de dood ons doen overgaan tot een ander leven , dan nog zal zij voor ons bidden en doen bidden ; zij beveelt nog , dat de aarde gezegend worde , waarin wij voor altijd sluimeren zullen , en als laatste bewijs harer teederheid plaatst zij het kruis op ons graf , om ons te beschermen tot aan den grooten oordeelsdag.

Maar die Kerk heeft vele vijanden ; zij

doen hun best, om dat Paradijs van de aarde te doen verdwijnen; zij zijn machtig en talrijk. En als zij slagen, wat blijft er dan van deze liefde-gave van Jezus' H. Hart? Geen nood. Ook hiervoor heeft Jezus' liefde gezorgd; de Kerk, die uit zijn Hart voortkwam, zou onvergankelijk zijn. Neen, de weldaden, die ons van de H. Kerk toevloeien, (en door de H. Kerk van Jezus Hart) zullen nooit ontbreken! Zijn woord is ons ten waarborg: *Ik ben met u tot aan het einde der tijden!* Vreest niet, de vijanden der Kerk zijn machtig, maar sterker is de liefde van Jezus' Hart voor zijne getrouwe Bruid. Toen die Kerk nog maar een klein vonkje was, konden de hevigste vervolgingen het niet uitblussen, zegt de H. Joannes Chrysostomus¹⁾; hoe dan nu, nu dat vonkje is aangegroeid tot een vuur, dat de geheele wereld ontvlamd heeft? Een teeder plantje konden zij niet vertreden, veel minder zullen zij een lusthof kunnen vernietigen, die gansch de aarde overdekt. Wel misschien kunnen de herhaalde pogingen harer vijanden een

1) Sermo antequam in exilium iret.

hoekje van dien lusttuin verwoesten, misschien zelfs een groot gedeelte, maar toch, zoo zegt diezelfde Heilige¹⁾, al bestond de Kerk ook nog slechts uit één geloovige, toch zou ze nog onoverwinnelijk en onvergankelijk zijn.

Die Kerk, die onvergankelijke, onfeilbare Kerk, die Moeder, die zoo bezorgd is voor het heil onzer zielen, zij kwam voort uit Jezus' H. Hart; en onze *zielen* kunnen dat H. Hart nooit genoegzamen dank daarvoor betuigen. Maar ook op onze *lichamen* vloeiden die weldaden neer! Vrouw, wat zoudt gij zijn, zoo niet Jezus' H. Hart voor u de H. Kerk gesticht had? Eene slavin, eene verstooteling, eene uitgeworpene uit de maatschappij en de samenleving. — Man, wat zoudt gij zijn zonder die liefde van Jezus' H. Hart? Misschien waart gij dan in uwe jeugd weggeworpen voor de wilde dieren, gelijk zoovele duizenden kinderen in China en andere afgodische landen; en zoo dat uw lot niet geweest was, gij zoudt een heiden zijn, verzonken in al de ondeugden van wreedheid en

1) Ibid.

wellust, aan 't heidendom eigen. Dienstboden, wat zoudt gij zijn? Slaven, die niet als redelijke schepselen Gods, maar als het verachtelijke vee behandeld werden; dat ware uw toestand zonder die H. Kerk, uit Jezus' Hart geboren; want van haar slechts leerden de meesters hunne dienstboden als gelijken te behandelen, van haar leerde de man zijne vrouw beminnen als een deel van zich zelve; en leerden de moeders hare kinderen waardeeren als onschatbare geschenken des Hemels.

Wat zegt gij dan van die liefde van Jezus' H. Hart, waarmede Het zulke gaven weet te schenken? o H. Hart, wees eeuwig geloofd en geprezen, dat uwe liefde zulk een Paradijs op aarde heeft aangebracht; maar ook wij! Gij ons onverdiend geroepen hebt om het te bewonen en ons alzoo geplaatst hebt in het eenige voorportaal van dat andere Paradijs, waar wij eeuwig uwe liefde zullen kunnen aanbidden en danken.

Voornemens.

1. Bidden voor de uitbreiding der H. Kerk.
2. De geboden der H. Kerk aangaande vasten- en

onthoudingsdagen, het Mis hooren en Zondag-vieren allerstiptst onderhouden en doen onderhouden.

3. Zoo mogelijk door aalmoezen meewerken tot de uitbreiding der Kerk.

VOORBEELD (1).

In 't leven der Gelukzalige Reconigi, Dominicanes, wordt verhaald, dat zij dikwijls dit woord van den Koninklijken Profect David in den mond had: „*Schep, o God, in mij een zuiver hart.*” Zij herhaalde al weenend die woorden zoo dikwijls, dat onze Heer haar verscheen, en haar langen tijd onderhield over verschillende geheimen, die Hij haar openbaarde. Toen zegde Hij: „Ik wil „uwe verlangens vervullen.” Hij opende nu de zijde der Zalige, nam haar hart daaruit, zuiverde het, en stelde het weder op zijne plaats, na er deze drie woorden ingegrift te hebben: „*Jezus, „mijne hoop.*” Tot driemaal toe herhaalde de Heer dit wonder. Eens zelfs hield hij dat hart eenigen tijd bij zich zonder het terug te geven. Maar eindelijk verscheen de Heer haar opnieuw, plaatste met zijne rechterhand haar hart wederom op zijne natuurlijke plaats en zegde haar: „Gij „weet, mijne welbeminde Bruid, dat Ik de eeuwige Wijsheid ben, die alle dingen uit niets „gemaakt heb, en dat Ik naar mijne verkiezing „het hart van mijne vrienden kan maken en

(1) Vies des Saintes et bienh. filles de l'ordre de St. Dominique t. I. liv. 2. c. 6. p. 433 — 435.

„vermaken. Nu geef Ik u uw hart terug, dat „gij Mij zoo dikwijls hebt opgedragen en toege- „wijd; zie, 't is nu schooner, zuiverder, vuriger „dan ooit te voren.” — o God, schep ook in ons een nieuw en zuiver hart!

GEBED.

O aanbiddelijk Hart van Jezus, wij danken U voor de liefde, die U ingaf de H. Kerk te stichten. Hervorm onze harten, opdat wij getrouwe kinderen zijn dier Kerk, welke U zoo nauw aan 't harte ligt en tot welke Gij ons door eene goedheid, die wij niet verdienden, geroepen hebt. o Goddelijk Hart, bescherm de Kerk en haar zichtbaar Opperhoofd, den Paus met alle Bisschoppen en Priesters. Amen.

Tiende Dag.

Het H. Hart en de HH. Sacramenten.

VRUCHTBARE stroomen doorsneden weleer het aardsch Paradijs in alle richtingen; zij onderhielden daar de frischheid der lente in al hare schoonheid. Die stroomen zijn voorafbeeldingen van de HH. Sacramenten. o Gaven van Jezus' H. Hart! o Bewijzen zijner liefde! Iedere druppel van het kostbaar Bloed, dat gij bevat, getuigt het luide: zie, hoezeer Jezus' H. Hart den mensch beminde!

Daar was in ons leven een dag, dat wij, nog onbewust van alles, op de armen onzer dierbaren ter kerke werden gedragen. Gods oog wendde zich toen van ons af; want Hij zag zijn eigendom, geschapen

naar zijn beeld en gelijkenis, in de macht des duivels; de duivel heerschte in onze ziel als op zijn troon. Doch daar vloeide door de hand des priesters het water over ons hoofd: de duivel vluchtte, God daalde neder in onze ziel, de ketenen der erfzonde werden verbroken, de vlek van Adam uitgewischt; Engelen omringden ons, en wij, die als kinderen van gramschap ter kerke waren gedragen, wij keerden als kinderen des vredes en der zegening huiswaarts. Wat heeft die verandering teweeggebracht? De liefde van Jezus' H. Hart. Toen dat Hart doorboord werd aan het kruis, vloeiden daaruit bloed en water, ter afbeelding, zeggen de HH. Vaders, van dat water, 't welk in het Doopsel over ons hoofd vloeit; maar ook ter afbeelding van dat bloed, 't welk tegelijkertijd onze zielen zuivert van alle vlek der erfzonde. Het H. Hart had deernis met onze arme zielen in slavernij, en zie, het *H. Doopsel* was het geneesmiddel, dat zijne liefde Hem ingaf.

Met de heiligmakende genade daalde ook de nooit genoeg gewaardeerde schat van geloof, van hoop en van liefde in onze ziel.

Toen werd de kiem daarvan gelegd, in afwachting, dat zij zou opschieten en vruchten dragen.

Maar stormen zouden die kiem trachten te vernietigen, bekoringen zouden het ontluikend en opkomend geloof met ondergang bedreigen. Geen nood. De liefde van Jezus' H. Hart kende het middel, om zulks te voorkomen. Hij gaf ons het *H. Vormsel*, en hiermede de volheid des H. Geestes, die met zijne gaven nederdaalt en de ziel vooral sterkte geeft, om het geloof als een kostbaren schat tegen alle aanvallen te verdedigen. Daarom zegt de groote H. Thomas : « Uit het overvolle Hart van Christus vloeit » de olie aller genade tot behoud der ziel ¹⁾. » En die olie voedt, verlicht en versterkt.

De H. Franciscus van Sales, de beminlijkste der latere Heiligen, zegt : « De communiebank en de biechtstoel zijn geschenken » van Jezus' H. Hart. » Zou het waar zijn ? Maakt zich die beminlijke Heilige hier niet aan eene godvruchtige overdrijving schuldig ? Wat de H. Communie betreft, daar zal niemand aan twijfelen ; maar de

1) S. Thom. Aq. Opuse. de SS. Sacr.

Biecht? De Biecht een geschenk van Jezus' liefderijk Hart? De biechtstoel, die ons afschrikt, eene gave zijner liefde? Onmogelijk!

Gij, die zoo spreekt, zijt gij een zondaar of een rechtvaardige? Een van beiden. Zijt of waart gij zondaar, herinner u dan eens dat ongelukkig oogenblik, dat de duivel weer bezit genomen had van uwe ziel en de hel met al hare verschrikkingen al gapende voor u openstond. Angst en onrust en wroeging was in uw hart. Waar rust te vinden? Gij zocht ze misschien in de vermaken der wereld. — Gij vondt ze niet. Toen kwam een hooge feestdag; — een godvruchtig menschelijk opzicht, tegelijk met uw berouw, dreef u naar den biechtstoel, daar knieldet gij neer.
Wien vondt gij daar? Den plaatsbekleeder van Hem, die zegde: *Komt allen tot Mij die belast en beladen zijt, en Ik zal u verkwikken*; — den vertegenwoordiger van Hem, die aan eene overspelige Samaritaansche vergiffenis schonk, — van Hem, die eene onteerde Magdalena ontving, — van Hem, die at en dronk met zondaars, die tot

eene zondige vrouw zoo liefdevol zegde : Ik zal u niet veroordeelen , ga en wil voortaan niet meer zondigen , — van Hem , die aan Petrus vergiffenis schonk en voor een stervenden moordenaar de poorten van het Paradijs opende , — van Hem , die steeds sprak van medelijden jegens den zondaar , — van Hem , aan wiens Hart de zielroerende parabelen ontwelden van een verloren zoon , van een verloren schaapje , van een zoekgeraakt geldstuk . Diens plaatsbkleeder vindt gij in de stilte en in de duisternis van den biechtstoel . . . Gij beleeft uwe schuld , hij sprak u moed in ; gij vroegte vergeving ; hij hief zijne hand op , en scheppend in de milde bron van Jezus' H. Hart , wiesch hij uwe ziel met Goddelijk Bloed ; wat de heele wereld u niet geven kon : rust en vrede , dat gaf u een enkel woord : Ik ontsla u van uwe zonden . Verlicht stondt gij op ; gij waart een ander mensch geworden , de hel was gesloten en God verzoend . Zeg ons , was voor u de Biecht geen weldaad , geen liefdebewijs van Jezus' H. Hart , waarin zij ontstond ? Wat zij voor u was , dat was

zij voor miljoenen anderen : een redplank na de schipbreuk.

Doch , gij waart misschien een rechtvaardige ; misschien behoort gij tot de gelukkigen , die nooit hunne onschuld verloren. God geve het ! Maar ook dan was de biechtstoel voor u een geschenk van Jezus' H. Hart. Waar , na de H. Communie , vindt gij ooit zooveel sterkte in bekeringen , zooveel troost in het lijden , zooveel opwekking tot deugd ? Ja , het Provinciaal Concilie van Utrecht aarzelt niet te zeggen , dat al het goede , wat in de H. Kerk gevonden wordt , in stand wordt gehouden door het H. Sacrament der Biecht. Vraag het aan duizenden Zaligen , die er hunne zaligheid aan danken ; vraag het aan miljoenen verdoemden , die het versmaadden ; het gejuich der eenen , en het gejammer , de spijt der anderen zullen u zeggen , wat weldaad Jezus' liefde ons bewezen heeft met het H. Sacrament der Biecht te schenken.

Wat te zeggen van het *H. Oliesel* ? De uitgestrektheid van dat liefdebewijs zullen wij eerst ten volle begrijpen als wij,

klam van het doodzweet, door duizend angsten benauwd, op ons doodbed liggend, den laatsten snik en — o vreeze! — het oordeel Gods verwachten. Als dan de priester, — zelf eene weldaad van Jezus' H. Hart, — onze leden zalft, bij onze sponde biddend neerknielt, den balsam zijner vertroostende en bemoedigende woorden in onze ziel stort, o, dan zullen wij het aan den vrede, die in ons heerscht bemerken, dat Jezus' H. Hart ons beminde, toen Het ons dit H. Sacrament schonk.

En het *Huwelijk*? o God, wat zou de samenleving zijn zonder dit H. Sacrament? Eene hel hier op aarde, gevolgd door eene hel hiernamaals. Wat zou er geworden van de opvoeding der kinderen? Hoe zou het mogelijk zijn, zonder de genaden van dit H. Sacrament, in liefde en vrede te leven? Hoe zouden de duizenden lasten en plichten, aan den huwelijksstaat verbonden, kunnen gedragen worden?

En zoo de liefde van Jezus' H. Hart ons geen *Priesterschap* gegeven had, wie zou ons onze zonden vergeven, wie het Hoogheilig Offer der Mis opdragen, wie ons

leeren, ons troosten, ons geleiden en be-
moedigen?

Genoeg, o H. Hart, genoeg! Heb dank
voor die vruchtbare stroomen van uw H.
Bloed, die den tuin uwer H. Kerk be-
sproeien, en overal nieuw leven, nieuwe
groeikracht en nieuwe vruchten doen ver-
schijnen!

Voornemens.

1° Het H. Hart voor de instelling der H.
Sacramenten bedanken.

2° Ze ontvangen met allen eerbied, waartoe
wij in staat zijn, en, zoo mogelijk, aan anderen
de groote weldaad er van doen inzien.

VOORBEELD.

Wat liefde het ontvangen der HH. Sacramenten
in 't hart der Heiligen teweegbracht, kan de H.
Agnes ons leeren. De zoon des stadhouders van
Rome dong naar de hand der edele en schoone
maagd. Hij bood haar ten bruidschat goud, pare-
len, edele steenen en kostbare kleederen, en be-
loofde haar het gansche erfgoed van zijnen vader.
Maar de Maagd verwierp alles en zeide: „Laat
af van mij, gij spijs des doods, nooit kan ik
de uwe worden, want ik ben reeds aan een ander
verloofd!” Teleurgesteld antwoordde de jongeling:
„Gij zijt nog zoo jong, en gij zoudt reeds verloofd

zijn? Dat geloof ik nooit. En al ware dit zoo, ben ik niet de zoon van den eerste na den keizer? Wie waagt het met mij naar dezelfde bruid te staan? Wie durft zich met mij vergelijken in afkomst, schoonheid en rijkdom?" Agnes werd verstoord bij deze woorden en begon haren hemelschen Bruidegom en zijne voortreffelijkheid te prijzen. „Schoon, zeide zij, is mijn Bruidegom, veel schooner dan alle sterfelijke jongelingen. Hij is als melk en bloed, aanvallig en heerlijk. Over zijne schoonheid staat de zonne verwonderd en de maan is verstomd. Mijn Beminde is waarlijk van hooge afkomst. Zijne Moeder is eene Maagd en zijn Vader kent geene vrouw. Hoe machtig is mijn Bruidegom; voor Hem sidderen de vorsten en de Engelen dienen Hem, de hemel is zijn troon en de aarde de voetbank zijner voeten. Als Hij de bergen aanraakt, dan rooken zij; dreigt Hij de zee, dan leggen zich de schuimende golven te ruste; zijn adem geneest de zieken, zijn woord wekt de dooden op tot het leven. Spreek mij niet van rijkdom; alleen mijn Beminde is rijk; Hem behooren de kostbaarheden der aarde en de schatten der zee; van Hem is al het goud der bergen, de parelen der vlooden, en alle edelsteenen van den opgang der zon tot aan den ondergang. Alleen mijn Bruidegom bezit ware innige liefde, want niemand kan hartelijker en trouwer beminnen dan Hij. Alles gaf Hij voor zijne arme bruid. Ter liefde van Mij heeft Hij de vreugde des Hemels

opgeofferd en zelfs zijn leven aan den bittersten dood overgegeven. Zie, met een gouden ring heeft Hij zich aan mij verloofd. Hij tooit mij op met prachtige gewaden, welke kostbaarder zijn dan die welke de dochters der koningen dragen. Ik heb reeds het prachtige bruidskleed van schitterende zijde; Hij heeft mij omkleed met eenen breeden gordel van goud; mijne ooren zijn behangen met onschatbare juweelen, mijn hals met parelen en mijne handen met sieraden en om mijn hoofd is een onverwelkbare bruidkrans gevlochten. Nog grootere schatten heeft Hij mij vertoond, en die alle zal Hij mij geven zoo ik Hem getrouw blijf. Hoe zou ik zulk eenen Bruidegom kunnen verlaten, met wien ik voor eeuwig door trouwe liefde vereenigd ben?" Zoo loofde de H. Agnes vol geestdrift haren Bruidegom en toonde een hart te hebben vol liefde voor dat Hart, dat haar het eerste beminde.

(Hugues. Levens en daden van Gods Heiligen 21 Januari.)

GEBED.

o H. Hart des Heeren, o Bron, waaraan de HH. Sacramenten ontvloeid zijn, geef, dat wij de waarde dier weldaden beseffende, ons zelve dikwijls laven en wasschen aan die heilrijke stroomen, opdat wij, gewasschen door uw Bloed, o Goddelijk Lam, de eeuwige vreugden mogen genieten. Amen.

Elfde Dag.

Het H. Hart en het H. Misoffer.

IE kent niet de Navolging van Christus door Thomas à Kempis? Een schooner boek, de H. Schrift uitgezonderd, bestaat er niet. Het werd samengesteld nu bijna 400 jaar geleden, en het handschrift, door Thomas zelf geschreven, bestaat nog. Maar daarenboven zijn duizenden en millioenen afdrukken daarvan over de wereld verspreid in alle landen, in steden en dorpen, in hutten en in paleizen. Als ik nu vrucht wil trekken uit de leering, die dat boek bevat, is het dan noodig, dat ik het handschrift, door Thomas zelf geschreven, aandachtig lees? Gelukkig neen; want dat is ver van hier; maar een afdruk is even goed; die is in mijne nabijheid, de

leering is juist dezelfde, dezelfde vruchten kan ik er uit trekken en op hetzelfde oogenblik kunnen duizenden en duizenden hetzelfde voordeel genieten.

Zoo is het ook met de weldaad welke Jezus' liefderijk Hart ons geschonken heeft in het H. Misoffer. Ééns stierf Hij voor ons aan het Kruis, toen duizend wonden zijn gezegend Lichaam bedekten en Hij zijnen geest aan zijnen Vader aanbeval. Toen werd de duivel overwonnen; het menschdom was verlost; de vloek in zegen veranderd; stroomen van genaden gingen van Calvarië over de wereld, en zalig zij, die gewasschen werden in het Bloed van het Lam, dat voor onze zonden geslachtetofferd is van het begin der wereld af. Doch *wij* waren daarbij niet tegenwoordig en zij, die na ons komen zullen, zijn er nog verder van verwijderd. Zullen wij nu niet deelachtig worden aan de vruchten van die oneindig heilige Slachtoferande van Calvarië? Zullen wij niet besproeid worden met het Bloed van het Lam, dat de zonden der wereld wegneemt¹⁾?

1) Alban Stolz. Die H. Elisabeth. s. 88.

Dank zij aan Jezus' liefderijk Hart! Evenals nu iedereen kan plukken vanden boom, dien de vrome Thomas à Kempis door zijn boekje geplant heeft, evenzoo kunnen ook wij nu genieten van de vruchten des Kruises: want zie, wat Jezus op bloedige wijze op Calvarië deed, dat vernieuwt Hij duizenden malen daags op onbloedige wijze in de H. Mis. o Onwaardeerbare weldaad, o onschatbare gave, waartoe stelt gij ons in staat!

't Is voor ons, menschen, een strenge plicht God te *aanbidden* en te *danken*. Dien plicht gevoelt iedere mensch in zijn eigen hart; zóo zelfs, dat de mensch, die den waren God niet kent, zich nederwerpt voor hout en steen en die aanbidt. Maar hoe dien plicht op waardige wijze te vervullen? Uit ons zelve zijn wij stof en asch, nietige schepselen en daarenboven vol zonden en gebreken. Al waren wij Engelen, al waren wij in verdiensten gelijk aan de allerh. Maagd Maria, dan nog zou onze aanbidding en dankzegging niet zijn, wat ze zijn moest; want geen schepsel kan den Oneindige vereeren, gelijk Hij

het verdient. Doch de liefde van Jezus' H. Hart stelt er ons toe in staat. Hij plaatst zich in de H. Mis in onze handen; Hij draagt zich daar voor onze zonden op aan den Vader; Hij, God en mensch tegelijk, Hij bidt in onze plaats en geeft aan God de eer, die wij niet geven kunnen: oneindige eer, aanbidding en dankzegging.

Ook *voldoening* voor onze zonden zijn wij aan God verschuldigd. Wij hebben Gods oneindige eer gekrenkt; wij hebben bij Hem eene onmetelijke schuld aangegaan, en wij hebben volstrekt niets om ze te betalen. Toch eischt God in zijne rechtvaardigheid voldoening. Arme mensch! Tot den laatsten penning moet gij voldoen, en gij hebt niets om te betalen, niets om de hel of het vagevuur, die u wachten, te sluiten!

Dat zou aldus zijn zonder de liefde van Jezus' H. Hart! Maar zie, in het H. Mis-offer stelt Hij zich in onze plaats; zijne eigene verdiensten past Hij op ons toe; Hij draagt zich op aan den Vader als een offer van goeden geur, Hij smeekt voor ons met luid geroep en onder tranen, Hij

hecht, als 't ware, opnieuw den schuld-brief, die tegen ons getuigt, aan zijn kruis, Hij biedt zijnen Vader den prijs aan van zijn vergoten bloed, zijne doorgestane smarten, zijn allerpijnlijksten dood en Gods gekrenkte eer is hersteld, Gods toorn, die straffend op ons ging neerkomen, is bedaard; barmhartigheid en rechtvaardigheid zijn verzoend en geven elkander den kus van vrede in Christus Jezus, onzen Middelaar!

Talrijk zijn onze behoeften op deze wereld; het lichaam heeft er vele, de ziel nog meer. Hoe zullen wij de genaden ter zaligheid noodig verkrijgen? Het staat ons vrij ze aan God te vragen. Maar zal ons gebed doordringen tot zijn oor? 't Is zulks niet waardig, want het is zoo onvol-maakt en komt uit zoo zondige harten. Schep moed, o zondige mensch! Jezus' H. Hart heeft gezorgd, dat gij bij God verhooring vinden zult; want in de H. Mis is Hij niet alleen een dank- en zoenoffer, maar ook een *smeekoffer*, dat altijd verhooring vindt. Onze Heer zegde zelf: « *Vader, Ik wist, dat Gij Mij altijd ver-*

«*hoort*¹⁾,» en de H. Geest getuigt van Hem: «*Om zijne eerbiedigheid jegens God, om zijne gehoorzame onderwerping aan den wil zijns Vaders, is Hij verhoord geworden*²⁾.»

Daar, in het H. Misoffer, bidt nu Jezus' H. Hart voor ons, en duizenden genaden stroomen als een weldoende regen op ons neer. Het bidt en zelfs tijdelijke gunsten worden ons in overvloed geschonken. Het bidt en de duivelen worden verjaagd, de bekoringen vermindert of weggenomen, zieken herstellen, deugden bloeien op, de H. Kerk breidt zich uit, zondaars bekeeren zich, ergernissen worden weggenomen, zielen uit het vagevuur verlost; in één woord, alle gunsten en genaden naar ziel en lichaam worden ons gegeven, omdat Deze voor ons bidt, die zonder zonde is en waardig is bij God verhooring te vinden om zijne eerbiedigheid.

Is dan het H. Misoffer niet eene weldaad, die alleen kon voortkomen uit een Hart, dat van liefde overvloeit? Moeten wij het

1) Jois XI. 42.

2) Hebr. V. 7.

dan ook niet als eene ondankbaarheid en als een onherstelbaar verlies betreuren, dat wij zoovele HH. Missen, die wij zoo gemakkelijk hadden kunnen bijwonen, verzuimden? Ja, als wij wisten, dat er aan het uiteinde der aarde één priester was, die éénmaal slechts die H. Offerande kon opdragen, zou ons leven niet goed besteed zijn, zoo wij het geheel en al gebruikten, om naar die plaats te reizen, ten einde ten minste eenmaal in ons leven bij zulk een Hoogheilig Offer tegenwoordig te kunnen zijn? En nu, nu wij zoovele priesters in onze nabijheid hebben, nu er dagelijks zoovele HH. Missen gelezen worden, nu is eene geringe moeite, eene vermeende tijdelijke schade, eene nietige ongesteldheid, ja een ijdel vermaak dikwerf genoeg, om ons de H. Mis te doen verzuimen!...

O, bescften wij het wel, wat weldaad het H. Hart van Jezus ons door dit H. Offer doet! De boosheid der wereld is groot, grooter wellicht dan ten tijde des zondvloed; zonder dat Offer zou missehien sinds lang de wereld vergaan zijn door het vuur; maar de H. Mis hoadt den

straffenden arm Gods tegen, en 't is een algemeen gevoelen, dat het eerste werk van den Antichrist, bij het einde der tijden, zijn zal, dit H. Offer in de wereld te doen ophouden. Op dit Offer zouden Gods woorden bij Isaïas kunnen worden toegepast: Ik heb gezworen, zegt de Heer, dat Ik over de aarde niet meer vertoornd zal worden, want bergen en heuvelen zullen mijne Gerechtigheid (d. i. Jezus Christus) dragen.

Voornemens.

1° Uit dankbaarheid voor de weldaad der H. Mis er een veelvuldig gebruik van maken.

2° De H. Mis zoo aandachtig en eerbiedig mogelijk bijwonen en ons vereenigen met het Offer van lof, dank, verzoening en smeeeking, 't welk het H. Hart daar opdraagt.

VOORBEELD.

P. Burke verhaalt in zijne preek over *de Verborgene Heiligen van Ierland* het volgende:

Ik bevond mij op de westkust des eilands, te midden van mijn volk, toen het den Almachtigen God behaagde zijne laatste en vreeselijkste beproeving over ons los te laten; de Engel van hongersnood en sterfte sloeg de vleugelen uit en een don-

kere schaduw viel over het land. . . . o God, om uwe barmhartigheid, laat mij nooit meer zulke dingen zien vóór mijn dood!

Op een paar mijlen afstands van Galway woonde eene vrouw, die elken eersten Zondag van iedere maand tot de H. Tafel ging. Toen de hongersnood kwam, was zij al op jaren. Hare oudere zonen waren heengegaan, om werk te zoeken. Nu leefde zij alleen met haar jongste kind, een knaap van 14 jaar. De nood steeg zoo hoog, dat het kind om brood schreide en de moeder niets meer te geven had. Zij zag hem wegteren voor hare oogep, — zij had niets, er was niets, en de jongen lei het hoofd tegen de borst zijner moeder en stierf. Zij was zoo uitgeput van honger, en de bureu woonden zoo ver, dat zij niemand kon gaan roepen om haar kind te begraven. Twee dagen lag het lijk op den grond en zij er naast stervend van smarte, stervend van honger en dorst. Op den morgen van den derden dag, hoort zij de klok luiden voor de H. Mis; 't was Zondag. Op handen en voeten kruipt zij uit hare hut, den weg op naar de kapel eene mijl verre. Driemaal bezweek zij onder den weg. Medelijdende voorbijgangers zetten haar met den rug tegen een heg en gaven haar uit de beek te drinken. Zij stond op, en al viel ze telkens, zij kroop voort en kwam eindelijk zoo dicht bij de kapel, dat zij door de geopende deur den priester kon zien aan 't altaar bij de opdracht der H. Geheimen. Toen

sloeg zij hare oogen en handen ten hemel en riep uit: Eeuwigen lof aan den gezegenden Zoon der Maagd! Daarop zonk ze ineen en stierf. Toen het volk uit de Mis kwam, vonden zij het lijk der vrouw, wier laatste poging geweest was te kruipen naar het altaar, dat God de bee harer stervende lippen mocht verhooren. (W. v. Nieuwenhof. Vijf Levensschetsen. p. 250 en vlg.)

GEBED.

o Liefdevol Hart van Jezus, dat ons in 't H. Sacrificie der Mis in staat gesteld hebt aan God waardige hulde te brengen, geef, dat wij de uitgestrektheid dier weldaad beseffende, dagelijks overvloediger deelachtig worden aan de genaden, die Gij door dit middel aan 't menschdom wilt doen toekomen. Wij vragen het U door de voorpraak van Maria.

Twaalfde Dag.

Het H. Hart en de H. Communie.

Hoe heerlijk bloeide in het aardse Paradijs de Boom des Levens!

Wijd zal hij zijne takken hebben uitgespreid, als wilde hij aan de geheele aarde zijne vrucht, die onsterfelijk maakte, toereiken. Zulk een boom des levens, maar veel edeler en gemakkelijker te bereiken, verheft zich ook in den lusthof der H. Kerk. 't Is de H. Communie, die eeuwig, onvergankelijk leven geeft aan de zielen, gelijk de eerste aan de lichamen.

Wie zal naar waarde beschrijven, wat weldaad het H. Hart van Jezus ons met die gave geschonken heeft? Hier, hier heeft zijne liefde de uiterste grens bereikt.

Daaraan dacht de H. Augustinus, toen

hij in bewondering uitriep : Jezus Christus is almachtig , maar iets grooters geven kon Hij niet ; Hij is oneindig wijs , maar iets beters kende Hij niet ; Hij is oneindig rijk , maar grooter goed bezat Hij niet¹⁾. En de eerbiedwaardige Kerkvergadering van Trente bevestigt die uitspraak met Goddelijk gezag , als zij zegt : « Wanneer » onze Zaligmaker uit deze wereld naar » zijnen Vader zou gaan , stelde Hij dit » H. Sacrament in, waarin Hij de schatten » zijner Goddelijke liefde *als uitgestort* » heeft²⁾. »

Wat heeft Jezus Christus ons dan gegeven, toen Hij stralend van liefde neerzat in het midden der zijnen en op plechtigen toon den Vader dankte, het brood zeggende, en zijnen Apostelen overgaf, zeggende : Neemt en eet ?

Ik geef u een nieuw gebod , Ik geef u mijnen vrede , had Hij kort te voren gezegd ; maar nu ? Nu geeft Hij aan hen en aan ons *zich zelve* ! Zich zelve geheel en al , met zijne aanbiddelijke God-

1) S. Aug. tr. 84 in Joëm.

2) Conc. Trid. Sess. XIII. Cap. II. „*velut effudit.*”

heid, met zijne allerheiligste Menschheid, met zijn maagdelijk Lichaam, met zijne goddelijke Ziel! « O, » zegt de H. Joannes Chrysostomus, « hoevelen zijn er, die zeggen: ik zou Jezus Christus willen zien, » zijn gelaat aanschouwen, zijne kleederen » aanraken, zijn schoeisel kussen! Maar » gij ziet Hem, gij raakt Hem aan, gij » nuttigt Hem... Wat de Engelen al » bevend beschouwen, ja, waarnaar zij » niet durven opzien wegens den verblindenden lichtglans, die het uitstraalt, » daarmede worden wij gevoed en vereenigd » tot één lichaam en één vleesch. Waar » is de herder, die zijne schapen voedt » met zijn eigen bloed? Wat zeg ik: een » herder? Zelfs vele moeders geven hare » kinderen aan anderen ter voeding! Niet » zoo onze Heer; want zijn eigen Bloed » geeft Hij ons tot sterkenden drank ¹⁾. »

Wie onzer heeft zijne naaste betrekkingen niet lief, een vader, eene moeder, een kind? Bemint ze zooveel gij wilt, hecht u aan hen met alle mogelijke teederheid; maar altijd aan hunne zijde blijven,

1) Hom. 60 ad popul. Antioch.

meer dan eens uw leven geven voor hen, die gij liefhebt, dat kunt gij niet. Ze bij u inlijven, ze doen leven van uw leven, uwe kracht in hen doen overgaan, 't is eene onmogelijkheid, zelfs voor eene moeder! Onmogelijk voor iedere andere liefde, niet voor de liefde van Jezus' H. Hart. Nader tot de H. Tafel, neem en eet, en onder de gedaante van brood komt het Lichaam en Bloed, de ziel, de Godheid van Jezus Christus in u en leeft in u, zoodat gij zeggen kunt: niet ik leef, maar Christus leeft in mij¹⁾.

In welke omstandigheden gaf Hij ons die liefdegave der H. Communie? Hij deed gelijk een stervende moeder, die met bevende hand aan hare kinderen een laatste gedachtenis uitreikt. Welke waarde wordt daaraan niet gehecht! 't Was de vooravond van zijn bitter lijden, de laatste maaltijd, dien Hij nemen zou. Ook Judas was daar. Jezus doorschouwde diens hart tot op den bodem; Hij zag daar de plannen van verraad; Hij wist, dat die ziel

1) Gal. II. 14. vgl. P. Monsabré: sermon. sur le S. Cœur.

een afgrond van bederf was , waarin Hij zou moeten neerdalen. Toch gaf Hij zich zelve tot spijs. — Petrus zal Hem dienzelfden nacht verloochenen ; de andere Apostelen zullen als kaf voor den wind uiteen stuiven bij het minste gevaar ; — Phariseërs en Schriftgeleerden waakten ; koorden , lantaarnen , stokken en zwaarden werden in gereedheid gebracht , — Jezus zag dat met zijn alziend oog. Toch schonk Hij zich en met de meeste liefde !

Geheel de wereld zag Hij op dat oogenblik verzonken in afgoderij en zedeloosheid ; in de toekomst voorzag Hij , dat Hij nog duizend en duizendmalen zou moeten neerdalen in de harten van nieuwe Judassen , en dat Hij zou worden neergelegd op tongen , die kort te voren nog God lasterden of door onzedige taal bezoeeld werden. Schrikte dat alles Hem niet af ? Neen , neen , Hij gaf zich zelve tot sterkte der zwakken , tot onderpand , ten borg onzer eeuwige glorie ; en dat niet op ééne plaats der aarde of aan zijne Apostelen alleen , ook niet alleen aan den Paus , zijn plaatsbekleeder , of slechts aan Heili-

gen; neen, overal waar zich een tabernakel zal bevinden en een priester, die het opent, daar geeft Hij zijn Lichaam tot spijs, zijn Bloed tot drank, ten bewijze, dat Hij ons bemint met onvergelijkelijke liefde.

Nog verder gaat Hij. Niet alleen *noodigt* Hij ons minzaam *uit*, om deel te nemen aan dien H. Maaltijd; maar zijne liefde *dwingt* ons, Hij dreigt ons met eeuwige straffen, zoo wij zijn H. Lichaam en Bloed niet nuttigen. o God, was het dan niet genoeg, ons toe te staan U te ontvangen, en moesten wij niet in vrede kunnen sterven, zoo wij U eens in ons leven ontvangen mochten? Neen, want zijne liefde weet welke behoefte wij aan Hem hebben. Eenmaal zelfs herhaalde Hij zesmaal het gebod, die H. spijs te nuttigen: *Indien gij het Vleesch van den Zoon des Menschen niet eet, zult gij het leven in u niet hebben*¹⁾.

Wat is de mensch, dat Gij hem gedachtig zijt²⁾, zoo bad David tot God. Wat

1) Jois. VI. 54.

2) Ps. VIII. 5.

zou die groote Koning gezegd hebben, als Hij eens had kunnen zien, dat diezelfde God eenmaal naar de aarde zou afdalen en zich zelven den mensch tot spijs geven? Zoude Hij zijne schoonste psalmen niet hebben doen klinken, om de liefde te verheerlijken, die zulke weldaden ingaf? Maar zou hij ook zijne vreeselijkste vervloekingen¹⁾ niet hebben uitgesproken tegen de ondankbaren, — en och, hoe talrijk zijn ze! — die weigeren hun Heer en God te ontvangen, of indien zij Hem ontvangen, Hem meer beleedigen dan eeren, en zoo de liefde miskennen en verijdelen, waarmede Hij zich gewaardigt tot ons te komen?

En waartoe komt Hij? Om ons te troosten; want, zoo zegt de H. Kerk: Een hemelsch Brood hebt Gij hun gegeven, een Brood dat alle genoegens in zich bevat; om ons te sterken in den strijd tegen duivel, wereld en vleesch; want het is het Brood der sterken en de Wijn, die maagden voortbrengt; om ons onsterfelijk te maken en eeuwige glorie te doen ge-

1) Vgl. Ps. 48.

nieten, want: *die Mij eet, zal om Mij leven*, zegt Jezus zelf. En als na het algemeen Oordeel onze lichamen met onze zielen verenigd zullen zijn en zij deelen in dezer onsterfelijkheid en glorie, waaraan zullen zij dan die onsterfelijkheid danken? Aan die goddelijke spijze, die onwaardeerbare weldaad, waarvan de H. Kerk zingt: o H. Gastmaal, waar Christus genuttigd, zijn lijden herdacht, de ziel met genade vervuld, en ons een onderpand der toekomstige glorie gegeven wordt!

Voornemens.

1° Zoo dikwijls als het ons door den bestierder onzer ziel wordt toegelaten, naderen tot de H. Tafel.

2° Alle zorg besteden aan de voorbereiding en dankzegging.

3° Het H. Hart bedanken voor die onwaardeerbare gave van liefde.

VOORBEELD.

De laatste Preek van Pater Burke.

De beroemde Iersche Dominicaan, P. T. Burke, was aan het einde zijner dagen. Op een avond

was hij zoo uitgeput, dat tot het laatste oogenblik toe, preeken onmogelijk scheen. Toen hij evenwel vernam, dat de kerk vol was en de menschen hem verwachtten, overwon hij zijne zwakheid. Op den kansel gekomen, moest hij zich vasthouden aan den rand. Bijgekomen stortte hij nu geheel zijne ziel uit in eene roerende opwekking tot geloof in en liefde voor 't H. Sacrament. „O,” zegde hij, „tot in het uur des doods komt Jezus in de H. Teerspijze om onze zielen tot zich te nemen; dan gaat het lichaam geheiligd ten grave, om er te blijven tot den laatsten dag, wanneer Jezus zelf komt om het op te wekken en te drukken aan zijn H. Hart.” Toen hield de redenaar op. Na eene pooze ging hij voort: „Zijn er hier tegenwoordig, die ons geloof niet deelen in dit aanbiddelijk geheim? Is er één ten minste? Welnu, laat mij hem slechts dit nog zeggen. Geef, bid ik u, acht op hetgeen wij lezen in het 14de hoofdstuk van den H. Mattheus: De leerlingen waren midden op zee in een schip, door de golven geslingerd. In de duisternis van den nacht zagen zij een witte, lichtende gedaante wandelen op het water. Niet één van hen kon onderscheiden, dat het de Heer was, en zij waren vol vrees. Toen sprak Hij tot hen: Ik ben het, vreest niet. En de moedige, minnende Petrus riep uit: Heer, indien gij het zijt, gebied mij tot U te komen. En Jezus zeide: kom. En Petrus wierp zich uit het schip en wandelde op

de golven naar Jezus heen. — Nu, binnen weinige oogenblikken zult gij de lichten zien branden op het altaar; eene witte, lichtende gedaante, van stralen omringd, zal worden opgeheven, en al wie gelooft, zal aanbidden. En gij, al wat ik van u vraag, is, dat gij Petrus' woord nazegt: Heer, indien Gij het zijt, roep mij, en gebied mij tot U te komen. En als gij dan de zoete stem van Jezus in uw hart verneemt, die u zegt: Ik ben het, kom, — o, stel dan niet uit. Werp u met Petrus op de wateren en haast u neer te knielen aan den voet van uwen gezegenden Heer. Hij zal u boven houden, uwe schreden ondersteunen, de golven van twijfel en bekoring doen stollen onder uw voet; en gij zult gelooven en zijne wezenlijke tegenwoordigheid aanbidden gelijk Petrus, en opgenomen worden bij zijne trouwe kudde op aarde en in zijne glorie in den Hemel.”

Eene Protestantsche Dame had dien avond enkel uit nieuwsgierigheid de godsdienstoefening bijgewoond. Wat zij meende te zien onder den zegen met het Allerheiligste maakte zoo geweldigen indruk op haar, dat zij de kerk verliet met een vast en onwankelbaar geloof in de wezenlijke tegenwoordigheid. Aanstonds liet zij zich onderrichten en werd weldra opgenomen in de Katholieke kerk. (Vgl. W. v. Nieuwenhof. Vijf levensschetsen.)

GEBED

der H. Kerk.

Geef, o God, dat wij vervuld worden met de eeuwige genieting uwer Godheid, waarvan het tegenwoordig ontvangen van uw kostbaar Lichaam en Bloed eene voorafbeelding is. Die leeft en heerscht in eeuwigheid. Amen.

Aan het heilig, goddelijk, aanbiddeijk Hart van Jezus, het heiligste, beminneijkste, het eenigst aanbiddeijk aller harten, zij eer, lof, dank betoond in de gansche wereld, op de volmaakte wijze, met de vurigste gevoelens, door alle schepselen, gedurende alle eeuwen, in alle eeuwigheid. Amen.

Dertiende Dag.

Het H. Hart en de H. Teerspijze.

ns stervensuur! Wie huivert niet, als hij aan die beslissende stonde denkt? Wij moer zondaars zijn of rechtvaardigen, dat uur is voor iederen mensch een uur van vrees en benauwdheid. 't Is van dit uur, dat David ons de beschrijving geeft, als hij zegt: « De pijnen des doods omringden mij; de stroomen der zonde brachten mij in verwarring; de strikken des doods hebben mij omvat¹⁾. » Het verledene, het tegenwoordige, het toekomstige, alles, alles zal samenspannen, om ons te beangstigen; de duivel zal zijne pogingen verdubbelen, om ons in zijne netten te verstrikken, wel wetende, dat

1) Ps. XVII. 6. Seqq.

wij voor eeuwig *zijn* eigendom, of het eigendom van God worden. o Heer, kom ons te hulp in dat verschrikkelijk oogenblik; red ons, wij vergaan!

Wees gerust, christelijke ziel. Jezus' liefde waakt over u. Zijn medelijdend Hart weet, dat de nood, waarin gij u bevinden zult, groot is; gij zult Hem aanroepen ten dage uwer kwelling, en Hij zal tot u neerdalen, om in die duistere oogenblikken uw licht, in dien heeten strijd uw bijstand, in die smarten uwe verkwiking, in dien nood van ziel en lichaam uwe hulp te zijn.

« Komt allen tot Mij, die belast en beladen zijt¹⁾, » zoo sprak Hij eertijds en spreekt Hij nog in 't H. Sacrament. Maar, Heer, zoo mogen wij Hem vragen, hoe zal een stervende zieke tot U komen om verkwiking bij U te vinden? o Liefde zijns Harten! Hij zelf zal tot den zieke komen; gedragen door de hand des Priesters, verborgen onder diens kleed treedt Hij de woning des zieken binnen, terwijl Hij door den mond des Priesters zegt: « Vrede zij

1) Mt. XI. 28.

over dit huis en over allen, die het bewonen." Nu mag dat huis een nederig hutje zijn of een armoedig zolderkamertje of een rompige kelder, toch nadert Hij tot de onzindelijke bedden der armen en vervult Hij het woord van den Profeet David: Voor mijne oogen hebt Gij een maaltijd bereid tegen hen, die mij kwellen¹⁾. o Liefde! o Nederigheid!

Waar zijn op aarde de koningen, die zich zoozeer vernederen zullen, dat zij tot een armen zieke gaan, als deze niet tot hen kan komen, om zijn nood te klagen? Reeds veel is het, zoo zij ook aan hun minsten onderdaan goedgunstig gehoor verleen en in hun paleis; maar tot hem gaan, hem bezoeken en troosten in zijne ziekte, dat is ongehoord! Zoo handelt nochtans Jezus, gedreven door de liefde zijns Harten.

Spoedig is het aan den zieke te zien, dat de Heer niet tevergeefs genoemd wordt: *« de God van alle vertroosting. »*²⁾ Rust en verkwikking schenkt Hij aan de

1) Ps. XXII. 6.

2) 2 Cor. I. 3.

ziel, Hij verzacht haar inwendig lijden, bemoedigt haar door een zoet vertrouwen op de Goddelijke Barmhartigheid en geeft haar kracht en genade, om in die laatste uren nog veel van 't verledene goed te maken, en door gebed en geduld nog veel te verdienen voor de toekomst.

« o Heilzame Offerande, » zoo zingt de H. Kerk, « Gij opent de deur des Hemels; » zie, de vijanden dringen van alle kanten » op ons aan; geef ons kracht tegen hen; » kom ons te hulp¹⁾. » In die laatste ure zal ons de waarheid dier woorden blijken en die bede niet onverhoord blijven. Ongelukkige ziel des menschen, zoo gij in dien laatsten stond alleen gelaten werdt! Hoe zondt gij bestand zijn tegen den duivel met zijne duizenden listen en lagen? Ach, tijdens uwe gezonde dagen waart gij zoo zwak, dat gij bijna geen duivel noodig hadt, om u te bekoren, gij zondigdet reeds uit eigene zwakheid; hoe zult gij nu staande blijven? Leve Jezus en zijne

- 1) o Salutaris hostia,
Quae coeli pandis ostium;
Bella premunt hostilia,
Da robur, fer auxilium.

liefde! Wat de ziel uit zich zelve niet kan, dat zal zij kunnen door de kracht Gods; want Hij die den duivel overwon op het kruis, Hij voor wien de geheele hel gedwongen de knie buigt, als zijn naam wordt uitgesproken, Hij komt tot de ziel, om haar steun en hare kracht te zijn. Nu mag de ziel gerustelijk den duivel tartend uitdagen en met David uitroepen: « Al stonden er heirlegers tegen » mij op, mijn hart zal niet vreezen¹⁾, » omdat Gij, Heere, met mij zijt²⁾; » want, zoo zegt de H. Joannes Chrysostomus, » als Jezus Christus in ons is, dan gelijk » ken wij op vuerspuwende leeuwen, die » den duivel met schrik en ontzetting » vervullen³⁾. »

H. *Teerspijze* of *Reisspijze* wordt deze liefdevolle gave van Jezus' H. Hart genoemd. Ja, dat is zij! Zij sterkt ons op de reis van den tijd naar de eeuwigheid; zij geeft ons kracht om den berg te bestijgen, waarop het hemelsch Jeruzalem gebouwd.

1) Ps. XXVI. 24.

2) Ps. XXII. 4.

3) Hom. 61 ad popul. Antioch.

is. o Gelukkig uur, waarop ook ons vergund zal worden den God der hemelen van aanschijn tot aanschijn te aanschouwen ! o Blijde stond , waarop wij geroepen zullen worden tot de eeuwige Bruiloft van het Lam zonder vlek !

Maar zullen wij dat geluk ooit smaken ? Mijne ziel, nieuwe vreeze vervult u ; want gij denkt aan het oordeel, het schrikkelijk oordeel, dat u wacht. Gij zult gewogen worden, en zult gij niet te licht zijn ? o Schrikkelijke onzekerheid !

Bewonder hier de liefde van Jezus' H. Hart ! Hij komt tot de ziel, om haar te sterken, te bemoedigen, te geleiden op den weg, dien zij moet afleggen. Hij zegt haar als 't ware : « Wat vreest gij , » o ziel ? Zie , Ik , die u oordeelen moet , » Ik kom tot u om u te troosten. Wat » hebt gij te vreezen ? Ik , uw Rechter , » bemin u, Ik geef Mij aan u, Ik wil uwe » laatste spijze zijn. Wat zijt gij dan » kleinmoedig ? »

En zie , de ziel wordt bekleed met de verdiensten van Jezus Christus , Gods eenigen Zoon ; nu mag zij gerustelijk voor

den rechterstoel van God verschijnen; Jezus Christus zal hare verdediging op zich nemen en de Vader zal vergeven ter wille der verdiensten van zijn eenigen Zoon; « want, » zegt de H. Kerk, « in dit H. Gastmaal wordt Christus genuttigd en aan ons een onderpand, een waarborg gegeven der eeuwige glorie ! »

Wat kunnen wij doen om zeker aan die weldaad van Jezus' H. Hart deelachtig te worden? Reeds gedurende dit leven dat allermijnzaamst Hart vereeren en navolgen; want Jezus heeft aan de zalige Margareta Maria beloofd, dat zij, die eene standvastige godsvrucht tot zijn H. Hart hebben betoond, deze wereld niet zullen verlaten, zonder eerst hunne III. Sacramenten ontvangen te hebben.

o Goddelijk Hart, van ganscher harte dank voor zooveel medelijdende liefde! Sluit ons op in uwe H. Wonde; daar zijn wij veilig als Noë in zijne ark; daar zullen wij den zondvloed ontkomen; want uw Hart is eene ark des behouds. Uwe liefde heeft daarin eene deur gemaakt; door die deur, die de wonde is van uw

Hart, hopen wij binnen te treden in de vreugde der Engelen en Heiligen, om U daar eeuwig voor uwe liefde te danken!

Voornemens.

1° Het H. Hart bedanken voor zijne vindiagrijke liefde, die ons tot 't laatste uur nog vergezelt.

2° Het H. Hart bidden, dat wij niet sterven mogen zonder de H. Teerspijze ontvangen te hebben.

3° Bid voor al degenen, die heden in doodstrijd zullen komen.

VOORBEELD.

In 't leven van den H. Franciscus van Sales wordt verhaald, dat onder al de bezigheden der H. Bediening er eene bijzonder dierbaar aan zijn hart was, nl. het brengen van de H. Communie aan zieken. Dewijl het in het land van Chablais niet geoorloofd was, het H. Sacrament openlijk te dragen, deed hij het in eene zilveren doos, die hij uitsluitend daarvoor had laten vervaardigen; deze hing hij met een keten van 't zelfde metaal om zijn hals, wikkelde zich in zijnen mantel en begaf zich naar het huis van den zieke met een ernstig gelaat, eene ingetogen houding, zonder iemand te groeten, alleen bezig met zijn God en Zaligmaker, dien hij het geluk had te dragen. Dan vertoonde zich het vuur zijns harten op zijn

gelaat, dat vlammend scheen als 't gelaat van een Cherubijn: „O mijn Verlosser”, zeide hij, „heersch in het midden uwer vijanden.” Dikwijls ook bracht hem de liefde deze woorden op de lippen: „Mijn Welbeminde is bij mij, Hij rust „aan mijn boezem. De musch vindt een toevlucht, „en de tortel een nest voor hare jongen; o Konigin des Hemels, hoe komt het dan toch, dat „uw Goddelijke Zoon mijne borst tot rustplaats „verkozen heeft!” Het smartte hem bijzonder, verplicht te zijn, dit Sacrament van liefde voor de blikken der menschen te verbergen maar om het gemis van openlijk eerbetoon eenigszins te vergoeden, had hij de geloovigen gewaar-schuwde, dat, wanneer men hem diep ernstig, zonder iemand te groeten en gewikkeld in zijn mantel over straat zag gaan, dat dit een teken was, dat hij den God van majesteit droeg: zij moesten dan alles verlaten en hem van verre volgen, zonder iets aan de ketters te doen gissen. Zij deden het inderdaad, begaven zich in stilte naar het huis van den zieke en daar aan hunne godsvrucht den vrijen loop latende, boden zij Jezus Christus de vurigste eerbewijzingen aan.

(Hamon. Vie de St. Fr. de Sales.)

Op gelijke wijze wordt in bijna geheel Nederland het H. Sacrament naar de zieken gebracht. Als we dan weten of aan den priester kunnen bespeuren, dat hij *Ons Heer* draagt, laat ons dan grooten eerbied betoonen, ophouden

met spreken, Jezus Christus eerbiedig groeten door het hoofd te ontblooten of te zeggen: Geloofd zij Jezus Christus!

GEBED.

o Goddelijk Hart van Jezus, Gij hebt ons in uwe liefde het Allerh. Sacrament gegeven, opdat wij daardoor gevoed zouden worden in dit leven en gesterkt in den dood; o geef, dat wij door een veelvuldig gebruik van die hemelsche Spijze ons zelve waardig maken ze in volmaakte gesteltenis te ontvangen in 't uur van onzen dood, en dat wij zoo, gevoed met uw kostbaar Vleesch en Bloed, gerustelijk het vreeselijk oordeel mogen afwachten. Amen.

Veertiende Dag.

Het H. Hart in 't H. Sacrament onder
ons verblijvende.

L IET gij in die stille en verlaten kerk dat eenvoudig Tabernakel? Een flikkerend lichtje brandt er. Stille heerscht rondom. Geen sterveling knielt neer. Buiten woelt en beweegt zich alles. In de huizen der grooten gaat en komt men. — Bevindt zich dan wel iemand in die kerk?

Ja, daar woont iemand, bij wien vergeleken, de rijkste en meest vereerde koning dezer aarde, slechts een geringe dienaar is. 't Is daar in dien tempel, die ons verlaten toeschijnt, niet eenzaam; neen, als de oogen onzer ziel konden opengaan, wij zouden daar eene ontelbare hofhouding van hemelsche geesten zien, die aanbeddend

liggen neergekniel , zich het aangezicht met hunne vleugelen bedekken en onophoudelijk hun jubelend : Heilig , Heilig , Heilig herhalen.

Wie is daar dan tegenwoordig ? Jezus Christus, met Godheid en Menschheid, met ziel en lichaam , gelijk Hij verheerlijkt in den Hemel is !

Jezus Christus onder ons tegenwoordig ? Jezus Christus dag en nacht bij ons onder zoo nederige gedaante ? En waarvoor ? o Vereerder van Jezus' H. Hart , waarom verwondert gij u ? Wat kan u nog bevreemden en wat moogt gij niet verwachten, nadat gij weet , dat de H. Geest omtrent Jezus Christus heeft doen neerschrijven : « Daar Hij de zijnen beminde , heeft Hij » hen bemind tot het einde¹⁾ ; -- en dat de H. Alphonsus en vele andere Heiligen zeggen , dat de Heer Jezus als dwaas geworden is van liefde tot ons ? Ja, wel groot moest zijne liefde zijn om zoo onder ons te willen verblijven ! Hier hebben wij eene liefdegave zijns Harten bij uitnemendheid en 't mag ons niet verwonderen, dat

1) Jois , XIII. 1.

de miskenning dier gave zooveel droefheid aan 't H. Hart veroorzaakt, gelijk Het zelf getuigde.

Is Hij niet de Koning der eeuwige glorie, wiens licht de zalen des Hemels vervult? Is de schoonheid van zijne H. Menschheid niet zoo groot, dat duizend millioenen Engelen en Heiligen daardoor voor eeuwig gelukkig zijn? Waarom is Hij hier dan onder zoo nederige gedaante? o Mensch, uit liefde tot u. Zoudt gij, die een zondaar zijt, het wagen eene kerk binnen te treden, waar gij wist dat uw Rechter in vollen luister zetelde? Hij, die zich in zijn sterfelijk leven ontdeed van zijne glorie en zich den kinderen en zondaars allerminzaamst betoonde, Hij wilde zich ook hier ontdoen van allen luister, om u niet af te schrikken en allen tot zijnen troon te zien naderen.

Maar is het mogelijk, dat die groote God daar voortdurend tegenwoordig is? Aanbidden en bewonderen wij! Zoo groot is Jezus' liefde, dat Hij voor de grootste wonderen niet terugschrikt, om mogelijk te maken, dat Hij, de God van Hemel en

aarde, onder ons kunne verblijven. Wat in geen menschelijk brein ooit zou zijn opgekomen, het kwam op in zijn liefderijk Hart. Zijne almacht vereend met zijne liefde bracht het wonder tot stand, dat wij met de H. Kerk gelooven en belijden, als wij zeggen: Geloofd en gedankt zij te allen tijde Jezus Christus in het H. Sacrament des Altaars.

Wel meent het oog daar brood te zien, maar 't is slechts schijn, geen werkelijkheid; ieder deeltje, hoe gering ook, bevat geheel dat aanbiddelijk Lichaam; niet op ééne plaats is Hij tegenwoordig, maar waar een altaar zich verheft en een priester het bestijgt, op duizenden plaatsen te gelijk, daar is Jezus Christus. o Wonder boven alle wonder! o Mirakel grooter dan de verandering van water in wijn te Cana, grooter dan de opwekking van Lazarus of de vermenigvuldiging van brooden! Ja, zegt de H. Thomas, dit wonder is 't grootste mirakel des Heeren¹⁾!

Wat gaf aan 't Goddelijk Hart die wonderen van vernedering en almacht in?

1) S. Thom. Aq. In opusc. 57.

Zijne liefde. Wel voorzag Het, dat de ondankbaarheid der menschen uit die wonderbare liefde aanleiding zou nemen, om Het op de grievendste wijze te beledigen; toch wil Het onder ons wonen, toch lijftb Het de woorden herhalen: «'t Is mijn ge-
»noegen met de kinderen der menschen
»te zijn¹⁾.” Wie telt de zonden, bedreven in zijne heilige tegenwoordigheid? Wie telt de gruwelen, begaan in de onmiddellijke nabijheid zijner tempels? Als bergen zoo hoog verheffen zich die zonden; maar de liefde van Jezus' H. Hart steeg hooger dan die bergen; Het voorzag dat alles en duizendmaal meer, en toch wil het onder ons blijven tot aan het einde der eeuwen!

Maar, Heer, zoo zouden wij mogen vragen, waartoe blijft Gij zoo liefdevol onder ons? — Kort vóór zijn dood gaf Hij ons het antwoord. Hij zat neer te midden zijner bedroefde Apostelen. Hij had hun gesproken van zijn aanstaand lijden en heengaan tot den Vader. Toen klonk het bemoedigend van zijne goddelijke lippen: « *Mijne kinderen, Ik zal u*

1) Prov. VIII. 31.

» *niet als weezen achterlaten.*” Lijden en heengaan tot den Vader, dat moest gebeuren; slechts op die voorwaarde zou Hij ons verlossen en zalig maken; maar zijne Apostelen verlaten, neen, dat zou niet gebeuren. Maar hoe dit heengaan en dit blijven overeen te brengen? Voor ons zou dit een onoplosbaar raadsel geweest zijn; niet zoo voor 't liefdevol Hart van Jezus. Hij stelde het H. Sacrament des Altaars in en zoo bleef Hij met ons, gelijk Hij voorzegde: *Ik zal met u zijn tot aan het einde der eeuwen.*

En nu, zoolang de H. Kerk zal staan, zoolang er in die Kerk nog één priester is, die de H. Mis zal opdragen, zoolang zal Hij met ons zijn en blijven, om gelijk een liefdevolle Vader voor zijne kinderen te zorgen. Hier werd Hij wederom alles voor allen, gelijk Hij zulks was, toen Hij al weldoende de vlekken en steden van Palestina doortrok, en allen met volle handen de vreugde, den vrede en de zaligheid konden putten uit de bronnen des Zaligmakers.

Zijn wij zondaren, — Hij is daar onze

Middelaar, die voor ons leeft en bij den Vader bidt met onuitsprekelijke verzuchtingen; — zijn wij zwak, Hij is daar onze kracht; — gaan wij gebukt onder den last van moeilijkheden en kruisen, Hij roept ons toe: « Komt allen tot Mij, die belast » en beladen zijt.» Dat kon ook een ander medelijdend menschenvriend zeggen; maar Jezus voegt er bij, wat God alleen kan: « en Ik zal u verkwikken.» — Worden wij bestreden door duivel, wereld en vleesch, Hij heeft de wereld en den duivel overwonnen. — Zijn wij krank, Hij is de liefderijkste Geneesheer, die met één woord en lichaam en ziel genezen kan. — Zijn wij bedroefd, Hij is de Trooster, de beste der vrienden. Is onze geest verduisterd, Hij is het Licht, dat allen mensch verlicht, die in deze wereld komt. — Zijn wij beducht voor den dood, Hij is het Leven; — verlangen wij naar den Hemel, Hij is de Weg daarheen. Ieder uur van den dag is Hij bereid ons aan te hooren en te helpen. Als wij nu nog van armoede en geestelijke ellende verkwijnen, zijn wij dan niet gelijk aan een dorstige, die bij een frissche bron

van dorst sterft? Als zulke liefde ons niet aanspoort tot dankbaarheid, wat zal dan in staat zijn ons te bewegen?

Voornemens.

1° Nooit eene kerk voorbijgaan zonder het H. Sacrament te groeten met eene verzuchting des harten of door een kort bezoek.

2° Den grootst mogelijken eerbied voor dat H. Sacrament aan den dag leggen in de kerken. Stipt zijn, wat betreft het jaarlijksch of maandelijksch biduur.

3° In moeilijkheden eerst aan Jezus in 't H. Sacrament hulp vragen, vóór wij andere middelen gebruiken.

VOORBEELD. (1)

„'t Is moeilijk uit te drukken,” zegt het Romeinsche Brevier, „hoe groot en hoe vurig de godsvrucht was van den H. Paschalis Baylon voor dit hoogheilig Sacrament.” Inderdaad, niet alleen tijdens zijn leven, maar zelfs, door een voorrecht, dat bijna eenig is in de geschiedenis der Heiligen, ook na zijn dood gaf hij daar de duidelijkste bewijzen van.

Voor zijne intrede in de Franciscaner-orde, waarin hij als eenvoudig leekebroeder stierf, was hij herder. Zijne meesters maakten hem het

1) Bolland. tom. 17. pag. 92. s. 108.

hooren de H. Mis zoo gemakkelijk mogelijk. Gretig maakte hij dan ook van de gelegenheid gebruik; toch speet het hem, dat hij, om niet aan zijn plicht te kort te blijven, soms spoedig moest terugkeeren; soms ook kon hij de H. Mis in het geheel niet hooren; maar dan lette hij zorgvuldig op 't luiden der klok bij de Consecratie, en was daarbij dan in den geest tegenwoordig. Die godsvrucht wilde God beloonen. Dikwijls verscheen hem in de wolken het allerh. Sacrament, door Engelenbanden in een Monstrans gedragen. Als Paschalis dat zag, dan kon hij zich niet inhouden van vreugde; hij riep dan de andere herders, om getuige te zijn van het schouwspel. „Daar, daar is het,” zegde hun Paschalis, en hij wees hun met den vinger de plaats aan den hemel. Zij zagen niets, maar durfden toch geenszins twijfelen aan hetgeen hij zegde.

Kloosterling geworden zijnde, werd hij aangesteld als portier. Had hij een oogenblik vrij, dan werd hij als met geweld naar het H. Tabernakel getrokken; duizendmalen spoedde hij er heen, en duizendmalen werd hij er door de gehoorzaamheid en de stem der bel afgeroepen. Uit die godsvrucht kwam ook de eerbied voort, dien hij den priesters betoonde. 't Was schoon te zien, hoe hij die aan de deur ontving. Op beide knieën knielend nam hij hunne rechterhand, kuste die hartelijk en bracht ze aan zijn gelaat, de oogen en den mond.

Na zijn heilig afsterven werd hij in een open kist gelegd en de H. Mis in zijne tegenwoordigheid opgedragen. En zie, o wonder, bij de Consecratie opende hij tweemaal de oogen en sloot die weer als wilde hij het H. Sacrament groeten, gelijk hij in zijn leven zoo ijverig gedaan had.

GEBED

der H. Kerk.

o God, die ons in dit wondervol Sacrament de gedaachtenis van uw Lijden hebt achtergelaten; geef, bidden wij U, dat wij de HH. Geheimen van uw Lichaam en Bloed zoo mogen vereeren, dat wij de vrucht uwer Verlossing voortdurend in ons ondervinden. Die leeft en heerscht in de eeuwen der eeuwen. Amen.

Vijftiende Dag.

Het H. Hart, zijne Verdiensten,
zijn Lijden, zijn Bloed.

WAT was er noodig om ons uit de slavernij des duivels te verlossen? Als eens alle nakomelingen van Adam zich eene strenge boete hadden opgelegd, als zij zich allen eene levenswijze hadden voorgeschreven gelijk aan die van Joannes den Dooper in de woestijn, als zij die levenswijze eens hadden voortgezet, niet jaren, maar eeuwen door, — zou dat voldoende geweest zijn, om voor 's menschen zonden te voldoen? Neen, en al hadden millioenen menschen duizendmaal meer gedaan, 't zou niet opgewogen hebben tegen de schuld, die de mensch bij God had; 't zou nog geen druppel geweest

zijn , geworpen in de onmetelijke zee. . . .

Maar als gij eens tegenwoordig waart geweest bij de Besnijdenis van het Kindje Jezus in den stal van Bethlehem, dan zoudt gij dat kleine Kind hebben hooren weenen en de eerste druppelen van zijn Bloed hebben zien storten ; als gij nu eens één traantje, één druppeltje Bloeds had mogen opvangen en gij hadt dan gevraagd : welke waarde voor de verlossing der wereld heeft deze traan en dit druppeltje Bloed , — dan zou men u hebben kunnen antwoorden : zij kunnen meer dan alle boetewerken van alle menschen ; deze traan en deze bloeddruppel kunnen voor de zonden der wereld ten volle *voldoen* en aan den oneindig heiligen en rechtvaardigen God de overvloedigste voldoening geven.

Verwondert u dit ? Bedenk dan , dat alle menschen voor God slechts geringe schepselen , nietige wezens zijn. Gods oneindige eer was geschonden, en een schepsel kon die oneindige eer niet herstellen ; dat kon alleen een persoon , die God was, en dat is Jezus , het Kindje in de kribbe ; daarom heeft één traan uit zijn oog , één

druppel uit zijne aderen oneindige kracht ¹⁾.

Maar verhalen ons de II. Evangeliiën niet, dat Jezus niet enkel één traan, één druppel Bloed vergoten heeft, maar dat Hij stroomen van tranen en Bloed stortte, ja, nog op het kruis zijn laatste druppel gaf, toen bloed en water op den lansstoot des soldaats volgden? Waartoe dan die mildheid?

O Christene ziel, als gij bedenkt wat Jezus' II. Hart is, dan zal u die mildheid niet verwonderen. 't Is immers eene overvloeiende bron, eene zee, een onmetelijke oceaan der teederste liefde. Één traan, één druppel Bloed, ja, zij waren genoeg, om u te verlossen en van allen vloek te ontheffen, maar niet genoeg voor het II. Hart van Jezus, om u zijne liefde te toonen. Iedere traan van zijn oog, iedere zucht zijner borst, iedere druppel van zijn overkostbaar Bloed, moest een getuige worden zijner liefde, die u onophoudelijk zou kunnen toeroepen: *Met eene eeuwige liefde*

1) Cujus una stilla saluum facere totum mundum quit ab omni scelere. S. Thomas Aq. in Hymno: Adoro te.

heb Ik u bemind. Daarvoor leed Hij reeds in zijne wieg, die eene harde kribbe was; daarvoor leed Hij in zijn lichaam door armoede en vermoeienis, maar onzeglijk veel meer in zijne ziel door de ondankbaarheid, tegenwerking en verachting der menschen. Was het noodig, dat Hij in den Hof van Olijven van droefheid overstelpt, door angst neergedrukt, van walging verzadigd werd en den schrikkelijken doodstrijd uitstond, dien ooit een mensch geleden heeft? Was het noodig, dat Hij, de Rechtvaardige, verlaten werd door de zijnen, verraden door zijn leerling, overgeleverd aan zijne felste vijanden, veroordeeld tegen alle recht, met geesels verscheurd, met doornen gekroond, gesleept door de straten, gevloekt door het volk, geklonken aan het kruis?

Neen, 't was niet noodig, maar zijne liefde tot ons spoorde er Hem toe aan!

Als wij op den Goeden-Vrijdagavond door Jeruzalems straten gekomen waren, wat zouden wij gezien hebben? Een spoor van bloed op den grond; dat spoor ging uit van den Olijfhof, het slingerde door

de straten der stad tot aan het paleis van Annas, van daar naar Caiphas, van Caiphas steeds grooter wordende naar Pilatus' rechtshuis; daar zou een bloedplas u de plaats der wreede geeseling gewezen hebben; van daar ging het voort, steeds voort, tot dat het eindigde in breede stroomen op den schandberg Calvarië! o Heer, waartoe dit verlies van uw kostbaar Bloed? Zijne liefde tot ons is er de schuld van.

« Te groot is die liefde, waarmede de
« Heer ons bemint,” roept de H. Bernardus ¹⁾
uit. « De Vader spaarde den Zoon niet,
« maar ook de Zoon spaarde zich zelven
« niet, om ons te verlossen! Ja waarlijk
« te groot is die liefde; want alle grenzen
« gaat zij te buiten. Wel zegt de Heer;
« *niemand heeft eene grootere liefde, dan*
« *die zijn leven geeft voor zijne vrienden,*
« maar Gij zelf, o Heer, Gij hadt eene
« grootere; Gij gaaft uw leven zelfs voor
« uwe *vijanden!* Vijanden, ja, dat waren
« wij, maar door uwen dood zijn wij met
« den Vader verzoend! Waar was, of is,
« of zal ooit eene liefde aan deze gelijk

1) Sermo de Pass. fer. 4. Hebdom. Sanct.

» zijn ? *Bezwaarlijk sterft iemand voor*
 » *eenen gerechte* (Rom. V. 7.); maar Gij
 » leedt voor de ongerechten , stervend om
 » onze misdaden ; Gij zijt gekomen om ons,
 » zondaars, rechtvaardig te maken ; dat niet
 » alleen , maar van slaven hebt gij ons
 » verheven tot broeders , van gevangenen
 » tot medeërlgenamen, van arme ballingen
 » tot groote koningen !" —

Wel dierbaar moet Hem dan onze weder-
 liefde zijn , om ze tot zulk eenen prijs te
 koopen ! Door dat Lijden en dat Bloed
 heeft Hij ons eenen schat bezorgd , die
 zoolang de wereld staan zal , nimmer uit-
 geput zal wezen , den oneindigen schat
 zijner verdiensten. Nu hebben wij, al zijn
 wij de geringsten der aarde, voortaan het
 recht, met volle handen te putten uit dien
 schat en die verdiensten op ons toe te
 passen. *Zijne* onmetelijke verdiensten zijn
 nu waarlijk voortaan de *onze* ; Hij zelf
 heeft ze niet noodig , maar ons , behoefti-
 gen , schonk Hij ze met vrijgeveige liefde.
 Telkens als wij tegenwoordig zijn bij de
 H. Mis , het Allerheiligste bezoeken , een
 H. Sacrament ontvangen , een gebed stor-

ten, een gewijd voorwerp met eerbied gebruiken, een kruisje met wijwater maken, een aflat verdienen, telkens wordt ons een deel dier onschatbare verdiensten geschonken. Honderden malen mag de H. Kerk zich op die verdiensten beroepen; al waren de boosheden der wereld duizendmaal grooter dan zij nu zijn, die schat der verdiensten is groot genoeg, om ze uit te delgen; en zoo wij ooit het geluk hebben, om aan de gapende afgronden der hel te ontsnappen en zegevierend de zalen des Hemels binnen te treden, waardoor zal het zijn? Door de verdiensten van Jezus' Lijden, dat Hij uit liefde tot ons onderstond, en door de kracht van het Bloed, dat Hij tot den laatsten druppel voor ons vergoot!

Voornemens.

1° Het H. Hart bedanken voor dien schat van oneindige waarde, waarover Hij de Kerk als uitdeelster heeft aangesteld.

2° Dikwijls dat H. Bloed ter voldoening onzer zonden en die der wereld aan den Hemelschen Vader opdragen.

3° Zooveel mogelijk de aflaten, door de H. Kerk verleend, verdienen.

VOORBEELD.

De Vaders van de tweede Algemeene Kerkvergadering van Nicca hebben in de Acten van het Concilie het volgende feit doen opteekenen, waarin de Heer zelfs door de levenlooze stof getuigenis aflegt van de liefde zijns Harten.

Te Beyruth, eene stad in Phenicië, hadden in de achtste eeuw de Joden eene beeltenis van onzen Heer Jezus Christus gevonden en in hunne synagoge ten toon gesteld; zij wilden aan die beeltenis den haat koelen, dien zij den Persoon des Verlossers niet konden doen gevoelen. Zij schaarden zich rondom de beeltenis en begonnen een voor een al de martelingen te herhalen, die hunne voorvaderen onzen gezegenden Heer hadden doen ondergaan. Zij spuwden Hem in het aangezicht, zij sloegen Hem met vuisten, zij gaven Hem een rietstok in de hand en bogen al spottend de knie voor Hem. Alles liet zich de Heer, gelijk eertijds te Jeruzalem, welgevallen. Eindelijk grijpen de ongelukkigen eene lans en willen, gelijk vroeger Longinus, de borst des Zaligmakers doorboren. Maar toen openbaarde zich de macht en de Godheid van Hem, dien zij hoonden, niet door vuur dat straalde uit zijne oogen om hen te verteren, niet door het openscheuren van den grond, niet door het instorten van hunne synagoge; maar..... uit de plaats waar de lans het beeld gewond had, vloeide rijkelijk, evenals vroeger op Calvarië, bloed en

water. Stom van verbazing zien het de Joden; maar hun ongeloof geeft zich niet over. Zij nemen van het bloed en brengen het bij zieken, om zijne wonderkracht te beproeven. o Versteendheid van 't menschelijk hart! Kon er dan uit het harde hout bloed en water vlocien? Waartoe dus een nieuw wonder verlangd? Waar de hardnekkigheid der menschen overvloedig was, daar was ook de goedheid des Heeren overvloedig bovenmate. Hij bewerkte ook dit wonder. Zoovele zieken een druppel van dit wonderbloed op hunne tong outvingen, zoovelen werden oogenblikkelijk van al hunne krankheden bevrijd. En toen eindelijk openden de Joden de oogen; zij klopten op hunne borst en riepen: Waarlijk, de Gekruisigde was Gods Zoon!

(Mansi Conc. Item. S. Athanasius, Op.)

GEBED *der II. Kerk.*

Almachtige, eeuwige God, die uwen Eengeboren Zoon tot Verlosser der wereld hebt aangesteld en door zijn Bloed hebt willen verzoend worden, verleen ons, bidden wij U, den prijs onzer zaligheid zoo te vereeren en door deszelfs kracht op aarde tegen de rampen van dit leven zoo te worden beveiligd, dat wij ons in den Hemel voor eeuwig over deszelfs vrucht mogen verblijden. Door denzelfden Jezus Christus, onzen Heer, uwen Zoon, die met U leeft en heerscht in de eenheid van den H. Geest, God in alle eeuwen der eeuwen. Amen.

Zestiende Dag.

Het H. Hart en Maria.

Als het waar is, dat aan een kind die gedachtenis het dierbaarste is, welke het ontving uit de bevende hand van een stervende vader of moeder, hoe dierbaar moet ons dan niet het geschenk zijn, dat Onze Heer op het doodsbed des kruises nog schonk aan zijne beminde kinderen. Richt uwe blikken naar Calvarië. Daar ziet gij het Lam zonder vlek hangen aan het schandhout des kruises, bloedend uit duizend wonden, gekneusd en verpletterd, den dood nabij. Nog klopte zijn Hart; flauwer en flauwer werden de slagen. Maar zijne liefde? Neen, zij verflauwde niet! Zij dacht er nog over, ons een geschenk te geven, een aandenken van onvergelykelijke waarde.

Maar wat zal Hij ons nog kunnen geven, nu Hij daar van alles ontbloot aan het kruis hangt? Zich zelven heeft Hij reeds gegeven bij 't laatste avondmaal, in 't II. Sacrament. Zijne leer, zijne voorbeelden, zijn bloed en duizend andere weldaden strooide Hij met kwistige hand over ons uit; wat blijft Hem nog over?

Onder 't kruis met schreiende oogen
Stond de Moeder diepbewogen,
Daar de Zoon te sterven hing¹⁾!

Zijne moeder, die onbevlekt ontvangen was, die als een blanke lelie in deze wereld van bederf gebloeid had, zijne Moeder, die Hem gebaard, gevoed, verzorgd, verdedigd had, zijne Moeder, die lijden en vermoeienis met Hem deelde en nu nog in den dood Hem niet verlaten kon, die Moeder zou Hij ook ons tot moeder geven.

« *Ik zal u niet als weezen achterlaten,* » zeide Hij voor weinige dagen tot zijn Apostelen. Hij zelf zou met hen blijven als Vader; Maria als liefdevolle Moeder.

Toen opende Hij de stervende lippen en sprak die woorden, welke voor het laatst

1) Stabat Mater dolorosa.

ons nog zeggen, hoezeer Hij ons beminde :
« Vrouw , ziedaar uw zoon ; zoon , ziedaar
« uwe Moeder. »

Neen , H. Joannes, zij is niet alleen *uwe* moeder geworden door die woorden, en *gij* zijt niet *alleen* aan Maria tot kind gegeven in dat plechtige oogenblik ; ook *onze* moeder is zij en *wij* zijn ook hare kinderen ; want *gij* steltet op Calvarië *ons* voor, *gij* waart *onze* vertegenwoordiger, en wat zijne liefde aan *u* gaf, dat gaf zij ook *ons*, zoo getuigen de HH. Kerkvaders van alle tijden.

o Welk eene weldaad heeft ons het H. Hart door die gave bewezen ! Maria, onze Moeder ! Hoe vele liefelijke gewaarwordingen gevoelt de ziel bij dat woord ! Wat gaf Jezus ons in haar ? Een schat, waarop wij met de H. Kerk ten volle de woorden des H. Geestes mogen toepassen : zij is een schat en zij die daarvan gebruik maken, zullen aan de vriendschap Gods deelachtig worden¹⁾, een schat waaruit wij met volle handen het heil kunnen putten, een schat waarvoor wij alles zouden moeten opofferen en verkoopen, om, zoo

1)* Sap. VII. 14.

hij niet in ons bezit was, hem in ons bezit te krijgen¹⁾. Hij gaf ons in haar tot beschermster, niet alleen eene Heilige, verheven boven Engelen en Serafijnen en schitterend in den glans van nooit overtroffen deugd, niet enkel eene Vrouw, verheven tot de hoogste waardigheid na die van God; neen, Hij gaf ons in haar eene *Moeder*.

Wat kan in vergelijking komen met eene moeder, en zulk eene moeder? Is er in eene moeder iets, dat niet aan haar kind behoort? Zij voedt het aan haren boezem; hare armen dragen het, hare handen kleeden en streelen het, hare oogen worden nooit moede over hetzelfde te waken, haar mond spreekt tot hetzelfde de zoete woorden der liefde; hare lippen drukt zij op zijn voorhoofd en zij lachen haren lieveling tegen; hare krachten besteedt zij geheel en al voor zijn welzijn, ja, zij zou zelf den dood willen sterven, om het leven te redden aan de vrucht van haren schoot! Alles wat eene moeder is voor haar kind, dat is Maria voor ons. Wat zeg ik? Eene

1) Vgl. Matth. XIII, 44.

aardse moeder kan nooit haar kind beminnen gelijk Maria ons liefheeft!

Zij is onze schat, waar wij alles vinden, wat wij noodig hebben: zij draagt ons in haar hart geschreven, haar oog waakt over ons, haar mond lacht ons toe en bidt onophoudelijk voor ons, hare handen strooien weldaden rondom haar: hulp in den nood, sterkte in de zwakte, genezing in ziekte, troost in droefheid en opbeuring bij den val. Die schat staat open voor kleinen en grooten, voor rijken en armen, voor rechtvaardigen en zondaars. Gelijk eene fontein hare wateren niet kan inhouden, maar ze in breede stralen rondom zich verspreidt, zoo kan ook Maria de schatten van genaden, die in haar zijn, niet bij zich houden; zij verlangt ze rondom zich te verspreiden; en zoo wij ze niet vragen, dan roept zij ons dringend met de woorden der H. Schrift: « *Zoo iemand* » *klein is in verdiensten en genaden, hij* » *kome tot mij*¹⁾; komt, mijne welbemin- » den, eet van mijn brood en drinkt van » den wijn, dien ik voor u bereid heb,

1) Prov., IX. 4.

» verzadigt u van mijne vruchten. Aan
» mij is de rijkdom, aan mij de weten-
» schap, aan mij de glorie, aan mij alle
» genoegens¹⁾!» En die Moeder is ons door
het Goddelijk Hart van Jezus geschonken!

Maar wat zou ons die teedere Moeder baten, als hare macht niet aan hare goedheid beantwoordde, als zij ons wel alle goed zou *willen* doen, maar het niet *kon* doen?

Ook daarin heeft de liefde van Jezus' H. Hart voorzien. Hij heeft die goede Moeder machtig gemaakt boven alle andere Heiligen, ja, volgens de overbekende uitdrukking van een Kerkleeraar, almachtig door haar gebed. En om ons daarvan te overtuigen heeft Hij gedurende zijn leven wonderen gedaan op haar verzoek, zelfs eer nog de tijd van wonderen te doen voor Hem gekomen was. Hij heeft haar gesteld tot middelares tusschen Hem en de menschen, tot voorspreekster van geheel het menschelijk geslacht; en als wij door onze zonden zijn toorn hebben gaande gemaakt en wij ons voor Hem niet durven vertoonen, dan heeft Hij ons Maria aan-

1) Ibid. IX. 5.

gewezen als eene veilige vrijstad , als eene toevlucht , als eene verdedigster , die al zijn toorn bedaren en genade voor ons verwerven kan. Wel mogen wij dan met den H. Thomas van Villanova zeggen : « Al » veranderden alle sterren des hemels in » tongen en al konden alle zandkorrels op » den oever der zee woorden voortbrengen, » 't zou niet voldoende zijn, om Maria, (die » weldaad van Jezus' liefde) naar waarde » te prijzen ! »

Daaraan zien wij , dat Jezus' H. Hart ons beminde , daar Hij ons op het sterfbed zijns kruises met bevende en gebroken stem nog zulk een aandenken wist te geven. o Goddelijk Hart, wij hebben U begrepen : Gij verlangt van ons, dat wij dat geschenk in eere houden al de dagen onzes levens , totdat de dood onze oogen sluit en wij eerst voorgoed gaan inzien , wat weldaad Gij ons gedaan hebt , met ons zulk eene teedere en tegelijk machtige Moeder te geven ! o Maria , toon , dat gij onze Moeder zijt ; wij zullen trachten ons uwe ware kinderen te betoonen.

Voornemens.

1° Maria begroeten als onze Moeder en met bijzondere aandacht het „Wees gegroet”, bidden.

2° Maria vragen, dat zij ons leere Jezus’ H. Hart te beminnen en na te volgen, gelijk zij het bemind en nagevolgd heeft.

3° Haar vragen, dat zij ons opsluite in de wonde van dat H. Hart en ons aldus den Hemelschen Vader aanbiede.

VOORBEELD.

Een gouverneur van Avignon lag zwaar ziek in het jaar 1600. Tot dan toe was zijn leven weinig stichtend geweest. Op het punt van te sterven wendt hij zich tot de H. Maagd en belooft zijn leven te zullen beteren, zoo zij hem de gezondheid terugschenkt. Daar ziet hij op eens de H. Maagd, maar met vertoornd gelaat en hem berispelend over zijne misslagen. Nu laat hij spoedig een priester roepen en begint te biechten. De ziekte verheft zich wederom plotseling en belet hem voort te gaan. Nogmaals ziet hij de H. Maagd, hem even ernstig en streng aanziende als den eersten keer. Nu is zij echter niet alleen. Voor haar en haar Goddelijken Zoon, die bij haar is, ligt een Heilige op de knieën; ’t is Ignatius, die toen nog slechts zalig verklaard was; deze bad; maar Maria bedekte met hare hand *de wonde van Jezus’ zijde*. Och, dacht de zieke al bevend, zoo wordt dan de bron van barmhartigheid zelven, mij

door de Moeder der barmhartigheid toegesloten? Ignatius ging intusschen voort met bidden, stelde zich borg voor den ongelukkige en beloofde voor hem, dat hij voortaan een christelijker leven zou leiden. Eindelijk liet Maria zich verbidden. Zij wendde zich met zachteren blik tot den zieke en vroeg hem, welk leven hij in 't vervolg wilde leiden. Bevend en in tranen badend, beloofde hij alles te zullen doen, wat de H. Ignatius in zijnen naam beloofd had. Nu legde de Moeder Gods hare hand in de *open zijde* van haren Zoon, nam alsdan een weinig bloed uit het H. Hart van Jezus en besproeide daarmede den armen zieke. Op 't zelfde oogenblik hield de verschijning op. De zieke was volkomen genezen en, wat meer zegt, voorgoed bekeerd. (Bartoli. Vie de St. Ignace.)

GEBED.

o Allerh. Hart van Jezus, Gij hebt ons in uwe H. Moeder een uwer kostbaarste geschenken gegeven. Verleen ons de genade in alles hare heilige voorbeelden en heilzame inspraken te volgen en zoo deelachtig te worden aan de vruchten harer voorspraak, die alles op U vermag, dewijl Gij haar de sleutels van de schatkamer uws Harten hebt in handen gesteld. o Heer, laat U te onzen voordeele verbidden door haar, die Gij op deze wereld als uwe Moeder hebt willen eeren. Amen.

Zeventiende Dag.

Het H. Hart en zijne Beloften.

WEL mag de H. Kerk dikwijls herhalen: « *Bid voor ons, H. Moeder Gods, opdat wij waardig worden der beloften van Christus.* » Ook die beloften zijn bewijzen der liefde van zijn Goddelijk Hart. 't Was voor dat Hart niet genoeg ons zijne liefdevolle leer en voorschriften gegeven te hebben; 't was niet genoeg, dat Het treurde bij het zien van des zondaars ongevoeligheid en over hem en Jeruzalem klaagde: « *Hoe dikwijls heb Ik u willen » vergaderen gelijk eene hen hare kuikens onder hare vleugelen verzamelt;* » 't was niet genoeg, dat Hij uit liefde strenge straffen vaststelde, om als 't ware de menschen tot het onderhouden zijner heilzame geboden te dwingen en onze zwakheid door

de vrees te hulp te komen; — neen, gelijk eene liefdevolle moeder aan haar kind belooningen belooft, als het vlijtig leert en ijverig is in deugd en gebed, zoo wilde ook het liefderijk Hart van Jezus te werk gaan met ons. En wat heeft Het ons beloofd, zoo wij aan de liefde zijns Harten beantwoorden, en kinderen zijn, leerlingen volgens zijn Hart?

Leert van Mij, dat Ik zachtmoedig en ootmoedig van Harte ben en . . . *gij zult rust vinden voor uwe zielen*¹⁾. Zalig zijt gij, o armen, want *aan u is het rijk der Hemelen*²⁾. Zalig de zachtmoedigen, want *zij zullen de aarde bezitten*. Zalig zij, die weenen; want *zij zullen vertroost worden*. Zalig de barmhartigen, *barmhartigheid zullen ook zij ondervinden*. — Zalig de zuiveren van harte, want *zij zullen God zien*. Zalig de vreedzamen, — *kinderen Gods zullen zij genoemd worden*³⁾. Doet wel, geeft ter leen, niets terugverwachtende, en *uw loon zal groot zijn en gij*,

1) Matth. XI. 29.

2) Luc. VI. 20.

3) Matth. V. 3 en vlgg.

gij zult kinderen zijn des Allerhoogsten. Geeft en u zal gegeven worden ; eene goede en neergedrukte en geschudde en overloopende maat zal men in uwen schoot geven. Gij, die alles verlaten hebt, gij zult op tronen zitten en oordeelen de twaalf stammen Israëls. Gaat, verkoopt alles en gij zult een onvergankelijken schat in den Hemel bezitten¹⁾!

Koninklijke beloften voorwaar, die het Goddelijk Hart vol liefde ons doet! Hierin verschilt Het van alle vorsten en wetgevers dezer wereld. Als dezen eene wet afkondigen, dan bepalen zij straffen voor de overtreders, zij houden hunne volkeren slechts in bedwang door de vrees; maar waar ter wereld vindt men den wetgever of vorst, die aan zijne onderdanen belooft, hen schitterend te zullen beloonen, zoo zij zijne wetten onderhouden? Daartoe is alleen de liefde van Jezus' H. Hart in staat; zijne wet is geene wet van vrees, maar eene koninklijke wet van liefde. «o Liefde van Jezus Christus! roept de welsprekende H. Joannes Chrysostomus uit; 't was den

1) Luc. XII. 33.

Heere niet genoeg den dood te ondergaan, en dien te ondergaan aan het kruis, Hij wilde in den persoon der armen nog arm worden, en vreemdeling zijn, zonder onderkomen en naakt; Hij wilde krank en in de gevangenis opgesloten zijn, om u zoo ten minste voor zich te winnen; en Hij belooft u: « Wat gij nu aan den minste » der mijnen gedaan hebt, dat hebt gij » Mij gedaan, en een 'glas koud water zal » niet zonder loon blijven. . . . Ik vraag u » geen groote dingen, zegt Hij; Ik bid u » slechts om een bete broods, om een we- » nig deksel tegen de koude en guurheid; » slechts een paar vriendelijke woorden » van troost! Laat u dit nog ongeroerd, » o, laat u dan treffen door de belooning » van 't eeuwig rijk, dat Ik u beloofd » heb. . . . Al hebt gij Mij duizend en » duizend bewijzen van liefde te vergelden, » Ik verlang nochtans niets van u, alsof gij » het Mij schuldig zijt; maar Ik beloon u » voor alles, alsof gij het Mij uit vrije » keuze gegeven hadt, en voor dingen » zonder waarde geef Ik u het eeuwige » leven. Ik zeg niet: maak aan mijne

» armoede een einde , of help mij om rijk
» te worden, maar Ik vraag u slechts een
» weinig brood , een kleedingstuk , eene
» verkwikking in mijnen honger. En als
» Ik in de gevangenis zucht , verlang Ik
» niet, dat gij mijne ketenen verbreekt en
» Mij verlost, maar Ik vraag u slechts ,
» dat gij Mij bezoekt ; dat is Mij liefde-
» bewijs genoeg en daarvoor schenk Ik u
» den Hemel. Ik kon u ook zonder dat
» alles de eeuwige kroon geven ; maar Ik
» wil ze u schuldig zijn, opdat gij ze met
» grootere vreugde zoudt dragen. Ook
» daarom ga Ik over de wereld rond en
» vraag Ik aalmoezen en wacht Ik aan uwe
» deur en steek Ik bedelend mijne hand
» uit ; Ik kon mij zelven spijsen, maar Ik
» wil door u gespijsd worden ; omdat Ik
» u zoo innig liefheb , daarom kom Ik zoo
» gaarne bij u ter tafel als bij een vriend
» en Ik ben er trotsch op met u den maal-
» tijd te mogen gebruiken. En als eenmaal
» de geheele wereld rondom Mij verzameld
» is , dan verkondig Ik luide voor alle men-
» schen , wat gij aan Mij gedaan hebt, en
» Ik zal u voorstellen als mijn weldoener.”

» o Christenen, als *ons* iemand ondersteu-
» ning en voedsel verschaft, dan schamen
» wij er ons over en zoeken het zooveel
» mogelijk geheim te houden; maar de
» Zoon Gods, die ons zoo innig, innig
» liefheeft, verkondigt eens, al zwijgen
» wij er zelf van, met grooten lof, open-
» lijk alles, wat wij voor Hem gedaan
» hebben, en *Hij* schaamt zich niet aan
» alle Engelen en menschen te zeggen, dat
» *wij* Hem gekleed hebben, toen Hij niets
» had om zich te dekken; dat *wij* Hem
» gespijsd hebben, toen Hij geen brood
» had om zijnen honger te stillen¹⁾."

En welk loon belooft Hij ons in zijne liefde? Bij de menschen is alle loon onzeker en zij, die zich bij hen het verdienstelijkste maakten, ontvangen dikwijls niets, of slechts ondank tot loon. Niet zoo bij onzen liefderijken Koning Jezus Christus. Hemel en aarde zullen voorbijgaan, maar mijne woorden zullen niet voorbijgaan, zoo gewaardigt Hij zich geruststellend te beloven; vrees niet, uw loon zult gij niet missen. Dat loon zal groot, overgroot zijn;

1) S. Joes Chrys. Hom. sup. Rom. VIII. 28—39.

't zal geen einde nemen met het einde der eeuwen, het zal niet begrepen kunnen worden door een menschelijk verstand; want geen oor heeft gehoord, geen oog heeft gezien en in geen menschenverstand is het opgekomen, wat God bereid heeft voor wie Hem liefheeft.

Verwondert u dit? Maar bedenkt dan, dat het Goddelijk Hart vol liefde u zegt: *Ik zelf*, Ik, de God van Hemel en aarde, Ik, de Schepper van al het goede en schoone der wereld, *Ik zal uw overgroot loon zijn!* Saül meende reeds veel te beloven, toen hij aan David tot loon zijner dapperheid zijne dochter ten huwelijk beloofde. Maar meer belooft Onze Heer. Hij belooft ons zich zelve met alles wat Hij is en wat Hij heeft, met al de schatten zijner eeuwige wijsheid, met al het licht zijner eeuwige glorie, met al den luister zijner aanbidde-lijke schoonheid!

De H. Kerk erkent met dankbaarheid, dat de Heer ons door die belofte eene weldaad zijner liefde betoond heeft even groot als door de Menschwording en het H. Sacrament des Altaars. « Ziet, zoo

juicht zij in hare lofzangen¹⁾, in de kribbe gaf Hij zich als medegezel aan ons, menschen; in het laatste Avondmaal gaf Hij zich ten spijs, aan 't kruis ten zoenoffer, en in den Hemel, daar geeft Hij zich zelven tot belooning."

Wie zal dan het koninklijk Hart niet wederkeerig beminnen, dat zulke belooningen belooft om onze liefde tot elken prijs te koopen? Wie zal kunnen weigeren de les van den Apostel Paulus op te volgen: «Dewijl wij dan deze beloften hebben, » allerliefsten, zoo laten wij ons zelven » reinigen van alle besmetting des vleesches » en des geestes, *onze* heiligmaking vol- » tooiende in de vrees Gods²⁾?"

Voornemens.

1° Altijd met bijzondere aandacht deze woorden uitspreken: *Bid voor ons, H. Moeder Gods, opdat wij waardig worden de beloften van Christus.*

2° Van onzen kant ons beijveren, om door het beminnen en navolgen van Jezus' H. Hart, ons die beloften waardig te maken.

1) In Hymno: Verbum Supernum: Se nascens dedit socium, convescens in edulium, se moriens in pretium, se regnans dat in premium.

2) 2 Cor. VII, 1.

3° Lees hier nog eens aandachtig de beloften, welke Onze Heer deed aan de Gelukz. Margareta Maria. Zie bladz. 58.

VOORBEELD.

De H. Gertrudis was eene vurige vereerster van het H. Hart van Jezus. De Heer zelf verklaarde van haar aan eene godvruchtige ziel, dat voor Hem het liefste en zoetste verblijf op aarde het H. Sacrament des Altaars was, en na dit, het hart zijner bruid Gertrudis en harer zuster Mechtildis.

Op zekeren dag hoorde Gertrudis een sermooon. De kloosterling, die het predikte, zegde onder andere: De liefde Gods is een gouden pijl, waarmede de mensch als eigendom verkrijgt al wat hij daarmede treft en doorboort. Bij deze woorden voelde zich de H. Gertrudis geheel en al ontvlood en riep uit: „o Eenige Brudegom mijner ziel, Heer Jezus Christus, o, had ik dien pijl! Aanstonds doorboorde ik dan uw Hart, om het als eigendom voor eeuwig te mogen bezitten.” Als zij dit gezegd had, werd zij in den geest verrukt en zag haar goddelijken Zaligmaker. Hij had een gouden pijl in de hand, met de punt naar Gertrudis gericht en Hij zegde haar: „Ziet gij den pijl, dien gij verlangt? Ik bezit dezen pijl en u wil ik er mede treffen.” De Heer trof er haar inderdaad mede, en verkreeg Gertrudis tot zijn eigendom, want Hij zelf openbaarde, dat

's lichaams ledematen niet zoo nauw met het hart verbonden waren noch ook 's menschen bewegingen met diens wil, — als de wil van Gertrudis verbonden en vereenigd was met zijn wil. — o Goddelijk Hart, doorboor ook mij met dien pijl der liefde!

GERED.

o Beminnelijk Hart van Jezus, dat in den schat uwer liefde de schoonste beloften gevonden en aan ons geopenbaard hebt, wij bidden U door de voorspraak uwer gezegende Moeder, geef, dat wij zoo leven op deze wereld, dat wij waardig worden, om de heerlijke vervulling uwer beloften in den Hemel eeuwig te genieten. Amen.

Achttiende Dag.

Wat verlangt het H. Hart van ons ?

AT dunkt u, godvruchtige vereerder van 't H. Hart, is het billijk en rechtvaardig, dat wij dankbaar zijn jegens een Hart, waaruit zooveel weldaden voor ons ontsproten ? En mag al hetgeen de menschen van alle tijden en plaatsen uit dankbaarheid doen kunnen, mag dat in vergelijking komen met hetgeen wij ontvingen ? Leg al de verdiensten der menschen tegen deze liefdebewijzen van 't H. Hart in de weegschaal, en 't is alsof gij een zandkorrel legt tegenover een hemelhoogen berg. Zijn wij daardoor ontslagen van den plicht, om onze dankbaarheid te betuigen ? Verre vandaar. Al kunnen wij niet doen, wat dat H. Hart verdient, Het verlangt ten

minste, dat wij doen, wat wij kunnen. Eene andere eer brengt aan God de hoogste Serafijn, eene andere het kleinste insect; maar alle schepselen moeten doen wat in hunne macht is, om den Schepper te verbeerlijken; zoo ook moeten wij het H. Hart die eer geven, welke in onze macht is, en die Het uitdrukkelijk van ons vraagt. En wat verlangt Het van ons? *Aanbidding, — Eerherstel, — Navolging.*

I. AANBIDDING.

Gelukkige H. Joannes, die in het laatste Avondmaal mocht rusten op het H. Hart van Jezus! Gelukkige Engelen, die het H. Hart, thans schitterend van glorie en hemelschen luister, mogen aanschouwen! Waar vinden wij dat Hart, hetwelk de H. Joannes voelde kloppen, en dat de Engelen aanbidden? Niet alleen in de zaal van het laatste Avondmaal, niet alleen in de ongenaakbare vreugdezalen des Hemels; maar bij ons, in onze onmiddellijke nabijheid; niet op ééne plaats, maar op zoovele plaatsen, als er tabernakels zijn, waar 't H. Sacrament bewaard wordt.

Daar klopt ook thans nog dat Hart ; daar zijn nog de blikken van alle koren der Engelen aanbeddend gericht op dien schat , waarin de Godheid woont !

Waarvoor is het H. Hart daar tegenwoordig ? Is het om daar vergeten en alléén gelaten te worden ? Neen , Het is daar tegenwoordig , om onze bezoeken en onze aanbiddingen te ontvangen en gunsten zonder tal over ons uit te storten. Daar zetelt Jezus als een liefdevolle Koning, die tot zelfs den minsten zijner onderdanen uitnoodigt en toeroept : *Komt allen tot Mij.*

Welk een verschil met de koningen dezer aarde ! Hovelingen, edelen en grooten hebben toegang tot hun persoon ; maar wil een geringe of arme burger tot hen doordringen, hoeveel offers, moeilijkheden, afwijzingen, vernederingen heeft hij zich dan te getroosten ! Hoe lang heeft hij te wachten , hoeveel anderen zijn hem voor , hoe kort moet het onderhoud zijn , daar weer anderen met ongeduld wachten , — hoeveel vormen en plichtplegingen zijn er te onderhouden ! Alle vertrouwelijkheid is verboden en hij moet zich verwijderen,

misschien met de gedachte van nooit meer dezelfde gunst te zullen genieten.

Niet zoo het Goddelijk en beminnelijk Hart van Jezus. Overal ter wereld heeft Hij zijn paleis; op ieder uur van den dag verleent Hij gehoor; geen andere plichtplegingen zijn voorgeschreven dan liefde en eerbied in zijne tegenwoordigheid; geen smeekschrift wijst Hij af; Hij ontvangt ze niet één voor één, maar zelfs duizenden tegelijk, en door Hem gehoord worden, is zooveel als door Hem verhoord worden.

Geen wonder. Is in het H. Sacrament niet het Hart van Hem, die tijdens zijn sterfelijk leven al weldoende rondging, geen enkele bede of verzoek afwees, maar zielen en lichamen genas; ja, van wien een groot Bisschop en uitstekend redenaar¹⁾ zegde: „als in een plaats van Palestina „geen zieken of gebrekkigen meer waren, „dan was dat een teeken, dat Jezus „Christus daar was voorbijgegaan?” 't Is hetzelfde Hart van Hem, die medelijden en liefdevolle woorden had voor de verachte Publikenen, voor de overspelige

1) Bossuet.

Samaritaansche , voor de onteerde Magdalena, voor zijn verraderlijken leerling Judas, voor den stervenden moordenaar !

Maar geven wij aan dat H. Hart daar al de aanbidding , die Het van ons verwacht ? Als Het in de H. Mis onder ons neerdaalt , zijn wij er dan om Het te begroeten bij zijne komst ? Als Het op het Altaar is uitgesteld , gedurende het Lof , het Veertig-urengebed , zoekt ons Jezus Christus dan niet tevergeefs rondom zijn troon ? Als Hij in plechtige processien onder ons wordt rondgedragen , zijn wij dan tegenwoordig om eene eerewacht te vormen , die Hem begeleidt of ten minste begroet ? Maar al te dikwijls is het waar , dat de menschen , en ook wij misschien , aan dien grooten Koning van vrede en liefde zelfs die eer niet geven , welke zij aan huns gelijken bewijzen ! Hij komt ons bezoeken , en men verwaardigt zich niet Hem met een tegenbezoek te vereeren , eene oplettendheid , die men aan menschen niet weigert ! Honderden gaan zijn goddelijk paleis , de kerk , voorbij ; zij konden gemakkelijk even binnentreden ; maar zij

groeten zelfs niet en denken aan alles, behalve aan Hem, die uit liefde tot hen op het altaar verblijft, en dien zij toch zoozeer noodig hebben.

Is het u nooit overkomen, als gij de wonderen en weldaden des Heeren tijdens zijn sterfelijk leven laast of hoordet verkondigen en gij daarbij zaagt, hoe koud en onverschillig, hoe weinig belangstellend, ja hoe vijandig de Joden bleven, — is het u dan nooit overkomen, dat gij verontwaardigd werdt over zooveel ondankbaarheid? Uwe verontwaardiging was billijk; maar zie wel toe, of gij ze ook niet tegen u zelve moet keeren; of misschien ook op u deze woorden niet van toepassing zijn: *Daar is er één in uw midden, dien gij niet kent*¹⁾. *Hij kwam in zijn eigendom en de zijnen hebben Hem niet ontvangen*²⁾!

Weet gij niet, hoe u te gedragen in de tegenwoordigheid van dit aanbiddelijk Hart? Wat doet een arme bij een rijke, een zieke bij een geneesheer, een onwetende bij een raadsman en leeraar, een

1) Jois. I. 26.

2) Jois. I. 11.

vervolgde bij een machtigen verdediger ? Wat is eenvoudiger ? Gij aanbidt dat Hart met de Engelen , die het Tabernakel omgeven ; gij offert u zelve op aan Hem , die zich geheel en al voor u heeft geslacht-offerd ; gij dankt Hem voor de liefde ons bewezen , vooral in zijn H. Sacrament ; gij vereenigt u met de oneindig waardige gebeden , die dat Goddelijk Hart onophoudelijk uit alle Tabernakelen der wereld tot den Hemelschen Vader opzendt ; gij spreekt Hem in eenvoudige , onge Kunstelde , kinderlijke taal over uwe ellenden van ziel en lichaa m , over uwe geestelijke en tijdelijke behoeften , over uwe plannen en ondernemingen , over uwe plichten en moeilijkheden , over uwe strijden met de wereld , den duivel en uwe hartstochten. Mijn God , hoe kan ooit de stof , om ons met U te onderhouden , ontbreken ?

Een nieuwe wereld scheppen met zon en maan en millioenen sterren , veel schooner dan die wij nu zien , zou aan Jezus Christus slechts één woord kosten ; en wat is de wegneming onzer kruisjes vergeleken bij het scheppen eener nieuwe wereld ?

Welaan dan, bezoeken, begroeten en aanbidden wij het H. Hart, zooveel en zoo dikwijls wij kunnen in 't groot en nooit volprezen Sacrament onzer altaren!

Voornemens.

1° Het H. Hart aanbidden van verre en nabij, in de kerk en daarbuiten. Geene kerk voorbijgaan zonder, zoo mogelijk, even binnen te treden of althans met het hart Jezus Christus te groeten.

2° Bij 't 40-urengebed, bij uitstelling van 't H. Sacrament, bij maandelijksche of jaarlijksehe biduren nooit ontbreken, en in de kerk altijd den grootst mogelijken eerbied betoonen.

VOORBEELD.

Wonderbaar was de godsvrucht der H. Rosa van Lima voor dit hoogheilig Sacrament. Geen H. Mis kon in de kerk der Predikheeren, tot wier Derde Orde zij behoorde, worden opgedragen, of zij was er bij tegenwoordig. Daar bleef zij dan dikwijls den geheelen voormiddag, onbeweeglijk als een beeld. De H. Hostie was haar middelpunt; daarheen richtte zij overal hare blikken; zoodat zij uren kon zitten zonder nauwelijks een enkele maal hare oogleden te bewegen, veel minder haar gezicht van 't altaar af te wenden. Bekenden en onbekenden gingen haar voorbij, liepen haar als 't ware in 't oog, zij zag ze niet: alleen wat op het altaar geschiedde, dat boeide

hare aandacht. Was het H. Sacrament voortdurend uitgesteld, zooals met het 40-urengebed, dan week zij niet uit de kerk; zoo bleef zij ook geheel de octaaf van Sacramentsdag voor het H. Tabernakel, zonder spijs of drank te nuttigen, tot groote verwondering van allen, die haar zagen. De vier laatste jaren van haar leven ging zij nog verder. In de Goede Week bleef zij dan ook des nachts in de kerk, en van de plaats, waar zij met Witten Donderdag was neergeknield, stond zij niet op, voordat op Goeden Vrijdag die Goddelijke Schat in processie naar het Tabernakel terug gebracht werd. Honger, dorst, vermoeienis, alles vergat zij, en 24 uren bleef zij daar in de eerbiedigste houding zonder ook een enkel oogenblik te gaan zitten of tegen den muur te leunen. Hoorde zij den naam van 't H. Sacrament noemen, dan boog zij vol eerbied het hoofd; hoorde zij de klok luiden bij de Consecratie, dan werd haar hart vervuld met eene vreugde, die zij kwalijk verbergen kon. Nooit kon zij verzadigd worden van het aanhooren van sermonen over dit mysterie, en had zij eenmaal eene preek daarover gehoord, dan kon zij deze jaren daarna met wonderlijke juistheid nog teruggeven. Geen werk was haar aangenameer dan het vervaardigen van sieraden voor 't altaar, vooral in de Goede Week voor 't H. Graf. Corporalen, altaarkleeden, kelkdoekjes vervaardigde zij met voorliefde. Met levende bloemen was zij niet tevreden; zij ver-

vaardigde er nog andere van zijde in de meest verschillende kleuren. Kon zij zulks overdag niet, dan deed zij het des nachts en zegde dan: 't Is voor den Bruidegom mijner ziel; wel mag ik iets voor Hem lijden: want is er wel ééne gehuwde vrouw voor welke het te veel is, dat zij den nacht moet besteden aan 't vervaardigen van sieraden of kleederen, om zoo haren man in staat te stellen, 's anderendaags fatsoenlijk te verschijnen? (1)

o Liefde der Heiligen! o Koudheid onzer harten!

GEBED.

Ziedaar, geliefde Jezus, hoever uwe bovenmatige liefde is gegaan. Om U geheel aan mij te schenken, hebt Gij mij van uw Vleesch en allerkostbaarst Bloed een goddelijken maaltijd aangerecht. Wat toch heeft U tot zulke vervoe- ring van liefde gebracht? Niets anders voorzeker dan uw liefdevol Hart. o Aanbiddelijk Hart van mijnen Jezus, brandend fornuis der goddelijke liefde, ontvang mijne ziel in uwe allerheiligste Wonde, opdat ik in die school van liefde den God leere wederbeminnen, die mij zoo wonder- volle bewijzen zijner liefde schonk. Amen.

(100 dagen afl. eens per dag Pius VII. 9 Febr. 1818.)

1) Boll. Act. Sanct. tom. 39. pag. 95A.

Negentiende Dag.

De Eerewacht.

ALS een geëerbiedigde en beminde koning zich gewaardigt zijn paleis te verlaten om een bezoek te brengen aan eene stad van zijn rijk, wat ziet men dan? Aanstonds sluiten zich de voornaamste ingezetenen der stad aaneen en vormen eene eerewacht, die den koning ontvangt bij zijne komst, hem vergezelt op al zijne gangen, hem bewaakt en alle eer tracht te bewijzen.

En in de stad waar de koning zijn gewoon verblijf houdt? Daar bestaat eene blijvende eerewacht, die altijd den koning omgeeft en hem de hulde brengt van eerbied en getrouwheid.

Onder ons woont ook een Koning, grooter

en rijker dan Salomon. 't Is Jezus Christus in 't II. Sacrament. Hij is omgeven van eene eerewacht van ontelbare geesten, die Hem al knielend aanbidden en 't nimmer eindigend « Heilig » toezingen.

Maar die eerewacht is onzichtbaar. Wat verlangt Hij nu van *ons*? Dat ook wij ons aaneensluiten tot eene eerewacht, die Hem nooit verlaat. Een aardsehen koning of keizer zou men geen grootere beleediging kunnen aandoen, dan hem alleen te laten, als had men hem niet noodig, als was het zijnen onderdanen te veel door hunne tegenwoordigheid te betuigen, dat zij hem eerbied en liefde toedragen.

Wat men een aardsehen koning niet zal aandoen, helaas, voortdurend doet men het den Koning der koningen aan! Men keert Hem den rug toe, men bewijst Hem geen eerbied, men laat Hem alleen! Nu doet Hij een beroep op zijne getrouwste onderdanen, op hen, die door het vervullen hunner christelijke plichten Hem dagelijks de blijken hunner getrouwheid geven, en Hij zegt hun: « Wilt ook gij » heengaan? De wereld keert Mij den rug

» toe ; maar gij , mijne getrouwen , komt
» gij tot Mij en geeft gij Mij de eer, die
» de wereld Mij weigert ; komt en houdt
» de wacht rondom mijn troon, waarop Ik
» uit liefde tot u in ieder tabernakel zetel."

Verlangt het H. Hart dan , dat wij niet van zijn altaar wijken en hetzelfde nooit verlaten ? Dit zou voor ons , menschen , onmogelijk zijn , en het H. Hart , dat ons zoovele plichten heeft opgelegd , zou het eerste zijn om eene hulde af te wijzen , die te kort zou doen aan de rechten , welke anderen op ons hebben. Neen , Het verlangt , dat wij hetzelfde doen , wat aan de koninklijke hoven geschiedt. Daar lossen de hovelingen elkander van uur tot uur af , maar zoo , dat de geëerbiedigde persoon des konings nooit alleen is en nooit vragend behoeft rond te zien : waar zijn mijne getrouwen ? Zoo kunnen ook wij ons aaneensluiten tot eene blijvende eerewacht , waarvan de leden elkander voortdurend aflossen en waarvan er altijd een voldoende aantal op hun post zijn , om aan den oppersten Koning de rechtmatige hulde te bewijzen.

Doch ook dit zou nog velen onmogelijk zijn. Dagelijks zijne werkzaamheden onderbreken, meermalen voor het H. Sacrament een biduur houden, daar dikwijls tegenwoordig zijn en zorgen, dat de Koning onzer harten nooit of nimmer alleen is, zou dat de eenvoudige werkman, de zorgvolle huismoeder, de met arbeid overladen huisvader, ja zelfs menige priester en kloosterling, die leeft voor 't heil des naasten, altijd kunnen? 't Ware wenschelijk, en oprechte, innige toegenegenheid zou in dit opzicht veel vermogen; maar toch voor velen zou het bepaald onmogelijk zijn.

Welnu, luistert dan, getrouwe vereeiders van Jezus' H. Hart. Voor eenige jaren werd er eene vrome broederschap opgericht, die zich ten doel stelde, eene blijvende eerewacht te vormen rondom het Allerh. Hart van Jezus, brandend van liefde tot ons in 't H. Sacrament. En om het aan geloovigen van allerlei stand en rang mogelijk te maken, aan die eerewacht deel te nemen, werd als eenige voorwaarde vastgesteld: *«De leden kiezen één uur van den dag als wachtuur uit. In dat uur trachten*

zij, zelfs zonder iets in hunne werkzaamheden te veranderen, nu en dan eens te denken aan Jezus Christus, onzen Heer, en dragen aan zijn doorwond Hart op bijzondere wijze al hunne gedachten, woorden, werken en moeilijkheden op." Wat is er gemakkelijker?

Jezus Christus is geen koning dezer aarde: *Koning ben Ik*, zegt Hij, *maar mijn rijk is niet van deze wereld*¹⁾. Dat toont Hij allerduidelijkst door de eerewacht waarmee Hij wil omringd zijn.

De aardsche koningen verlangen daarvoor de personen van den hoogsten adel. Jezus Christus ziet slechts op den adel der ziel, en al zetelt die ziel in een lichaam, dat door den arbeid met stof en door de armoede met lompen bedekt is, toch roept Hij allen en zegt: *Komt tot Mij allen*, en aan zijne dienaren gelast Hij: «Gaat spoedig naar de wijken en straten der stad en brengt armen en zwakken en blinden en kreupelen hierheen²⁾." Dat is zijne eerewacht; zij was het tijdens zijn sterfelijk

1) Vgl. Jois. XVIII. 37.

2) Vgl. Luc. XIV. 21.

leven; zij is het ook nu nog in 't II. Sacrament.

De koningen dezer aarde verlangen hunne wacht in hunne onmiddellijke nabijheid; och, hun oog reikt niet verder; de gevoelens des harten blijven hun onbekend, en een hoveling, die slechts in den geest en met den wil zijne opwachting zou maken, zou den toorn van den vorst belooopen. Niet zoo is onze Koning Jezus Christus. Zijn alziend oog dringt door de lichamen en zelfs op den grootsten afstand en te midden onzer drukste bezigheden ziet Hij, waarmede onze harten bezig zijn.

Dat wachtuur nu kan voor den priester het uur zijn, waarop hij het altaar bestijgt, de III. Sacramenten toedient, zijne getijden bidt of zijne zieken bezoekt; — voor huisvaders en huismoeders de tijd van hun dagelijksch werk; — voor den onderwijzer het uur van zijn onderricht, — voor den landbouwer en werkman het uur van zijn zwaren arbeid, — voor den scholier de schooltijd, — voor den zieke het uur van lijden, — voor de ziekenverplegers de tijd van hun nachtwaken. Waarom niet?

Jezus Christus ziet op verren afstand, Hij ziet het hart. En wanneer dan op deze plaats voor den eenen het uur van zijn eerepost eindigt, dan begint weer elders voor een ander het vastgesteld wachtuur, zoodat het H. Hart nooit zonder aanbidders is, die aan Hetzelve de hulde hunner getrouwheid en liefde zonder tusschenpoozen brengen.

Deze eerewacht, — de vrucht der liefde welke de getrouwe zielen aan Jezus' H. Hart toedragen, — is thans over de gansche wereld verspreid. « 't Is, » zooals een klein geschriftje hierover zegt, « geen eenvoudige » wacht meer, maar 't is een goed geregeld, » een in slagorde geschaard, ontzettend » leger. Zoowel de beschaafde Europeaan, » die zich regelt naar zijn horloge, als de » bekeerde wilde in Canada, die zijn wacht- » uur bepaalt volgens den stand der zon, » nemen er dienst in. . . . Allen herhalen » het luide door hunne daden en woorden : » komt laat ons in eeuwigheid het Aller- » heiligste Hart van Jezus aanbidden. En » aan de spits van dat ontzaglijk leger » staat als veldheer, maar toch ook als

» gewoon soldaat, de groote Paus Leo XIII,
 » die ons (door talrijke aflaten) aanmoe-
 » digend toeroept en uitnoodigt: *Ook ik*
» ben lid der Eerewacht; maandelijks ont-
» vang ik mijn maandbriefje . . . ik houd
» dagelijks trouw mijn wachtuur¹⁾.»

En wij, zullen wij aarzelen deel te nemen aan die vrome eerewacht? Of zoo wij leden zijn, en misschien onze ijver verflauwd is, moeten wij dan, dit alles bedenkend, aan 't H. Hart niet de hulde eener vernieuwde vurigheid en blijvende getrouwheid brengen?

Voornemens.

1° Trachten een ijverig lid te zijn van de Aartsbroederschap der Eerewacht. (Om inlichtingen wende men zich tot een der plaatsen, waar die broederschap is opgericht, of tot den hoofdzetel „Kapel in 't Zand, bij Roermond.”)

2° Bij de plechtigheden ter eere van 't H. Sacrament, zooals bij 't Veertig-urengebed, op Witten-Donderdag, bij Processiën enz. altijd eerbiedig tegenwoordig zijn.

VOORBEELD.

Eenige jaren geleden ontving de stad Orleans in Frankrijk een nieuw regiment soldaten in gar-

1) Woorden des H. Vaders.

nizoen. Sedert dien tijd merkte de pastoor der kathedraal niet verwondering op, dat een zekere soldaat zich geregeld 's namiddags van één tot drie uur in de kerk bevond. Daar stond hij dan twee uren lang, stil, onbeweeglijk, in eene militaire, maar tevens eerbiedige houding voor het traliehek van het hoogkoor. — De pastoor verlangde zeer de reden dezer buitengewone handelwijze te kennen. Op zekeren dag kwam een kapitein met zijne vrouw de kerk bezichtigen. In de sacristij verhaalde hem de pastoor wat hij dagelijks zag, en voegde er bij: „Wacht hier nog even: het zal zoo naustonds één uur slaan, en dan komt hij altijd.” Het sloeg op de torenklok, en oogenblikkelijk was de soldaat op zijn post. Zoodra de kapitein hem zag, zeide hij tot den pastoor: „Wel, mijnheer pastoor, dien man ken ik van nabij, het is een uitmuntend soldaat, die al mijn vertrouwen met recht geniet, een der besten van mijne compagnie.” Daarop riep hij den soldaat bij zich en vroeg: „Maar, man, wat doet gij hier toch?” „Kapitein, was het antwoord, ik houd hier een paar uren de wacht voor het H. Sacrament. Schildwachten zijn er immers overal: te Parijs heeft er de President wel vier, twee staan er hier bij mijn Generaal, en één bij den Kolonel; bij den Stadspreteet ook al een schildwacht... Als ik nu hier in de kerk kom, zeg ik bij mij zelven: Is mijn Heer en God, die hier in het H. Sacrament rust, dan niet duizendmaal meer, dan alle preteeten,

kolonels, generaals, ja dan alle koningen en keizers der gansche wereld? En met dat al heeft Hij toch geen enkel man, die de wacht bij Hem betreft. Zie, kapitein, dat was niet zooals 't behoorde; dat kon ik niet hebben. Nu ga ik, als ik vrijen tijd heb, hier voor Onzen Lieven Heer op post staan, en ik verzeker u, dat de uren mij niet te lang vallen: want ik bemin God van ganscher harte."

De soldaat groette vriendelijk, liet den pastoor en den kapitein vol bewondering achter en begaf zich naar zijne plaats in de kerk, totdat zijne wachturen verstreken waren.

GEBED.

o Allerh. Hart van Jezus, ik aanbid U van ganscher harte, niet alleen hier, maar in alle tabernakelen en in alle geconsecreeerde Hostiën der geheele wereld. Och, waarom kennen en aanbidden U niet alle menschen! Wat mij betreft, ik bedank en aanbid U voor al degenen, die U niet kennen of niet danken, en ik beloof U alles te doen, wat in mijn vermogen is, om uwe kennis en uwe liefde te verbreiden. Ontvang mijne hulde; en kan ik niet lichamelijk bij uw H. Tabernakel tegenwoordig zijn, dan draag ik U toch al mijne werkzaamheden, al mijne ademhalingen en al de kloppingen mijns harten op, als zoovele akten van aanbidding en dankzegging!

Twintigste Dag.

Wat verlangt Jezus' H. Hart van ons?

II. EERHERSTEL.

EN nu, gij inwoners van Jeruzalem,
» gij mannen van Juda, oordeelt nu
» tussehen Mij en mijnen wijngaard!
» Wat moest Ik meer gedaan hebben aan mijn
» wijngaard, dat Ik daar niet aan gedaan
» heb?" Och, de Heer verwachtte zoete
druiven, maar niets dan bittere vruchten
mocht Hij plukken¹⁾. — Wien komt deze
klacht niet in den geest, als hij vele eeuwen
later Jezus Christus aan zene Bruid zijns
Harten hoort zeggen: « Ziedaar het Hart,
» dat de menschen zoozeer bemind heeft,
» dat Het niets spaarde, ja, zich heeft
» uitgeput en verteerd, om hun zijne liefde
» te toonen." « Maar," zoo voegt de Heer

1) Vgl. Is. V, 3. en vlg.

er klagend bij: « tot vergelding ontvang
» Ik van het meerendeel niets dan ondank-
» baarheid, door hunne oneerbiedigheden
» en heiligschennissen, door de koudheid
» en verachting, die zij voor Mij hebben
» in het Sacrament mijner liefde.”

Zijt gij ooit, godvruchtige lezer, tegenwoordig geweest bij de morgenplechtigheden van Goeden Vrijdag? Dan hebt gij ook gezien, hoe de priester het Crucifix nam, het onder eene diepe buiging de voeten kuste en ter vereering der bedienaren en der geloovigen openlijk in het priesterkoor neerlegde. Maar wellicht hebt gij niet de woorden begrepen, die de H. Kerk dan den priester in den mond legt. Hij spreekt in den naam van Christus:
« Mijn volk, Ik voerde u uit Egypte,
» maar gij hebt Mij, uwen Verlosser, een
» kruis bereid. — Ik geleidde u door de
» woestijn, veertig jaren lang; Ik spijsde
» u met manna en bracht u in een goed
» land, en gij? Een kruis hebt gij Mij
» bereid. Ik plantte u als een uitverkoren
» wijngaard, en gij, gij zijt Mij o, zoo bitter
» geworden; want mijn dorst hebt gij met

» azijn gelaafd en met eene lans hebt gij
» de zijde uws Verlossers doorstoken! Ik
» sloeg om uwentwil Egypte met zijne
» eerstgeborenen en gij hebt Mij gegeeseld
» en overgeleverd. Ik opende u de zee,
» en gij hebt Mij de zijde geopend. Ik
» voedde u met manna in de woestijn, en
» gij, gij overlaadt Mij met slagen en geesels.
» Ik laafde u met water des heils uit de
» steenrots, en gij hebt Mij gedrenkt met
» gal en azijn. Ik sloeg om uwentwil de
» koningen van Chanaän, en gij sloegt met
» een rietstok op mijn hoofd. Ik schonk
» u een koningsschepter, en gij gaaft Mij
» een doornenkroon. Met groote macht
» heb Ik u verheven, en gij, gij hebt Mij
» opgeheven aan den schandpaal des kruises.
» Mijn volk, wat heb Ik u misdaan, of
» waarin heb Ik u bedroefd? Mijn volk,
» antwoord Mij¹⁾. . . .”

Wie wordt niet tot in de ziel getroffen bij het hooren van zulke klachten? God, wat spreekt er uit die woorden een droefheid, een pijnlijk gevoel over de ondankbaarheid van 't uitverkoren volk!

1) Romeinsch Missaal op Goeden Vrijdag.

Nog klinkt die stem uit iederen Tabernakel! Nog richt zich de Heer tot een uitverkoren volk, dat Hij met weldaden overlaadde, en hetwelk slechts ondank voor vergelding gaf. Mijn volk, mijne Christenen, zoo weeklaagt Hij, — en och, of zijne woorden tot in het diepste onzer zielen doordrongen, — mijn dierbaar Christenvolk, Ik, de Zoon van God, ben voor u allen mensch geworden; en gij, gij vergeet de weldaad, die Ik u daardoor bewezen heb. Driemaal daags herinnert de klok aan dat groot Mysterie, en wie denkt er aan? Mijn volk, overal ziet gij mijn kruis: in uwe woning, in de kerk, hoog in de lucht; en verre van aan mijn lijden dankbaar te denken, onteert men het kruis, en men zou het van de wereld willen verbannen.

In 't H. Sacrament ben Ik tegenwoordig; mijn volk, 't is voor u; daar offer Ik Mij in de H. Mis voor u op aan den Vader, en gij? Gij zijt afwezig, of zoo gij er zijt, gij schijnt, door uwe lauwheid en oneerbiedigheid, slechts gekomen om Mij te hoonen en te beleedigen! — Hier ben Ik

dag en nacht, om u te ontvangen, te hooren, te helpen, en gij? Gij gaat mijnen tempel voorbij zonder Mij zelfs te groeten. Ach, de os kent zijnen meester en de ezel de kribbe zijns heeren; maar gij, mijn volk, gij kent Mij niet, gij begrijpt niets van mijne liefde¹⁾. Hier heb Ik voor u een maaltijd aangerecht, heerlijk en wonderbaar, en gij, gij weigert te komen. Met het Manna des Hemels spijs Ik u, en gij? Met heiligschennis, met het verraad van Judas, vergeldt gij mijne liefde. Is dat dan het loon voor zooveel toegenegenheid? Mijn volk, mijn dierbare wijnstok, o, wat zijn de druiven die gij voortbrengt bitter!

Ik gaf u mijne leer, als een licht te midden uwer duisternis, en gij, gij versmaadt die leer, gij zijt er onwetend in en gij doet geene moeite om er u in te laten onderrichten. Ik gaf u mijne H. Kerk als eene teedere moeder, en gij, gij verscheurt haren schoot, gij treedt hare wetten met voeten. Behalve mijn H. Liefdegeheim gaf Ik u zoovele andere HH. Sacra-

1) Vgl. Is. 1. 3.

menten ; Ik gaf u de Biecht en gij ontvlucht ze ; Ik gaf u het H. Oliesel en gij wacht met het te ontvangen totdat het te laat is ; Ik gaf u den priester als vader , als trooster , als leeraar , als verzorger uwer ziel , en gij , gij eert hem niet en luistert niet naar zijne woorden ! Ik gaf u mijn Bloed en mijne verdiensten en gij verspilt ze ; Ik gaf u mijne voorbeelden en gij volgt ze niet na ; Ik schonk u mijnen vrede , dien de wereld niet kent , en gij , gij wilt den valschen vrede en de genoegens der wereld , gij jaagt hare ijdele en gevaarlijke vermaken hartstochtelijk na ; Ik gaf u mijne Moeder tot uwe moeder , en gij vereert haar zoo flauw ; Ik beloofde u mijn rijk en mijne eeuwige liefde , en gij ? Ach , gij stelt de vergankelijke goederen dezer wereld boven mijn eeuwig rijk , en gij weigert Mij te erkennen in den arme , die uw medelijden inroept ! Waar heb Ik het verdiend , mijn volk , of waarin heb Ik u bedroefd ? Mijn volk , antwoord Mij !”

Wat zullen wij antwoorden ? Te meer daar het Goddelijk Hart daar nog zou kunnen bijvoegen : niet ketters en onge-

loovigen alleen handelen zoo, maar *«daarmede ben Ik gewond in het huis van hen, die Mij liefhadden¹⁾»*. *«Had mijn vijand Mij gehoond, Ik zou Mij voor hem verbergen; maar gij, o mensch, gezind gelijk Ik . . . mijn vertrouweling, gij, die aangenaam met Mij spijsdet²⁾. . . .* Wat zullen wij antwoorden? Och, of wij de woorden begrepen, die dat II. Hart tot de Zalige Margareta Maria sprak: *«Zal er dan niemand zijn, die medelijden met Mij heeft, niemand, die met Mij lijdt en deelneemt in de droefheid, waartoe de zondaars Mij brengen? Gij ten minste verschaft Mij de vreugde van de ondankbaarheid der zondaars te herstellen.»* En de Zalige, getroffen door dat woord, deed wat ze kon.

Maar zullen ons die klachten koud laten? Dan moesten wij hardvochtiger zijn dan rotsen en steenen; want deze scheurden bij den dood des Heeren ten teeken van rouw!

Maar hoe die eer, die gekrenkte eer van 't II. Hart te herstellen? Ze volledig herstellen kunnen wij niet, maar dan ten

1) Zach. XII.

2) Ps. 54, 14.

minste met verdubbelden ijver het H. Sacrament bezocht, de H. Communie ontvangen, de H. Mis bijgewoond, onze gebeden verricht, onze plichten vervuld, en dat goddelijk Hart, dat een glas koud water niet onbeloond laat, zal ons voor dien liefdedienst dankbaar blijven de geheele eeuwigheid door.

Voornemens.

1° Aan 't H. Hart dikwijls eerherstel aanbieden voor de ondankbaarheid der wereld; ons daarom wachten, die ondankbaarheid door onze eigene zonden te vergrooten.

2° Op den eersten Vrijdag der maand of Zondags daarna, tot eerherstel de H. Communie ontvangen.

VOORBEELD.

Sedert twaalf jaar offerde de Gelukz. Margareta Maria aan haren Godd. Meester de Communie van den eersten Vrijdag op, toen de Eerw. Moeder Melin meende haar deze godvruchtige oefening te moeten verbieden. De Overste ondervond wel dra, dat zij tegen de inzichten des Heeren handelde. Inderdaad, eene harer jongste Religieuzen, die veel beloofde, zuster Rosalie Verchère, werd ziek en bevond zich na weinige dagen in levensgevaar. Margareta Maria smeekte van Jezus Christus de genezing der kranke af. Zij kreeg

tot antwoord, dat, zoolang de Overste haar de Communie van den eersten Vrijdag weigerde, de zieke voortdurend zou lijden; zij moest hiervan de Eerw. Moeder verwittigen. Toen stond deze de gewenschte Communie toe, maar op voorwaarde, dat de Gelukzalige voor de genezing van Zuster Rosalie zou bidden. Zij deed het, en de zieke, die in hopeloozen toestand verkeerde, bevond zich aanstonds buiten gevaar.

Nochtans durfde Margareta Maria op den eersten Vrijdag niet voortgaan tot de H. Tafel te naderen, omdat zij de woorden harer Overste slechts als eene belofte onder voorwaarde had aangezien. Daarom ook bleef Zuster Rosalie veel lijden, zoodat de geneesheeren er niets van begrepen. Vijf of zes maanden was zij reeds in de ziekenkamer. De Gelukzalige smeekte Jezus' H. Hart haar eene volkomen gezondheid te verleenen; maar Onze Heer verklaarde haar stellig, dat, indien zij wilde verhoord worden, zij hare Communie moest hernemen. Nu besloot zij er opnieuw hare Overste over te spreken. Deze wachtte zich wel, nog langer Gods wil te wederstaan; zij gaf aan Margareta het gevraagde verlof en op hetzelfde oogenblik was Zuster Verchère genezen.

(Daniel. Vie de la B. Marg. Marie.)

GEBED.

Ik aanbid U met den diepsten eerbied, o mijn Jezus, verborgen in het H. Sacrament; ik erken

U voor waarachtig God en waarachtig Mensch , en met deze akte van aanbidding stel ik mij voor, te voldoen voor de koelheid van zoovele Christenen , die wanneer zij uwe HH. Tempels, en soms zelfs het H. Tabernakel voorbijgaan, U niet eens groeten en zich door hunne onverschilligheid , gelijk de Joden in de woestijn , van 't Hemelsch Manna afkeerig toonen. Ik offer U tot eerherstel voor eene zoo verregaande lauwheid, het allerkostbaarst Bloed, dat Gij vergoten hebt, en ik herhaal duizenden en duizenden malen : Ieder oogenblik zij het allerheiligste en allergoddelijkste Sacrament geprezen en gedankt.

Een en twintigste Dag.

Wat verlangt het H. Hart van ons ?

III. NAVOLGING.

O God, zoo bidt de H. Kerk op den Octaafdag van Driekoningen, « o God, wiens eenige Zoon in ons vleesch verscheen, geef, smeeken wij U, dat wij door Hem, dien wij uiterlijk op ons zien gelijken, inwendig mogen hervormd worden." Hiermede drukt de H. Kerk, die Bruid van 't H. Hart, een verlangen uit, hetwelk zij in het Hart van haren Bruidegom gelezen heeft, n. l. dat ons hart op het zijne moge gelijken. Inderdaad de eeredienst van 't H. Hart bestaat voornamelijk in de navolging van het H. Hart. In dit punt bedriegen zich vele godvruchtige zielen. Zij meenen de godsvrucht tot het

H. Hart te bezitten , omdat zij een beeld van het H. Hart godvruchtig vereeren , omdat zij op den eersten Vrijdag der maand de H. Communie ontvangen , omdat zij lid zijn van verschillende Broederschappen : o. a. van 't *H. Uur* , *de Eerewacht* , enz. omdat zij gaarne sermoneen hooren , die handelen over het H. Hart , omdat zij gevoelig aangedaan zijn , wanneer zij denken aan de liefde , waarmede dat Hart zich heeft laten doorboren op het kruis.

Zeker, deze personen bezitten iets, maar niet alles van deze heilzame godsvrucht ; zij hebben eene kiem, eene plant, een boom misschien, met bladeren en bloemen, — *de vrucht* hebben zij nog niet ; als zij bij dat alles onverstorven zijn, als zij lastig in den omgang, driftig en opvliegend blijven, als zij zich nog hoovaardig verheffen op vermeende of wezenlijke goede hoedanigheden, als zij gehecht blijven aan het aardsche en het juk der gehoorzaamheid bij elke gelegenheid trachten af te schudden , wat is dan hunne godsvrucht ? Een stroo-
vuur , dat geen stand houdt ; zij bepalen zich tot middelen en verwaarloozen het

doel. Hoort, wat de zachte en beminnelijke H. Franciscus van Sales tot dezulken zegt ¹⁾ :

« De H. Paulus vermaant de geloovigen
» van Philippi : *Broeders , die gezindheid*
» *zij in u , welke ook in Christus Jezus was.*
» Wat wil de groote heilige Paulus met
» die woorden zeggen ? Wil hij , dat wij
» voor onzen Verlosser die teedere en ge-
» voelige liefde hebben , die Hij voor ons
» gevoelde op het kruis ? Wil hij dat wij
» van medelijden om zijne smarten tranen
» storten ? Neen , onze Heer vraagt van
» ons niet die teedere en gevoelige liefde ,
» die ons tranen doet storten en in ons
» zoo vele verlangens zonder gevolgen doet
» opkomen ! De hel is vol van deze ver-
» langens , en ijdel zijn die teederheden ,
» die wij wenschen te gevoelen , alsof ons
» heil daarvan afhing. Men moet ze niet
» verlangen of niet zoeken , want gewoonlijk
» dienen ze slechts tot vermaak en zijn
» alleen goed voor zwakke geesten. Maar
» wilt gij weten , welke gezindheid van
» Jezus Christus de H. Paulus in ons ver-

1) Directions Spir. de S. Fr. de S. par Chaumont , tom. II. chap. XII.

» langt te zien ? De gezindheid , waar-
» door de Heer zich vernederd , zich ver-
» nietigd , zich ontledigd heeft. Met ons
» terug te brengen tot ons niet , met ons
» te ledigen van ons zelve , dat is : van
» al onze driften , neigingen , afgekeerd-
» heden en al onzen tegenzin voor het
» goede , met ons zelve en onze eigen-
» liefde voortdurend te versterven , daar-
» door moeten wij komen tot dien toestand ,
» waarvan de H. Paulus zegt : *ik leef niet*
» *meer , maar Christus leeft in mij.* »

Ja , zoo moet het zijn : Christus moet in ons leven ; de deugden van zijn H. Hart moeten onze deugden worden. Wat beteekent anders onze liefde ? Als wij in ons hart de zonden koesteren en de ondeugden als onkruid welig laten tieren , zal dan de Bruidegom van onze zielen met welgevallen in den tuin onzes harten rondwandelen ? Daar staat van Hem geschreven , dat Hij slechts weidt onder de leliën.

« Weest mijne navolgers , gelijk ik het
» ben van Christus , » zegt wederom de
grootte H. Paulus. En hoe was hij de
navolger van Christus ? Dat zegt ons zijn

groote bewonderaar , de H. Joannes Chrysostomus : « Kon ik het hart van Paulus » eens zien , dat ruime hart , hetwelk steden , » provinciën en koninkrijken omvatte ; dat » wonderbare hart , verheven als de hemel , » schitterender dan de zon , vuriger dan » vlammen , sterker dan diamant ; *voor- » waar , het hart van Paulus , was het hart » van Christus zelf !* »

Paulus had dus zijn hart gelijk gemaakt aan 't H. Hart van Jezus. De liefde , het medelijden , de ijver , de zachtmoedigheid , de nederigheid , de verachting van 't aardsehe , het geduld , al die deugden , welke als lichtende stralen het H. Hart van Jezus versieren , zij waren overgegaan in het hart van Paulus , en na dat alles zegt hij ons : « weest mijne navolgers , gelijk ik het ben » van Christus. » Ons hart moet dus gelijkvormig worden aan 't H. Hart van Jezus , en zoolang in ons nog ééne ondeugd wortelt , zoolang er ons nog ééne deugd ontbreekt , of er ten minste de werkdadige wil niet is , om die ondeugd uit te roeien en die deugd te verkrijgen , zoolang kunnen wij niet zeggen , dat de waarachtige , wezenlijke ,

geheele godsvrucht tot het H. Hart in onze ziel is.

Ons hart is ons gegeven, zou men kunnen zeggen, als een ruwe, ongebeitelde marmeersteen, zonder vorm of schoonheid, dan die welke er God zelf ingelegd heeft bij het H. Doopsel. Het kan een afbeeldsel van 't H. Hart worden, maar 't is er nog ver af. Wat hebben wij te doen? Dien steen onophoudelijk te bewerken met den beitel der versterving, der vernedering, des gedulds. Voortdurend moeten wij ons oog gevestigd houden op het voorbeeld, dat ons gegeven is in 't H. Hart, door slag op slag, stuk voor stuk moet alle ruwheid en oneffenheid verdwijnen, totdat eindelijk het heerlijke beeld van Jezus' H. Hart met al zijne deugden ook in ons hart zichtbaar wordt. En oeh, of wij dien arbeid voltooid mochten hebben op den dag, dat wij worden opgeroepen tot ons loon en tot de eeuwige onafscheidelijke vereeniging met het H. Hart van Jezus! Dit bedoelde de H. Paulus, toen hij uitriep: « Mijne kinderen, andermaal lijd ik

„voor u de smarten der baring, tot Christus
„in u gevormd zij¹⁾.”

En zou er voor ons iets eervoller kunnen zijn, dan te gelijken op Jezus Christus, den God der Hemelen? „Gij zult als „Goden zijn,” had eenmaal de slang gezegd tot onze eerste ouders, en zij waren dwaas genoeg het te gelooven. Gelijk zijn aan God, neen, die eer is voor een mensch te groot! Wat in het Oude Testament vermetelheid was, dat is in het Nieuwe Testament, onder de liefdewet van Jezus Christus, gebod. Hij werd aan ons gelijk, Hij daalde van de hooge hemelen tot ons neer, en wij, wij *mogen* niet alleen, maar wij *moeten* tot Hem opklimmen, Hem gelijken in deugd en heiligheid. Welk eene eer, zegt de H. Cyprianus, aan God gelijk te zijn! Wat geluk, als eene deugd te mogen bezitten, wat in God zelf geprezen wordt²⁾. Tot die eer en dat geluk zijn wij geroepen door de liefdevolle verwaardiging van Hem, die tot ons in het Evangelie zegt: *Zoo iemand zijn kruis niet opneemt en Mij niet volgt, deze is Mijner niet waardig!*

1) Gal. IV. 19.

2) S. Cypr. lib. de bono patientiae.

Voornemens.

1° Met kracht gaan arbeiden aan de gelijkvormigheid met Jezus door zachtmoedigheid, ootmoedigheid, verdraagzaamheid, versterving, enz.

2° Dikwijls herhalen: Mijn Jezus, zachtmoedig en ootmoedig van harte, maak mijn hart gelijk aan het uwe. (100 dagen Aflaat, eens per dag.)

VOORBEELD.

PARABEL.

(Naar eene gedachte v. d. H. Franciscus van Sales.)

Eene moeder had een kind van enkele jaren: 't was hare vreugde en zij de vreugde van het kind. Doch zie, daar nadert de tijd der jaarlijksche aderlating, zooals die vroeger algemeen gebruikelijk was. Op vooraf bepaalden dag treedt de geneesheer binnen. Het kind heeft een appel ontvangen en vermaakt zich daarmee. De geneesheer haalt zijne werktuigen te voorschijn en begint zijne bewerking op de moeder. Het kind ziet toe zonder spreken. Daar vloeit eensklaps het bloed der moeder en de geneesheer haast zich het in een bekken op te vangen. Dat was te veel voor 't minnend kinderhart. Het bloed zijner moeder zien stroomen en daarbij ongeroerd blijven, dat was niet mogelijk; tranen vulden zijne te voren zoo glinsterende oogen en luide jammerkreten, als wilde men zijne moeder dooden, weerklonken door het vertrek. — De geneesheer

stuit eindelijk het bloed, verzorgt de wonde en trekt. Bleek en eenigszins verzwakt zit de moeder neder; de tranen in 't kinderoog beginnen te drogen. Toen vroeg de moeder aan 't kind den appel, waarmede het speelde; maar, zijne pas betuigde liefde vergetende, weigerde het kind, en zodoende deed het de moeder meer lijden door die weigering, dan de geneesheer door zijne heilzame wonde. —

Dat kind, zegt de H. Franciscus van Sales, zijn wij. Ook wij worden gevoelig getroffen, als wij Longinus zijne laus zien opheffen, zien toestooten, Jezus' Hart doorboren, en bloed en water uit dat minnend Hart zien vloeien. Maar als dat Hart een offertje van ons vraagt, een bedwingen van ons ongeduld, eene vernedering, eene kleine versterving, een varig gebed, waarmede wij Het zouden kunnen vertroosten, dan weigeren wij Het en bedroeven alzoo dat minzaam Hart, dat zooveel liefde, zooveel dankbaarheid van ons verwachten mocht.

GELED.

o Bewonderenswaardig Hart van Jezus, Bron en Toonbeeld aller deugden, o Spiegel, waarin ik mijne eigene gebreken en onvolmaaktheden zoo duidelijk beschouw, zend een straal van uw licht en een vonk van uw vuur op mijn hart, opdat die vlam daar alle roest van zonden mogen wegbranden.

Twée en twintigste Dag.

**Het H. Hart van Jezus, ons Voorbeeld
van Zachtmoedigheid.**

EEN schoon gezicht moet het geweest zijn, den beminnelijken Verlosser te zien neerzitten, op de groene heuvelen van Palestina, omringd van zijne luisterende leerlingen, op hunne beurt omringd van eene talrijke schare, die in steeds breeder kringen zich uitbreidde, en waarvan zelfs de verstaafstaande nog een klank trachtte op te vangen van die hemelsche stem, die met onweerstaanbare zachtheid en toch met nadruk zoo schoone waarheden verkondigde. Weer zat Hij neer en schoone gelijkenissen ontrolden aan zijne lippen. Toen zond Hij twee en zeventig der zijnen naar alle stad en plaats, waar

Hij zelf zou komen¹⁾. Geld of goed gaf Hij hun niet mede, maar leeringen zoo schoon en toch zoo eenvoudig, dat goddelijke wijsheid in ieder woord doorstraalde. Hij besloot ze met deze woorden: *«Neemt » mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik » zachtmoedig en nederig van harte ben, en » gij zult rust vinden voor uwe zielen; want » mijn juk is zoet, en mijn last is licht.»*

Leert van Mij zachtmoedig zijn! Wat trok die scharen met zoo onweerstaanbare macht tot zijn landelijken leerstoel? Wat trok de zondares Magdalena tot den Heer, met zooveel kracht, dat zij eene vurige minnares des kruises werd? 't Was, zegt de H. Augustinus, zijne zachtmoedigheid, die te lezen stond in den blik zijner oogen, in de woorden zijner lippen, in de gebaren zijner hand, in den nooit gestoorden glimlach van zijn mond. Voorwaar, gelijk de bijen om den honig, zoo verzamelen zich de menschen om de zachtmoedigen.

Wat is zachtmoedigheid? 't Is die kalme gemoedsgesteldheid, waardoor wij zonder

1) Luc. X, 1 et seqq.

onrust al het onaangename verdragen, wat ons overkomt. Dat onaangename mag ons aangedaan worden door onwil of onwetendheid van anderen, of wel worden meegebracht door een samenloop van omstandigheden, waaraan de mensch niets veranderen kan, de zachtmoedige blijft kalm, gelijk aan die rotsen in de zee, welke door golf en storm voortdurend worden gegeeseld, maar te midden van alle gewoel rustig daar staan, als gebeurde rondom niets.

Zoo was het Goddelijk Hart. Welk Hart is ooit meer bestormd door allerlei lijden, dat werd aangedaan door den onwil der eenen, door de onwetendheid der anderen? Welk Hart verkeerde ooit in pijnlijker omstandigheden? Als maar de wil zijns Hemelschen Vaders geschiedde, dan kon de geheele wereld samenspannen, om Jezus te doen lijden, Hem te beledigen, Hem het bitterste verdriet aan te doen, — zijn goddelijk Hart bleef kalm, zacht, zonder bitterheid, gelijk aan die parelschelpen in de zee, welke door het zeewater zijn omringd en geslingerd worden naar alle kanten, maar nooit een enkel druppeltje

van bitter zeewater in zich opnemen¹⁾. In de armoede te Bethlehem, in de ontberingen van de bange vlucht naar Egypte, bij het zure brood der ballingschap in dat land, aan de schaaftank van Jozef, te midden van ontelbare volksmenigten, omringd door Pharizeërs, gefolterd door heulen, verlaten op Calvarië, altijd was dat Hart even rustig en kalm, als toen Hij te midden van storm en onweder in Petrus' scheepje sluimerend neerlag.

God, welk een verschil met ons gedrag! Wij zoeken ons zelve, ons eigen gemak en voldoening, en wij wenden het oog af van den wil en de glorie Gods. Vandaar onrust, onverduldigheid, driftigheid, die in ons opkomen en waaraan wij toegeven, zoodra de omstandigheden aan ons gemak en onze eigene voldoening in den weg staan. En o, wat is er dan weinig noodig, om al onze voornemens van zachtmoedigheid in rook te doen opgaan! Verandering van weer, hitte of koude, regen of zonneschijn, teleurstelling in verwachtingen; ongesteldheid en ziekte, tegenvall in den arbeid,

1) H. Franc. v. Sales.

een misstap , een fout , een gebrek , och , hoe dikwijls doen zij in ons hart een storm ontstaan , dien wij bij alle pogingen niet kunnen bedwingen en waarvan aanstonds ons gelaat de teekenen draagt !

Hoe gedroeg zich het H. Hart ten opzichte van anderen ? Daar is geen klas van personen , met wie onze Heer meer omging , dan met het geringe volk. Armen omringden Hem , zieken lieten Hem geen rust ; de meesten zijner Apostelen waren ruwe , ongeletterde , ja door en door onwetende mannen , goed van bedoeling , maar vol gebreken ; Hij wijdde aan hen moeite en zorgen , om hen te onderrichten , Hij herhaalde hun zijne gezegden , kleepte zijne leer in bevattelijke gelijkenissen en wanneer Hij zich aldus vermoeid had , dan toonden zij door hun gedrag en hunne woorden , dat zij weinig of niets van zijne leer begrepen hadden. Ondank was zeer dikwijls zijn deel , smadelijke behandeling van Schriftgeleerden en Pharizeërs zijn dagelijksch brood ; de Samaritanen beleedigden Hem zoozeer , dat Joannes en Jacobus verontwaardigd het vuur uit den hemel

wilden doen neervallen op hunne stad; de schijnheiligheid der schriftgeleerden, de spotternijen der Sadduceën, de kaakslag bij Cäïphas, de pijnigingen der beulen, de veroordeeling door Pilatus, de lasteringen van den moordenaar aan 't kruis, waren allerbitterst, en het duizendste gedeelte zou voldoende geweest zijn, om de zachtmoedigheid van een Heilige aan 't wankelen te brengen. Maar 't H. Hart? Kalm verschijnt het overal te midden dier stormen, rustig, zonder wrevel, zonder bitterheid, zacht en gedwee, gelijk een onschuldig lam te midden van grijpende wolven, die het van alle kanten omringen; als een schaap, dat ter slachtbank geleid wordt, zonder zelfs den mond te openen. Ja, zoo groot was die zachtmoedigheid, dat de H. Paulus de christenen van Corinthe bad en bezwoer « bij de zachtmoedigheid » en goedheid van Christus¹⁾;” hij veronderstelde, dat zij van die zachtmoedigheid een onuitwischaar beeld in hunne zielen droegen.

Soms toch zien wij 's Heeren oog fonke-

1) 2 Cor. X. 1.

len, zijne stem trilde, zijne handen hief Hij op en geesels deed Hij neerkomen op de koopers en verkoopers in den tempel. Waarvoor was het? Om ons te leeren, dat deze les van David zeer goed uitvoerbaar is: *wordt grom en zondigt niet*¹⁾; om ons te leeren, dat heilige verontwaardiging geheel iets anders is, dan drift en opvliegendheid.

Dat H. Hart was zacht, wanneer Jozef en Maria hunne liefstallige bevelen gaven; geen wonder; welk hart zou bij zulk een omgang niet zacht zijn? Juist daarom heeft dat H. Hart ook zacht en kalm willen blijven, toen onrechtvaardige rechters en wreede beulen Hem barsch bevalen het kruis op zijne schouderen te nemen en zich er op uit te strekken, om ons te leeren niet alleen zachtmoedig te zijn ten opzichte van welwillende personen, maar ook ten opzichte van vijanden en vervolgers, en geen drift te laten blijken, al geeft men ons op barschen toon bevelen, die men misschien het recht niet heeft ons

1) Ps. IV. 5.

te geven. o Waarlijk goddelijke zachtmoedigheid !

Hoe gedraagt zich ons hart in den omgang met anderen ? Waar menschen zijn, daar zijn menschelijke gebreken te verdragen, daar valt altijd iets te lijden ; maar hoe lijden wij het ? Hoe dikwijls toonen wij dan in den omgang, zelfs met onze vrienden, dat het zoo moeilijk is zich zelve te bezitten en altijd gelaten en kalm te zijn, wat ons ook overkome. Och, of wij toch eens leerden van het Goddelijk Hart, dat het geene kunst of deugd is, om te gaan met personen zonder gebreken, maar dat het waarlijk deugdzaam en verdienstelijk is om te gaan met personen, die veel gebreken hebben, die ons doen lijden, en ons tegenwerken, dikwijls zonder dat zij het zelf bemerken. Hoe gerust zouden wij dan ons leven slijten, volgens de woorden van 't H. Hart zelf: *Zalig zijn de zachtmoedigen, want zij zullen de aarde bezitten, en: leert van Mij zachtmoedig en ootmoedig te zijn, en gij zult rust vinden voor uwe zielen*¹⁾.

1) Mt. XI. 29.

Voornemens.

1° Alle ongeduld zorgvuldig bedwingen en kwaad met goed vergelden.

2° Alle hevigheid en onrust in handelen vermijden.

3° Dikwijls herhalen : Mijn Jezus, zachtmoedig en ootmoedig van Harte , maak mijn hart gelijk aan het uwe. (Atl. 300 dagen , eens per dag.)

VOORBEELD.

Niemand der latere Heiligen heeft het wellicht in de navolging der zachtmoedigheid des Heeren verder gebracht dan de beminnelijke H. Franciscus van Sales ; men behoeft zijne levensbeschrijving slechts open te slaan , om op iedere bladzijde de bewijzen er van te vinden.

Eens was hij te Geneve en had daar met den predikant Lafaye een openbare twistrede over het geloof, welke drie uren duurde. Het dispuut liep over de eenheid der Kerk, over het H. Sacrament des Altaars en de H. Mis, over de goede werken, het vagevuur, de vereering der Heiligen en nog andere leerstukken. De predikant werd op alle punten geslagen. In plaats van zich gewonnen te geven, barstte hij in hevigen toorn uit en begon een stortvloed van scheldwoorden tegen Franciscus uit te braken. Drogredenaar, toove-

maar, valsehe profeet, die door zijne gladde tong de volkeren verleidde, dat alles en nog meer moest Francisus hooren. Deze bleef zoo kalm, alsof die uitbarsting van toorn hem niet in het minste aanging. Sommige Katholieken, die er tegenwoordig waren, schenen echter met deze handelwijze van Francisus in 't geheel niet ingenomen en klagden over zijne bedaardheid; zij zouden gewild hebben, dat hij den predikant met gelijke munt betaald had en zich zoo in 't openbaar niet ongestraft had moeten laten beledigen. Maar Francisus antwoordde hun: „Onze Heer heeft immers de ware leer altijd op eene beminnelijke wijze verkondigd, en ik moet toch de bewonderenswaardige en zeer voorzichtige leerwijze mijns Meesters tot voorbeeld nemen. Hij toch is de opperste Wijsheid, die zich niet bedriegen kan. Nooit heb ik mij van scherpe antwoorden bediend, of ik heb er naderhand spijt van gehad. Men wint de menschen veel meer door liefde, dan door strengheid; wij moeten niet slechts goed, maar *zeer* goed zijn.” — Als dan ook de ketters hem op straat nariepen en hem beleedigende scheldnamen gaven, dan deed hij juist alsof hij het niet hoorde en antwoordde niet anders dan door minzaam zijne hoed af te nemen of hen, die hem beleedigden, zeer beleefd te groeten. (1)

1) (Hamon, Vie de St. Fr. de S.)

GEBED

der H. Kerk.

o God, die door het geduld van uwen Eenzeboren Zoon, den hoogmoed van den ouden vijand hebt vernederd, geef ons, smeeken wij, dat wij al hetgeen Hij voor ons verdroeg, waardiglijk mogen overwegen en zoo naar zijn voorbeeld al wat ons tegengaat met gelatenheid mogen verdragen. Door denzelfden Jezus Christus, uwen Zoon, onzen Heer, die met U leeft en heerscht in de eenheid van den H. Geest, God in alle eeuwen der eeuwen. Amen.

Drie en twintigste Dag.

Het H. Hart, ons Toonbeeld van
Ootmoedigheid.

Er is geene ondeugd op de wereld zoo algemeen als de hoovaardigheid, zegt de H. Franciscus van Sales. Alle menschen hebben die overgeërfd van onze eerste ouders, die zich uit hoovaardigheid, uit verlangen om aan God gelijk te zijn, tot hunne eerste zonde lieten verleiden. Daarom, zegt diezelfde Heilige, kwam Onze Heer op de wereld, om daar in plaats van den trotschen boom der hoovaardigheid een nederig plantje te zetten; dat plantje heet ootmoedigheid. Hij verzorgde het met teedere oplettendheid, om het wortel te doen schieten en welig te doen groeien; daarom gaf

zijn H. Hart ons de schoonste voorbeelden en lessen der allerdiepste ootmoedigheid. *Leert van Mij dat Ik . . . ootmoedig van harte ben.*

Ja waarlijk, de Heer mocht zich ten voorbeeld stellen van ootmoedigheid; want gelijk Hij volgens zijne goddelijke natuur verheven was boven alles, wat geschapen is, zoo heeft Hij zich volgens zijne menschelijke natuur beneden alle schepsel vernederd door zijne ootmoedigheid. «Hij » heeft zich vernederd», zegt de H. Paulus, «gehoorzaam geworden tot den dood, » ja tot den dood des kruises; daarom » ook heeft God Hem verheven en Hem » een naam gegeven, die boven alle namen » is, opdat in zijn naam alle knie gebogen » worde van die in den Hemel, op de » aarde en onder de aarde zijn¹⁾».

Leert van Mij ootmoedig zijn. Hoort gij het? zegt de H. Augustinus; de Heer zegt niet: leert van Mij een wereld vormen, en al wat er is, zichtbaar of onzichtbaar, uit niet voortbrengen, — of wonderen doen op de wereld, — of dooden

1) Philip. II. 9.

verwekken , maar : leert van Mij zachtmoedig en ootmoedig te zijn.

Waar leerde het II. Hart ons die ootmoedigheid ? Ga naar den stal van Bethlehem en vraag aan dat arme Kind , dat daar ligt : o Zoon van God , waar is uw troon , uw paleis , uw tempel , uwe eerewacht ? Het zal u zeggen : De menschen beroemen zich op hunne geboorte ; *mijn* roem is , door te gaan voor den zoon van een armen handwerksman . Mijn troon is eene kribbe ; mijn paleis en mijn tempel een stal : mijne eerewacht een os en een ezel ! Ga naar den werkwinkel van Jozef en vraag daar aan dien Jongeling met hemelsche gelaatstrekken : o Zoon van David , waar is uw konings-schepter ? En Hij zal u eene schaaaf of een beitel toonen , zeggende : de menschen beroemen zich op hunne rijkdommen , *mijn* roem is arm te zijn , zoo arm , dat ik weldra geen steen zal bezitten , om mijn hoofd daarop neer te leggen . — De mensch beroemt zich op zijn verstand ; — Jezus verbergt zijne goddelijke wijsheid onder het uiterlijke van een kind ; — de mensch

verlangt naar eer en aanzien, en Jezus? Hij vlucht als men Hem koning wil maken; — de mensch verlangt, dat de heele wereld zijne goede daden kenne, Jezus doet zijne wonderen liefst in stilte; — de mensch verlangt gediend te worden door anderen, Jezus zegt luide: *Ik ben niet gekomen, om gediend te worden, maar om te dienen*¹⁾, en Hij bewees dan ook zijnen Apostelen den allernederigsten dienst der voetwassing. De menschen ontvluchten alle vernederingen; zij willen de eersten zijn, de meest geprezenen, en Jezus? Gelijk de menschen de eer najagen, zoo betrachtte zijn Hart de vernedering, Hij dorstte er naar, Hij zocht ze overal op, zij was zijne trouwe gezellin tot aan zijn laasten snik; want tot op het kruis wilde Hij, de Rechtvaardigheid zelve, nog doorgaan voor een misdadiger en hangen tusschen twee boosdoeners, als was Hij de grootste van allen! « o Laatste en hoogste der menschen, o Nederige en verhevene! o Schande der menschen en glorie der Engelen! Voor-

1) Marc. X. 45.

» waar niemand is zoo verheven en niemand zoo vernederd !” roept de H. Bernardus uit ; en de H. Augustinus zegt : « Wanneer ik den naam van Christus » slechts noem , dan beveel ik reeds de » ootmoedigheid aan.” Hoe zouden wij dan bij zulke voorbeelden , zijne lessen niet aannemen.

« *Die zich verheft , zal vernederd worden en die zich vernedert , zal verheven worden*¹⁾” zoo leerde Hij. En toen zijne leerlingen eens twistten om den voorrang , zeide Hij hun : « *Indien gij niet wordt als kleine kinderen , zult gij het rijk der Hemelen niet ingaan*²⁾.” Als kinderen moesten zij worden , zonder hoogmoed , zonder eigendunk , zonder vrees voor vernedering. En bij eene andere gelegenheid vermaande Hij hen dringend : « *Dat degene , die de eerste wil zijn , de dienaar worde van allen*³⁾.”

En wat anders zou zijn doel geweest zijn met de parabel van den Pharizeër en den Tollenaar , dan aan zijne leerlingen en

1) Luc. XIV. 11.

2) Mt. XVIII. 3.

3) Vgl. Mt. XX. 26.

aan ons aanschouwelijk voor te stellen , dat wij nederig moeten zijn ten opzichte van God en van den evennaaste ? Zie , zoo scheen de Heer te zeggen , de Pharizeër verkreeg niets , omdat hij in zich zelven behagen nam en zich beter achtte dan den tollenaar. Deze echter erkende voor God een zondaar te zijn , hij klopte op zijne borst , vernederde zich en ging gerechtvaardigd heen.

Ootmoedigheid is waarheid , zegt de H. Teresia. Dat wil zeggen : de ootmoedige behoeft niet blind te zijn voor de goede eigenschappen , deugden en genaden , die hij bezit ; neen , ook het Goddelijk Hart erkende in zijne menschelijke natuur eigenschappen en voorrechten , die Hem de achting van Engelen en menschen waardig maakten ; maar om ons in alles ten voorbeeld te zijn , zocht dat Goddelijke Hart die achting niet , en als men ze Hem weigerde , beklaaagde Hij er zich niet over , maar verdroeg het in stilte ; van al wat Hij in zijne menschelijke natuur bezat , gaf Hij de glorie aan God , zijnen Vader.

En Hij deed dit tot onze onderrichting.

Zoo God ons gaven en genaden schenikt, die ons boven anderen doen nitschijnen, wat hebben wij dan te doen? Die gaven en genaden bij de menschen te doen gelden? Er de eer en achting voor te eischen, waarop zij ons recht schijnen te geven? Dat heeft het H. Hart ons anders geleerd door woord en voorbeeld, ja zelfs door zijne bedreigingen; want met eene zekerheid, die nooit falen kan, zegt Hij: *Hie sich verheft, sal vernederd worden.* Zullen wij ons dan beklagen, als men ons de eer en achting niet geeft, waarop wij recht meenen te hebben? Neen, zegt ons het H. Hart, neen; *want als gij alles zult gedaan hebben, wat gij moest doen, zegt dan nog: wij zijn onnutte dienstknechten, die enkel gedaan hebben, wat wij moesten doen*¹⁾. Wat gij ook doet, of wat gij ook aan deugd bezit, 't zijn gaven van God, die ze even goed aan een ander had kunnen geven. Beroem u er niet op; want heeft een heitel wel het recht zich te beroemen op het heil, dat de meester door zijn toedoen

1) Luc. XVII. 10.

gebeeldhouwd heeft ; of heeft het penseel reden om groot te gaan op het schilderstuk, dat de hand van den schilder vervaardigde ? En, zegt de H. Paulus , *wat hebt gij, dat gij niet ontrangen hebt ? En als gij het ontrangen hebt , waarom verheft gij er u dan op , alsof gij het niet ontrangen hebt*¹⁾ ?

Wat vraagt dan het H. Hart van ons ? Dat wij de nederigheid liefhebben , niet echter de nederigheid , die enkel in woorden bestaat , maar in daden , in het beminnen der vernederingen en der berispingen ; want zoolang men deze niet bemint en in dank van Gods hand aanneemt , is men niet waarlijk ootmoedig. En , zegt de H. Bernardus , velen zijn nederig in woorden , maar weinigen in het hart. Geef glorie aan God alleen , schrijf aan Hem het welslagen uwer pogingen toe ; en erken het in alle oprechtheid , dat gij slechts stof en asch zijt , die geene eer en achting waardig zijt , maar enkel , gelijk de H. Paulus zegt , verdient behandeld te worden *als het uitvaagsel der wereld* , dat vertreden en

1) 1. Cor. IV. 7.

weggeworpen wordt. o Ootmoedig Hart van Jezus, gencees door uwe nederigheid, de hoovaardigheid onzer harten!

Voornemens.

1° Nooit zonder noodzakelijkheid van ons zelve spreken, 't zij goed of kwaad.

2° Zich in zijne eigene achting niet op iets verheffen; maar bij voorspoed alle glorie aan God geven en bij tegenspoed alle vernedering kalm aanvaarden.

3° Vurig bidden om de deugd van ootmoedigheid.

VOORBEELD.

Eens sprak de Gelukz. Margareta Maria van zich zelve en gaf daarbij toe aan een gevoel van eigenliefde. Toen zij alleen was, verscheen haar de Zaligmaker met een streng gelaat en berispte haar ernstig: „Wat hebt gij, stof en asch, waarover gij u kunt beroemen? Gij hebt van u zelve slechts nietigheid en ellende; dit moogt gij niet uit het oog verliezen. Maar opdat gij door de grootheid mijner gaven u zelve niet zoudt miskennen, zal ik u de gesteltenis uwer ziel laten zien.” Toen zag zij in een tafereel al hare zonden, gebreken en onvolmaakheden. Dit gezicht veroorzaakte haar een zoo levendigen afkeer van zich zelve, dat zij bijna in onmacht viel. Zij riep

uit: „o Mijn God, doe mij sterven of verberg mij dit gezicht; ik kan bij het zien er van niet leven.” Zij ging zich nu van hare fouten beschuldigen bij hare Overste en verzocht haar om eene penitentie. Hoe streng deze ook was, zij kwam aan Margareta uiterst zacht voor, in vergelijking met die, welke de Heer haar door dat gezicht had opgelegd. (Vie de la B. M. M. Alac.)

GEBED

der II. Kerk.

o God, die aan de hoogmoedigen weerstaat en uwe genade verleent aan de nederigen, geef ons de deugd eener ware ootmoedigheid; uw eenige Zoon heeft daarvan aan de geloovigen in zich zelve een beeld getoond; geef ook, dat wij nooit door onzen hoogmoed uwen toorn gaande maken, maar veeleer door onze nederigheid de gaven uwer genade mogen verwerven. Door denzelfden Jezus Christus, uwen Zoon, onzen Heer, die met U leeft en heerscht in de eeuwen der eeuwen. Amen.

Vier en twintigste Dag.

Het H. Hart, ons voorbeeld van medelijdende naastenliefde.

Ik ben niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen¹⁾," zegde eens de Heer tot zijne Apostelen; door die woorden gaf Hij te kennen, dat zijn Hart te allen tijde bereid was, om allen in alles van dienst te zijn. Niemand zondert Hij uit, aan allen zal Hij zijne diensten bewijzen; ook geen dienst zal Hem te zwaar, te vernederend of te moeilijk zijn; Hij zal zich geheel *toewijden* aan den dienst van zijnen medemensch, alle gelegenheden zal Hij zoeken en te baat nemen, om de meest mogelijke liefde op de liefderijkste wijze te betoonen. Wij, menschen, wij zien dikwijls op het uiter-

1) Mt. XX. 24. seq.

lijke alleen; en wij meenen voor het heil des naasten al veel gedaan te hebben, zoo wij de armen in hunnen lichamelijken nood bijstaan; voor hunne zielen te zorgen, dat meent men meestal aan priesters en kloosterlingen te mogen overlaten. Maar tot beide, tot ziel en lichaam, strekte zich de medelijdende liefde van Jezus' H. Hart uit, en daarin was Het ons aller voorbeeld, want, zoo zegde Hij ons allen: *Bemint elkander, gelijk Ik u heb liefgehad.*

Welnu, hoe beminde het H. Hart van Jezus den naaste? Zonder onderscheid van personen. Daar waren onder degenen aan wie Hij weldeed, armen en rijken, zondaars en rechtvaardigen, wijzen en onwijzen, vrienden en vijanden. Allen beschouwde Hij als kinderen van zijnen Hemelschen Vader, in wier zielen het beeld van God onuitwischbaar gedrukt was. Hij zag door het lichaam heen, en of nu dat lichaam bedekt was met lompen of met rijke kleederen, — of iemands manieren hem deden kennen als van hooge geboorte of wel als behoorende tot de lagere volksklassen, zijne liefde was dezelfde.

En wij ? Welk groot deel onzer achting en liefde wordt ingenomen door stand , rijkdom en vertoon , terwijl de arme en geringe zoo dikwijls uit de hoogte wordt behandeld , als hij niet wordt veracht !

Op wie daalden de weldaden des Heeren in ruime mate neer ? Op menschen van allen stand ; maar bij voorkeur op dezulke , van welke Hij geen vergelding verwachten kon. Kreupelen en lammen en bezetenen en melaatschen waren dikwijls zijne omgeving. Waar leest men , dat Hij er ooit een enkelen heeft afgewezen ? Verbeeld u dien beminnelijken Verlosser , omringd van dat leger van zieken ; zie , hoe Hij voor allen een minzamen glimlach , een troostend woord over heeft ; al zijne manieren kenmerken wel een hooger wezen en boezemen eerbied in ; maar niets strengs , niets afschrikkends in zijne wijze van doen ; aan niemand laat Hij zijne meerderheid gevoelen. Was het Hem ooit te veel , wat men Hem vroeg ? Dat zouden ons de Apostelen kunnen zeggen , welke op dien merkwaardigen avond , toen de Heer vermoeid neerzat , de moeders met hare kinderen wilden beletten te naderen. « *Laat*

de kleinen tot Mij komen,” zoo gelastte de Heer en Hij vergat zijne vermoeienis om hunnentwil.

En wat kon Hij voor dat alles terug verwachten? Niets, of wel het gewone loon der wereld: ondank. Maar hij wilde ons daardoor een voorbeeld geven van *belangelooze* liefde. Oeh, of dat voorbeeld ons leerde, ook in de bewijzen van liefde, die wij den naaste geven, altijd belangeloos te zijn. Wellicht is op ons dikwijls dat woord des Heeren toepasselijk: *Als gij aan hen weldoet, die u weldoen, wat loon hebt gij dan? Dat doen ook de heidenen*¹⁾.

Dikwijls, zeer dikwijls riep Jezus zijne wondermacht te hulp, om zijne liefde te toonen. Bij den ingang der stad Naïm ziet Hij eene weduwe, die weent over den dood van haar eenigen zoon. Medelijden vervult Jezus' Hart, en zelfs zonder gevraagd te zijn schonk Hij aan den zoon het leven en aan de moeder de vreugde weder. Hij ziet de scharen, die Hem volgen; zij hebben honger en zullen misschien bezwijken.

1) Mt. V. 47.

Tot tweemaal toe doet Hij, vervuld van medelijden, de woestijn getuige zijn van eene wonderbare broodvermenigvuldiging. De opwekking van Lazarus, van Jaïrus' dochtertje, en honderd andere wonderen, die de H. Schriftuur vermeldt, deed Hij, om ons te toonen, dat Hij den evenmensch beminde, en dat ook wij, in navolging van Hem, onzen evenmensch beminnen en dienen moeten.

Wat zouden wij zeggen van een koningszoon, die het paleis zijns vaders verliet en zich toewijdde aan den dienst van een doodarm huisgezin? Wel groot moet de liefde van dien prins zijn voor die arme lieden. Welnu, dat heeft Jezus gedaan en met de meeste *bereidvaardigheid*. Zie, Nicodemus vraagt om in den nacht bij Hem te mogen komen: en Jezus was ook des nachts bereid, om Nicodemus te onder-richten. De menigte drong Jezus om Hem te naderen, men liet em geen rust, zoo-dat zelfs zijne dierbare Moeder moeite had, om tot Hem door te dringen¹⁾.

Wat de christelijke naastenliefde ook

1) Luc. XI, 27.

doe, wat wonderen zij ook uitwerke aan het ziekbed, in de verpeste lucht der gasthuizen, in den rook der slagvelden, altijd zal zij ver beneden die liefde blijven, welke Jezus' H. Hart den evennaaste be- wezen heeft; omdat zijne liefde, zijn mede- lijden het voorbeeld is, waarnaar alle andere liefde zich regelt en die wij wel bewonderen en prijzen, maar nooit ten volle evenaren kunnen, al waren wij een H. Vincentius à Paulo of een St Jan de Deo.

Maar wat te zeggen van zijne mede- lijdende liefde voor de zielen, voor de zondaars, niet alleen die toen leefden, maar voor allen, die in den loop der eeuwen dien ongelukkigen naam zouden dragen?

Denken wij eens terug aan de dagen, dat de Heer nog op deze wereld van stad tot stad ging en uit zijn Hart zoete woorden op zijne lippen kwamen. Als Hij wandelt over de heuvelen en vlakten van Judea, omringd van zondaars en tollenaars, hoe noemt Hij zich? Een herder, die zoekt en roept en zich vermoeit, om het ver- loren schaapje weer te vinden; een vader, die reikhalzend uitzielt naar zijn schuldigen,

maar terugkeerenden zoon ; — eene huismoeder, die het verloren geldstuk opzoekt, licht ontsteekt, hare woning uitveegt en zich verheugt, als zij het vindt. Ja zelfs, — o wonder der onuitputtelijkste teederheid ! — Hij vergelijkt zich bij eene teedere hen, die hare kuikens onder hare moederlijke vleugels wil verzamelen. Ja, het Goddelijk Hart beminde de zondige zielen, Het zocht ze op, Het riep ze, Het belegerde ze als 't ware, gelijk een veldheer eene stad, om ze in te nemen en te bezetten ; Hij at met hen, overlaadde ze met goedheid, bewoog hun hart, om hun te kunnen zeggen : *uwe zonden worden u vergeven*. Dat bewees Hij aan eene onteerde Magdalena, aan verachte tollenaars, aan schuldige vrouwen, aan den moordenaar op 't kruis ; daarvoor stortte Hij zijn zweet, vergoot Hij zijn Bloed, beklom het kruis en liet ten teeken zijner liefde, nog zijn Hart doorboren, opdat die zichtbare wonde ons ten eeuwigen dage zou leeren, wat onzichtbare liefde tot den mensch in dat Hart besloten was.

Zullen wij dan den evennaaste niet naar ziel en lichaam beminnen en belangeloos

en bereidvaardig en medelijdend hem alle liefdediensten bewijzen, die in onze macht zijn ?

Voornemens.

1° Onze medemenschen, vooral diegenen jegens welke wij eenigen afkeer gevoelen, de grootst mogelijke liefde op de liefderijkste wijze betoonen.

2° In zonde met vertrouwen tot Jezus gaan, vergiffenis verhop en beterschap beloven.

VOORBEELD.

Hoort, hoe een dichterlijk schrijver uit onzen tijd (1) de ontmoeting van Jezus en Maria Magdalena beschrijft.

Een andermaal is het eene slechte en bekende zondares, gekomen om Hem te hooren, niet met den wensch om zich te beteren, maar dewijl hare zuster Martha haar daartoe heeft aangespoord. Zij gaat door de straten in de praal en onbeschaamdheid harer schoonheid, met schitterende juweelen in het haar, schaamteloze oogslagen rondom zich werpend, met de zonde in elken blik en in elk gebaar. Zij is gekomen, om des Nazareners macht te trotseeren. Zij komt binnen het bereik van zijn invloed, hare oogen vestigen zich op Hem en het zoete geluid zijner woorden treft haar oor. O, welk eene verandering ondergaat

1) Dalgairns. Devotie tot het Hart v. Jezus. Hoofdst. III.

zij; hare oogen zijn strak op Hem gevestigd, hare kleur komt op en verdwijnt. . . . Verschrikt en bevreesd door die ongewone ontroering suelt zij naar huis terug. . . . Maar een onuitsprekelijke liefde had zich meester gemaakt van hare ziel, en zij *moest* die hemelsche gedaante wederzien. Zij wist dat Hij een maaltijd zou bijwonen; hare tegenwoordigheid zou op allen een indruk maken als die van eene melaatsche, maar zij bekreunde zich daar niet om. Zij had haar zijden gewaad afgelegd en haar slechtste kleed aange trokken; zij nam de juweelen uit de haren en vertrad ze met den voet. Met loshangende haren en een albasten vaas met kostbaren balsem in hare handen, suelt zij door de straten naar het huis van den Pharizeër. De gasten staren haar met verbazing aan, als zij in die verschijning met bleek gelaat en hangende haren, de „Magdalena” herkennen. Maar zij ziet niemand dan Jezus. Aller oogen zijn met nog grooter verwondering op Dezen gevestigd, toen zij op hare knieën achter Hem neerviel, terwijl Hij volgens Romeinsch gebruik, op het rustbed nederligt. Allen denken, dat Hij zal terugdeinzen; maar zie, zij wordt stoutmoediger, hare lippen naderen zijne voeten. Nu zal Hij stellig opstaan en haar met verachting van zich afstooten! Neen, Hij verdraagt de aanraking harer bezoedelde lippen, en het arme verdwaalde schepsel verbreekt haar vaas en stort den balsem op zijne voeten uit,

terwijl hare losbarstende tranen ze vrij besproeien en hare lange haarlokken ze afdrogen. Zoo had die Goddelijke Verlosser tot haar hart gesproken ! Nu wendt Hij zijne oogen tot haar en te midden van de ademlooze stilte der omstanders , noodigt het liefstellig geluid zijner stem hen uit, die vrouw te aanschouwen , en verkondigt het luide , dat zij vergiffenis heeft verkregen , omdat zij Hem bemint.

GEBED.

o Allerh. Hart van Jezus , dat ons in uw sterfelijk leven de heerlijkste voorbeelden van naastenliefde gegeven hebt , maak dat wij onzen evennaaste beminnen gelijk ons zelve om God , en dat niets in staat zij die liefde in ons hart te verminderen, opdat wij eeuwig gelukkig mogen zijn met hen , die eenzelfde zaligheid als wij verwachten. Amen.

Vijf en twintigste Dag.

Het H. Hart ons voorbeeld in 't verachten der aardse goederen.

AN wien is het best de waarde eener zaak bekend? Aan hem, die ze maakte. Wie zal dan het best de waarde der rijkdommen kennen? Hij, die ze schiep, Onze Heer Jezus Christus, van wien geschreven staat, dat *alles door Hem gemaakt is, en zonder Hem niets is gemaakt*¹⁾. Hij gaf dus aan het goud zijne waarde, Hij gelastte aan den diamant te schitteren en aan den zijdeworm de zijde te spinnen.

Maar toen Hij mensch geworden was, waarop schatte Hij toen in zijn goddelijk Hart dat alles? Hij wilde er niets van voor zich, maar gaf het met volle handen

1) Joes. I, 3.

aan zijne vijanden, de zondaars, die er zich over verheugen, alsof zij daarmede het geluk veroverd hebben. *De vreugde werd Hem voorgesteld*, zegt de H. Paulus, *maar Hij, Hij onderstond het kruis*¹⁾, het kruis op Calvarië niet alleen, maar geheel zijn leven het zware kruis der ontbering en der armoede. O, zijn Hart beminde die ontbering en die armoede! Hij wist, dat de mensch een natuurlijken afkeer daarvan heeft; de erfzonde brengt dien afkeer voort; daarom wilde zijn goddelijk Hart dien staat van armoede omhelzen en beminnen, om ons te leeren, hoe wij dien staat moeten beschouwen. Vragen wij het niet aan de wereld, wat het is, arm te zijn; zij zal ons zeggen: «zalig zijn de » bezitters, zalig zijn zij, die het meeste » kunnen genieten, en geld en goed in » overvloed hebben; ongelukkig is de arme, » die leeft te midden van ontberingen.”

Daartegenover stelt het Goddelijk Hart eene andere zaligspreking, lijnrecht in strijd met de grondregels der wereld: *Zalig zijn de armen van geest*. Overeen-

1) Hebr. XII. 2.

komstig zijn altijd gevolgden regel deed Hij het voorbeeld aan de leering voorafgaan en begon Hij reeds zijn leven in een armen, verlaten stal, terwijl Hij eene kribbe voor legerstede, een handvol stroo voor bed, schamele doekjes voor deksel had.

Daar in die kribbe vierde Hij als 't ware met de armoede een geestelijke bruiloft; zij werd zijne bruid, die Hem overal vergezelde, waar Hij ook den voet zette; zij was bij Hem in Egypte; zij verliet Hem niet te Nazareth, zij volgde Hem door Galilea en Judea, zoodat Hij op zijne reizen in waarheid getuigen kon: *de vossen hebben hunne hollen en de vogelen des hemels hunne nesten, maar de Zoon des menschen heeft niets, (zelfs geen steen) om zijn hoofd daarop te laten rusten*¹⁾.

Wie volgden Hem en maakten zijn dierbaarst gezelschap uit? Waren het rijken dezer aarde? 't Waren twaalf arme, onwetende visschers.

Hij beminde zeer zeker zijne Moeder, maar meer nabij, gestadiger bij Hem was de Armoede; ja, toen die allerplechtigste

1) Luc. IX. 58.

ure aanbrak , die over het lot der wereld beslissen zou en de Heer den top van Calvarië bereikt had , wat gebeurde toen ? Hij bezat nog ééne zaak , die Hem overdierbaar zijn moest , omdat geliefde handen deze voor Hem gemaakt hadden. 't Was het kleed zonder naad , vervaardigd door Maria. Ook dat zal Hij afleggen , om ons te leeren , van alles , zelfs het dierbaarste wat wij hebben , onthecht te zijn , ten einde de eeuwige goederen te kunnen verkrijgen.

Het kruis werd opgericht. Maria stond aan den voet van hetzelfde. Wie mocht bij Hem komen op dien koninklijken troon ? Was het zijne Moeder ? Neen , 't was de armoede. Zij was zijne bruid , zij mocht met Hem zegepralen ; ontbloot van alles wilde Hij sterven ; arm was Hij tot in den laatsten snik , ja nog na zijn dood ; want niet in zijn eigen lijkkleed werd Hij gewikkeld , niet zijn eigen graf ontving Hem ; in geleende doeken en in eens anders graf werd Hij neergelegd.

Zoo waren zijne voorbeelden. En zijne leering ? *Zalig de armen van geest.* Waar-

om, o Heer? Want *hunner is het rijk der Hemelen*¹⁾! Zullen de armen dan gemakkelijker het rijk der Hemelen verkrijgen? Hadden wij onzen Heer eens kunnen zien, toen op een zekeren dag een jongeling bij Hem geweest was, dien Hij voor de Evangelische armoede en de verachting der aardse goederen had willen winnen! Die jongeling was rijk, maar gehecht aan zijne goederen; hij ging treurig heen, toen de Heer hem voorstelde zijne goederen te verkoopen en den prijs aan de armen uit te deelen. Alsdan wendde zich Jezus met bedroefd hart tot zijne leerlingen, zeggende: « O, hoe moeilijk is het voor eenen » rijke, om zalig te worden. Voorwaar, » Ik zeg u, 't is voor eenen rijke moeilijk » om het rijk der Hemelen binnen te gaan." Zijne leerlingen stonden verbaasd over die woorden. Maar Jezus hernam: « Nog- » maals zeg Ik u, mijne kinderen, wat » is het moeilijk voor hen, die op het » geld vertrouwen, den Hemel binnen te » gaan! 't Is gemakkelijker voor eenen » kameel door het oog eener naald te gaan,

1) Mt. V, 3.

» dan voor eenen rijke om het Hemelrijk » te verwerven¹⁾.”

Maar, Heer, zouden wij hebben kunnen zeggen: Waarom is het zoo moeilijk om te midden der rijkdommen zalig te worden? En de Heer kon ons antwoorden: 't Is zoo moeilijk met slijk om te gaan en er niet door besmeurd te worden; 't is zoo moeilijk zijn hart niet aan den rijkdom te hechten; 't is zoo moeilijk niet zinnelijk te zijn te midden der weelde; en nochtans het rijk der Hemelen lijdt geweld en de geweldigen alleen nemen het in. Het rijk der Hemelen is gelijk aan eene stad op een hoogen, steilen berg gelegen. Die stad moet gij innemen, na den berg beklommen te hebben. En wie zal hem gemakkelijker beklimmen: hij, die gebukt gaat onder duizend zorgen voor aanzien, stand, landerijen en huizen, — of hij, die, ontdaan van alles, niets heeft wat hem drukt? Ik ben u voorgegaan op dien berg, zonder rijkdommen, zonder goederen alleen belast met mijne dierbare armoede.

Zoo had de Heer ons kunnen antwoor-

1) Mt. XIX. 24; Mr. X, 25; XIII, 25.

den. En zie, duizenden Heiligen zijn den Heer op die baan gevolgd; zij verlieten koninkrijken en rijkdommen, en verkozen de armoede van Christus tot hun deel, om gemakkelijker, ontdaan van alles, dien berg van 't Hemelrijk te bestijgen en die stad in te nemen, welke alleen door de geweldigen kan genomen worden.

« Zalig zij, » zoo spreekt hun de H. Bernardus toe, « gelukkig zij, die van alles » ontlast zijn en met vluggen tred, zonder » belemmering den Heer volgen! » « O, » zegt diezelfde Heilige, « dat een heiden » naar rijkdom verlangt, verwondert mij » zoozeer niet: hij leeft zonder God; — » of dat een Jood verlangt rijk te zijn, » geen wonder: hij heeft van God slechts » aardsche beloften ontvangen; — maar » hoe een Christen nog kan begeeren, » om uit den staat der armoede te gera- » ken, nadat Jezus Christus door woord » en voorbeeld gezegd heeft: « Zalig zijn » de armen, dat gaat mijn verstand te bo- » ven. Jezus toch was arm in de kribbe, ar- » mer in zijn leven, allerarmst bij zijn dood. »

Hoe is *ons* hart gesteld ten opzichte

der rijkdommen van deze wereld? De Heer verbiedt ons niet eene behoorlijke zorg te hebben voor huisgezin en toekomst; neen, Hij heeft daar zelfs een plicht van gemaakt; maar Hij waarschuwt ons tegen al te groote bekommering en gehechtheid aan het aardsehe. Die gehechtheid doet naar rijkdom verlangen als men arm is; en is men rijk, dan wil men steeds rijker worden en vreest men te verliezen wat men heeft. «o Mensch,” zegt Hij, «wat baat het u toch, dat gij de heele wereld wint, als gij uwe ziel verliest!” Het rijk Gods, de zaligheid, de eeuwige goederen, die moeten wij zoeken en najagen; daarvoor zijn wij geschapen, en de rijkdommen zijn slechts een beletsel, om tot die eeuwige goederen te komen.

Wat verlangen wij er dan naar? Waarom ze dan gezocht met een ijver, eene betere zaak waardig? Och, of wij zooveel voor onze ziel gedaan hadden! In één geval slechts kunnen zij ons helpen om den Hemel te veroveren; 't is, als wij die les van Jezus' H. Hart opvolgen: «maakt u vrienden van den Mammon

» der ongerechtigheid, deel uwe schatten
» uit aan de armen en gij zult een schat
» in den Hemel hebben, waar dieven hem
» niet stelen kunnen en de mot hem niet
» verteren zal; een glas koud water, in
» mijnen naam gegeven, zal zijn loon niet
» missen.” o H. Hart, leer ons uwe les-
sen begrijpen en help ons uwe voorbeel-
den op het pad der armoede volgen!

Voornemens.

1° Tevreden zijn met hetgene God ons geeft, hoe weinig het ook zij.

2° Onzen evennaaste helpen zooveel wij kunnen.

3° Bidden om dien geest van onthechting aan 't aardsche. „Zalig zijn de armen van geest.”

VOORBEELD.

Eens stond de H. Franciscus van Assisië voor den Paus Innocentius III. Hij droeg aan Z. H. de volgende parabel voor: Heilige Vader, er was eene allerschoonste, doch arme dochter, die in eene woestijn woonde. Een groot koning bemerkte haar. Hare schoonheid trof zoodanig zijn oog en zijn hart, dat Hij ze tot zijne bruid nam. Eenige jaren verbleef hij met haar en uit die verbintenis werden talrijke kinderen geboren. Dezen hadden al de trekken van den vader en al de schoonheid der moeder. Toen keerde de groote

koning terug naar zijn paleis. De moeder nu kweekte hare kinderen met alle zorg op. En als zij opgegroeid waren, sprak zij: „Mijne kinderen, gij zijt de zonen van een groot koning; gaat naar zijn hof en hij zal u ontvangen met al het aanzien, dat uwe geboorte vereischt.” De kinderen verlieten dan de woestijn en kwamen naar het hof des konings. De koning zag, hoe schoon en edel hunne gelaatstreken waren en hij vroeg hun: „Wiens zonen zijt gij?” „Wij zijn,” antwoordden zij, „de zonen dier arme vrouw, die verlaten in de woestijn woont.” En terstond omhelsde hen de koning met teederheid, zeggende: „Vreest niets, gij zijt mijne zonen; indien mijne bedienden van de spijzen mijner tafel eten, hoeveel te meer zal ik zorg dragen voor u, die mijne kinderen zijt.” —

Die koning, Heilige Vader, is onze Heer Jezus Christus. Die beminnelijke, schoone maagd is de Armoede. Van alle menschen verlaten en veracht, woonde zij hier op aarde als in eene woestijn. De Koning der koningen, uit het hoogste der Hemelen op deze wereld nederdalende, werd zoozeer door liefde voor haar beziel, dat Hij ze tot bruid en echtgenoot nam in de kribbe. Zijne kinderen in de woestijn dezer aarde waren talrijk: de apostelen, de kluizenaars, de monniken en eindelijk in onze ongelukkige tijden uw nederige dienaar en zijne leerlingen. En hij zelf heeft mij de verzekering gegeven van in ons be-

staan te zullen voorzien, gelijk Hij het gedaan heeft voor onze oudere broeders; Hij heeft mij gezegd: indien ik huurlingen en dienaren spijzig, ja zelfs aan de vijanden van mijnen Naam hun voedsel niet weiger, hoeveel te meer zal ik dan zorgen voor mijne zonen en mijne erfgenamen. En komen zij eens in zijn eeuwig Paleis, den Hemel, dan zal Hij hen op tronen plaatsen en hen, ter liefde hunner moeder, met eere en glorie bekleeden.

(De Chérancé, St. Fr. d'Ass. chap. V.)

GEBED.

o Allerh. Hart van Jezus, dat hier op aarde uw behagen naamt in armoede en ontbering en daarvan de schoonste lessen en voorbeelden hebt nagelaten, geef ons de genade, dat wij naar uw voorbeeld, niet alleen de armen en ongelukkigen, maar ook de armoede en ontberingen zelve beminnen, wanneer wij deze ondervinden, of ten minste ons hart niet hechten aan de vergankelijke goederen dezer wereld; maak ons rijk in verdiensten en in eeuwige goederen, die alleen onze achting verdienen. Amen.

Zes en twintigste Dag.

Het biddend Hart van Jezus.

ENE onberekenbare weldaad was het, dat de Heer ons leerde bidden tot God; 't was een onwaardeerbare gave, dat Hij ons zijne leering verkondigde; en wie zal zeggen, wat gunst Hij ons doet met ons zijne leer voortdurend in de Kerk te doen prediken? Daar zijn christenen, wien het vreemd voorkomt, dat de Heer Jezus slechts drie jaren besteedde aan het strooien van het zaad zijns woords, aan de onderrichting zijner leerlingen, aan het doen zijner wonderen. Waarom, zoo denken zij, niet eerder dat leven van ijver begonnen, en waarom niet eer aan de wereld die schatten van hemelse wijsheid medegedeeld, die in zijn

Goddelijk Hart waren opgesloten? Was dan, zoo vragen zij, dat leven, 't welk Hij in de stilte van Nazareths woning leidde, was dat dan niet voor 't heil der wereld verloren? Kunnen die 30 jaren, in vergetelheid doorgebracht, wel in vergelijking komen met de 3 jaren van zijn openlijk optreden?

Neen, die stille jaren waren voor het heil der wereld niet verloren; en even krachtig, ofschoon niet zoo openlijk, werkte het H. Hart aan onze zaligheid te Bethlehem, in Egypte, te Nazareth, als naderhand in 't zweet zijns aanschijns op de vlakten en heuvelen van Gallilea en in de straten van 't ondankbare Jeruzalem.

Wat schonk ons dan het H. Hart in dien tijd, behalve de voorbeelden van verheven deugd, die Het ons gaf? Het bad. Des morgens, des middags, des avonds, in 't midden van den nacht steeg van dat H. Hart, als van een reukaltaar, de geurigste wierook des gebeds ten Hemel; en zoo legde Het in de stilte van Nazareth den grondslag van dat leven van wonderen en leering, dat met des Heeren 30ste

jaar beginnen moest ; de grondslag toch is voor een gebouw van evenveel belang, als muren en dak. Daar bad Het reeds voor de toekomstige Apostelen , daar bad Het voor het Joodsche volk, opdat de blinddoek mocht wegvallen van hunne oogen , voor de toekomstige Kerk met al hare Pausen en Bisschoppen en Priesters en geloovigen tot aan het einde der tijden ; daar bad Het voor al die duizenden belangen, die Het heeft in de zielen, voor de glorie zijns Vaders , voor de uitbreiding van zijn toekomstig rijk. Daar bad Het, in gezelschap van twee allerzuiverste zielen , Maria en Jozef ; en van die nederige woning te Nazareth ging eene kracht uit over de aarde , waarvan niemand eenig vermoeden of kennis had , dan God alleen , maar die veel grooter was dan de macht , die op datzelfde tijdstip uitging van het paleis der oppermachtige keizers van Rome.

Toen Jezus' openbaar leven begonnen was, hield dat leven van gebed niet op , maar ondersteunde de bediening des woords , welke nu meer op den voorgrond trad. Hoe dikwijls trok de Heer zich terug in de

eenzaamheid, om een vrijen loop te geven aan de gevoelens zijns Harten, waarvan iedere zucht, iedere verheffing tot God een oneindige waarde had voor 't heil der wereld.

Jezus was gewoon eerst te doen en dan te leeren; wanneer Hij ons dus zegt: *men moet altijd bidden en nooit ophouden*¹⁾, dan moeten wij besluiten, dat Jezus' H. Hart altijd biddende was, zelfs te midden der drukste bezigheden; de scharen mochten Hem dringen, de Apostelen door hunne onwetendheid Hem steeds nieuwen arbeid verschaffen, altijd was er tusschen zijn menschelijk Hart en zijne Goddelijke Natuur een voortdurend, nooit onderbroken verkeer van aanbiddingen, dankzeggingen en smeekingen; en om zulks aan alle toekomstige eeuwen te bewijzen, liet Hij in de H. Evangeliën opteekenen, dat Hij bad bij iedere gelegenheid, zoo wel bij de opwekking van Lazarus, als bij het afscheid van zijne leerlingen, zoo wel in den hof van Olijven, als op Calvarië.

Waarom bad het Goddelijk Hart aldus

1) Luc. XVIII, 1.

gedurende zooveel jaren ? Niet alleen om ons te leeren ootmoedig en verborgen te zijn en in alles het oogenblik der Voorzienigheid af te wachten , maar ook om ons te leeren het gebed ten grondslag te leggen aan alle werken van ijver , die wij zelven of anderen verrichten.

Wat deed het H. Hart , terwijl de 72 leerlingen zich over Galilea verspreidden en de boodschap des heils in alle plek en stad verkondigden ? Het bad en deed van verre voor de vruchtbaarheid van hun arbeid meer , dan hunne vermoeyenis en hun zweet deden.

Wat doet het Goddelijk Hart nog voortdurend in 't H. Sacrament ? Daar leeft Jezus Christus in de stilte en de duisternis van het tabernakel ; ijzeren deuren sluiten Hem naar den schijn van de buitenwereld af ; maar door die afsluitingen heen stijgt een voortdurend gebed tot den Hemelschen Vader ; dat gebed vraagt vergiffenis , zeer zeker , voor de nimmer eindigende zonden der wereld ; maar ook smeekt het om hulp en genade voor den priester , die in de stilte van den biechtstoel tot de boetvaar-

dige ziel spreekt ; en zie, diens fluisterend woord ontvangt de kracht om steenen harten te verbrijzelen. Het bidt voor den verkondiger der waarheid , die op den predikstoel zich vermoeit of den kleinen de christelijke leering uitlegt , en diens woorden vinden weerklank tot in de binnenste schuilhoeken der ziel ; Het bidt voor den priester , die zich over het smartbed van den zieke heenbuigt en dezen gevoelens van gelatenheid en opoffering in het hart stort ; Het bidt voor den missionaris , die aan het verre , verre strand van Oost of West aan ruwe heidenen het licht der waarheid aanbrengt , en bij menigten vragen zij het H. Doopsel ; in één woord , wat het H. Hart deed tijdens zijn verborgen leven te Nazareth , dat doet Het ook nu nog in het verborgen leven van het tabernakel : Het bidt en werkt voor het heil der wereld meer dan de menschen het vermoeden , en de laatste dag zal ons toonen , welke vruchten van zaligheid dat gebed door alle eeuwen heeft uitgewerkt.

Is nooit in ons de begeerte opgekomen , om evenals de ijverige priesters , de moedige

missionarissen, de martelaren in verre streken, ook zooveel te doen voor de zaligheid der zielen en voor de glorie van 't Goddelijk Hart? Maar misschien maken stand, familie, geslacht, plichten of onverbreekbare verbintenissen ons zulks onmogelijk! Hoe dan mede te werken aan dat apostolaat van zoovele moedige zielen? Door onze aalmoezen in geld? Gelukkig zij, die aan God dat bewijs van liefde geven kunnen en zodoende als 't ware plaatsvervangers stellen in den dienst van den oppersten Koning. Maar ook dat kan niet iedereen.

God dank, daar is nog een ander middel. Het Apostolaat van het woord of van de daad is niet mogelijk aan iedereen, maar wel het *Apostolaat des Gebeds*. O, wij kunnen ons vereenigen met het oneindig waardig, nimmer onderbroken gebed van Jezus' H. Hart, dat Het stórtte te Nazareth, te Jeruzalem, op Calvarië, en nog voortdurend stort in 't H. Sacrament. Wij kunnen aan den Hemelschen Vader ons lijden, onze werken, onze gebeden opdragen in vereeniging met de H. inzichten,

waarmede dat H. Hart voortdurend bad en nog bidt, waarmede het leed en werkte, en nog voortdurend arbeidt voor 't heil der wereld.

En welk gevolg zal deze vereeniging hebben? Bedenken wij het wel: wij zullen ware apostelen zijn, niet door het woord of door de daad, maar door het gebed. Iedere voetstap, iedere hartslag, iedere ademtocht, ieder werk, iedere smart, die anders misschien zonder waarde zijn zouden, worden daardoor als vergoddelijkt; onnuttig stof wordt veranderd in 't zuiverste goud; op de volmaaktste wijze zullen wij het gebod des Heeren volbracht hebben: men moet altijd bidden; — en, dat de zondaars zich bekeeren, de heidenen in den schoot der Kerk worden opgenomen, dat de Paus in 't bestuur der H. Kerk verlicht wordt, dat het woord der Bisschoppen en priesters vrucht draagt, 't zal *ons* werk zijn, 't zal *ons* tot verdienste worden toegerekend, omdat wij ons vereenigd hebben met het biddend Hart van Jezus; en, zegt de H. Franciscus van Sales, gelijk een druppel water geen kracht heeft op zich zelf, maar

geworpen in een vat krachtigen wijn, deelt in al de eigenschappen van dien wijn, zoo ook zijn onze gebeden en goede werken zonder waarde, op zich zelf beschouwd; maar geworpen in dien oneindig kostbaren vloed, die aan Jezus' H. Hart ontstroomt, deelen zij in de kracht daarvan en werken mede tot het grootste aller werken: de zaligmaking der zielen.

Voornemens.

1° Trachten wij ijverige leden te zijn van de Vereeniging, die zich noemt: *het Apostolaat des Gebeds*.

2° Dikwijls door den dag de opdracht vernieuwen van al onze werken; ze verrichten in vereeniging met de inzichten van 't H. Hart.

VOORBEELD.

't Was in den tijd, dat de Spaansche legers zegevierend de vlakten van Amerika doorkruisten. Hoevele wreedheden het voetspoor van menigen gelukzoeker ook teekenden, toch moet het tot hunne eer gezegd worden: zij plantten overal het kruis en brachten het varige geloof van 't moederland naar die verre streken over. Gelijk zaaiers achter den ploeg, die den grond openscheurt, zoo volgden ijverige priesters het spoor der legers, strooiden het zaad van het Evangelie

en maakten van die wilden, die slechts onwillig het juk van Spanje droegen, gewillige dragers van 't zoete juk van Christus. Menigmaal vonden zij goed voorbereide harten. Zichier, wat dien-aangaande verhaald wordt in 't leven eener Eerbiedwaardige Dienares Gods, Anna Garcias, die als Carmelietes den naam droeg van Anna van Jezus. Zij was eene der eerste en heiligste leerlingen der H. Teresia, die haar als hare eigene ziel beminde. Zij had een verheven trap van gebed bereikt, en niet zelden gebeurde het, dat zij, aan zich zelve onttogen, geruimen tijd in verrukking doorbracht. Zij verliet nooit de traliën en het slot van haar klooster, dan om noodzakelijke reizen te doen van 't eene klooster naar het andere; zij leefde in de grootste armoede, ofschoon niet altijd hare deugd naar waarde geschat werd; aan de wereld was zij onbekend. Wat zal zij voor de zielen kunnen doen? Zij bad. Eens waren kloosterlingen bezig in 't verre Amerika aan wilde stammen de waarheden des geloofs uit te leggen. „Wij weten dit alles,” riepen de wilden uit. „Wie heeft het u geleerd? vroegen de missionarissen. „Eene vreemde vrouw is ons verschenen; zij heeft ons gezegd, dat wij gelooven moesten al wat ons zou gezegd worden door priesters, die weldra komen zouden.” En zij beschreven de kleeding, de houding, het gelaat dier vrouw aan de verbaasde missionarissen. Wie was die vrouw? Latere onderzoekingen bewezen,

dat Anna van Jezus in Spanje in gebed was voor de bekeering der heidenen; zij geraakte in verrukking en God liet door een wonder zonder wederga toe, dat zij tegelijkertijd op zoo verre afstand den weg bereidde voor de verkondigers der waarheid. Ziedaar het Apostolaat des Gebeds.

GEBED.

Beminnelijke Heer Jezus, uw Hart is een altaar, vanwaar een voortdurend gebed ten Hemel opstijgt; wij vereenigen van ganscher harte onze onvolmaakte gebeden met uw allerheiligst gebed; zij zijn niet waardig den Vader in den Hemel te worden aangeboden, maar geef Gij hun door die vereeniging kracht en waarde, en maak ook van ons hart zulk een altaar, waarop zonder tusschenpoozen de wierook des gebeds ten Hemel stijgt. Amen.

Zeven en twintigste Dag.

Het H. Hart haat de zonde.

IOEN Jezus het kruis werd aangeboden, waarom omhelsde Hij het toen met liefde, terwijl Hij den bitteren drank, die Hem op Calvarië werd gegeven, weigerde? Zouden wij hierin niet eene geheimzinnige beteekenis mogen zoeken? Het kruis beteekende de *straf* der zonden van de wereld; en ja, die *straf* nam Jezus blijmoedig op zich: *Zie het Lam Gods, dat de zonden der wereld wegneemt*¹⁾; daarvoor was Hij gekomen, daarvoor had Hij zich vrijwillig den Vader aangeboden. Maar die bittere drank beteekende de *zonde* zelve, en daarom wilde de Heer er niet van drinken; Hij wilde ons zeggen: gelijk die

1) Jois. I. 29.

drank bitter en walgelijk is voor mijn mond, zoo is de zonde bitter voor mijn Hart.

Waarom is de zonde zoo bitter voor dat goddelijk Hart? Is het, omdat de zonde oorzaak was van al zijn lijden? Zekerlijk, dit vervulde zijn Hart met bitterheid; maar de liefde zijns Harten voor ons was zoo groot, dat Hij volgaarne nog meer zou geleden hebben, als zijn Vader het geëischt had; ja, Hij verklaarde zelf aan de Zalige Margareta Maria, dat Hij bereid zou zijn om alles, en duizendmaal meer, nog eens te lijden om zoo onze liefde te winnen. Dit lijden dus was niet de eenige oorzaak van die bitterheid. Neen, 't was, omdat Hij wist, wat kwaad de zonde is. Hij zag al de zonden, die er ooit gebeurd zijn van Adams zonde af, en nog gebeuren zullen, totdat de laatste zondaar der wereld bij zijne laatste, zonde door het oordeel zal verrast worden. Zijne goddelijke Natuur deelde aan zijne H. Menschheid verlichtingen aangaande de zonde mede, waardoor zijn Hart ineenkromp van smart. Geen wonder; als reeds een H. Stanislaus in

onmacht viel op 't hooren alleen van een onbetamelijk woord, als de H. Teresia huiverde van schrik, als zij dacht aan de verschijning eener ziel in doodzonde, die zij gezien had; hoe moet dan Jezus' H. Hart te dien opzichte gesteld zijn geweest, daar Hij er al de oneindige boosheid van inzag en de zonde tegen zijne eigene goddelijke Natuur als een moordwapen gericht was!

Wat zag Hij in de zonde? Eene verachting van God, een kaakslag toegebracht aan de Goddelijke Majesteit. Iedere zonde herhaalt, wat de knecht des Hoogepriesters ten aanschouwe van den ganschen Raad Hem deed lijden. Hij zag de zonde als een opstand van den mensch tegen God, van den mensch, het eenige schepsel, dat aan zijn Schepper de eer en onderdanigheid weigert, die Hem toekomen. Hij zag de zonde als een zwaard opgeheven tegen God, den Oneindige, en dat door een nietigen mensch, welke door dienzelfden God met weldaden overladen, met verstand en vrijen wil begaafd is, maar juist dat verstand en dien wil tracht te gebruiken,

om God, den Onsterfelijke, te dooden. Ja, te dooden; de zondaar doet van zijnen kant genoeg om aan Godsmoord schuldig en zijn; hij kan God met zijne zonde niet bereiken of schaden; maar is een zoon niet schuldig, als hij zijn arm opheft tegen zijnen vader, of hij dezen treft of niet? Meer nog. God gewaardigde zich eene sterfelijke natuur aan te nemen. De tweede Persoon der H. Drieëenheid nam een lichaam gelijk aan het onze; Hij spreidde weldaden bij elke zijner schreden, Hij bood zich aan den Vader aan tot zoenoffer der wereld, En wat deed de zondige mensch? Moeten wij het vragen, terwijl de Heer na nameeloos lijden, na verguizing, bespottling en laster eindelijk den Calvarieberg bereikt heeft, waar een kruis de armen naar zijn slachtoffer uitstak? Is het wonder, dat de Heer dien beker met gal en azijn van zich afstiet en er niet van drinken wilde? O, zijn Hart gevoelde al de bitterheid der zonde, die zulke gruwelen kon uitwerken. Slechts eens in den loop aller eeuwen was God sterfelijk en binnen het bereik der menschen, en zie, in dien tijd hebben zij

Hem door hunne zonden gedood , gedood aan het kruis !

Maar ook uit liefde tot ons haat Jezus' Hart de zonde. Hij kwam op aarde , om 't beeld van God in vollen luister te herstellen in onze zielen ; — de zonde rukt dat beeld daar wederom uit en werpt het in het slijk. Hij kwam om ons den Hemel te ontsluiten en ons het recht te geven op het eeuwig rijk ; — wij sluiten ons dien Hemel met zooveel grendels , als wij doodzonden bedrijven. Hij kwam , om aan onze zielen een schat van verdiensten te bezorgen en ons aan zijne eigene verdiensten deelachtig te maken ; doch als een dief vlucht de zonde met die verdiensten weg , ons arm en ontbloot van alles achterlatend , ons zelfs de macht niet latend , om nieuwe verdiensten te verkrijgen. Hij kwam om ons vrij te maken van de slavernij des duivels ; — de zonde legt wederom de slavenketenen aan onze polsen en de duivel geleidt ons waar Hij wil ; want de zondige ziel is zijn eigendom : « *Alwie zondigt , is de slaaf der zonde*¹⁾ ! » Hij kwam , om voor

ons de hel te sluiten, en zie, de zonde opent ze weer voor onze voeten; reeds ziet Hij in zijne alwetendheid, wat droevig lot den zondaren in de toekomst beschoren is; reeds hoort Hij de vlammen der hel onder hen knetteren; de duivelen ziet Hij gereed staan om hen op te vangen bij hun val in de vlammen, gelijk de leeuwen de benijders van Daniël opvingen; reeds hoort Hij het tandengeknars der verdoemden. Hij weet het, wat wanhopige kreten zij zullen slaken, als Hij in den laatsten dag in volle majesteit en glorie op de wolken des hemels verschijnen zal, hoe zij dan zullen roepen: bergen, valt op ons en heuvelen bedekt ons, want wij kunnen den glans van dat aanschijn niet verdragen; o, Hij weet dat alles, en *zijn* werk en *ons* geluk door de zonde ziende verwoesten, zucht Hij medelijdend op den kruisweg: »Weent niet over Mij, maar over u zelven en over uwe kinderen; want indien men zoo handelt met het groene hout, wat zal er dan van het dorre geworden¹⁾!» Veilig mogen wij dan zeggen: zoo groot de

1) Jois VIII, 34.

liefde zijner H. Menschheid was voor zijne goddelijke Natuur, zoo groot de liefde was, die Hij ons menschen toedroeg en nog toedraagt, zoo groot is ook zijn haat voor de zonde; zij moge in ons door de driften verblind oog klein zijn of groot, de haat van Jezus' H. Hart voor dezelve is oneindig, omdat zij God beledigt en ons ongelukkig maakt voor tijd en eeuwigheid.

„Wie zal Mij van zonde overtuigen¹⁾?” vroeg de Heer in zijn sterfelijk leven en met recht mocht Hij zoo spreken. Mogen wij het Hem nazeggen? Misschien niet wat het verleden betreft. En voor het tegenwoordige? O, de menschelijke zwakheid is zoo groot! En voor de toekomst? o Goddelijk Hart, deze is nog ongeschonden; ik heb ze nog in mijne macht; hoor dan mijn voornemen: Heer, Gij haat de zonde, ook ik wil ze haten; neen, Heer, geene zonden meer, in eeuwigheid geene zonden meer; maar sterk mij door uwe Goddelijke kracht!

1) Luc. XXIII. 31.

2) Jois VIII. 46.

Voornemens.

1° De zonden, die wij bedreven, in de bitterheid onzes harten betreuren.

2° Ons best doen, om onze hoofddrift, — die bron van zoovele zonden, — te bestrijden.

3° Bidden voor de bekeering der ongelukkige zondaars.

VOORBEELD.

Wat de liefde in 't hart der Heiligen kan uitwerken, vinden wij verhaald in 't leven der H. Clara de Montefaleo, door Paus Leo XIII heilig verklaard.

Na haren dood onderzocht men haar hart. Het eerste wat men daarin vond, was een volmaakt afgewerkt kruisbeeld. „Mirakel, mirakel!” was de eerste uitroep, die aan alle aanwezigen ontsnapte. De Vicaris Generaal des Bisschops, deze wonderbare zaak vernomen hebbende, begaf zich naar het klooster, waar Clara gestorven was, en, voorbarigheid vreezende, ging hij tot eene ernstige onderzoeking over.

Nu vond hij behalve het kruisbeeld ook de geeselsroede, de kolom, de doornenkroon, drie nagen, de lans en den rietstok met de spons er op, en zoo duidelijk, dat toen hij de punt der lans tegen zijn vinger drukte, hij eene scherpte gevoelde als van een ijzeren spits. Elk der genoemde voorwerpen was van vleesch en zenuwen gevormd, doch onderling verschillend van hardheid en kleur.

Alles zat op zulk eene wijze met fijne vezelen aan de wanden van het hart vast, dat het stuk voor stuk kon losgemaakt worden en afzonderlijk beschouwd. Het lichaam van het kruisbeeld, zoo groot als de duim eener kleine hand, was loodkleurig, doch aan de zijdwonde rood getint. De lendenen waren bedekt met een weefsel, dat naar linnen geleek.

Dit hart van Clara de Montefalco wordt nog altijd ongeschonden zonder bederf bewaard, gelijk het was voor 500 jaren. Ieder jaar vertoont men te Montefalco deze wonderen van Gods almogende liefde. Dan neemt de priester het hart der maagd in de handen, opent het en haalt er kruisbeeld en geeselsroep uit te voorschijn; en ondanks deze herhaalde behandeling blijven hart en lijdens-teekenen onverlet in denzelfden staat.

(Vgl. P. W. v. Nieuwenhöf. Vijf Levensschetsen.)

GEBED.

o Goddelijk Hart van Jezus, dat de zonde haat, als het grootste kwaad; o, doe ons deelen in dien afkeer, opdat wij, door uwe genade geholpen, in de toekomst de zonde vluchten als eene slang; en door gestadige boetvaardigheid trachten uit te boeten, wat wij in het verledene misdaan hebben. Amen.

Acht en twintigste Dag.

**Het H. Hart ons voorbeeld van
Boetvaardigheid.**

MEN heeft gezegd, dat de devotie tot het Goddelijk Hart het geneesmiddel bevat voor al de kwalen van onzen tijd. Daar is in onzen tijd ééne kwaal, waartegen Paus en Bisschoppen met alle kracht hunne stem verheven, namelijk de zucht naar zingenot en vermaak en de daaruitvolgende veronachtzaming der christelijke deugd van boetvaardigheid. Stel aan de wereld voor een nieuwen vreugdedag in te voeren, luiden bijval zult gij inoogsten; spreek echter van boetvaardigheid en versterving, en men zal de woorden herhalen der ongeloovige Joden: «Die taal is hard, en wie kan ze aanhooren?»

Welke zijn de gevoelens van Jezus' H. Hart hieromtrent ? Dit kan met één woord gezegd worden : het H. Hart van Jezus is een boetvaardig Hart en als zoodanig is Het door zijne lessen en voorbeelden het geneesmiddel voor die heerschende kwaal van onzen tijd.

Zijne boetvaardigheid begon reeds in de kribbe te Bethlehem ; niet voor eigene zonden had Hij te voldoen ; « want, » zegt de H. Paulus , « Hij is geen Hoogepriester » uit de menschen genomen , die eer dat » Hij aan God voor het volk offert , eerst » voor zijne eigene zonden voldoen moet ¹⁾, » neen , Hij was de Heiligheid zelve ; maar *onze* schulden heeft Hij op zich genomen en om *onze* zonden heeft Hij geleden. In die kribbe te Bethlehem leed Hij vrijwillig koude , ontbering en de grievendste vernedering , en bereidvaardig onderwierp Hij zich later aan al de voorschriften der Mozaïsche wet ; denken wij slechts aan de pijnlijke besnijdenis en de telken jare herhaalde bedevaart naar Jeruzalem. Wat zal

1) Hebr. V. vgl. 1 — 3.

Hij gedaan hebben in het huis van Nazareth ? In 't zweet zijns aanschijns verdiende Hij er met Jozef zijn brood. Die zweetdropelen droeg Hij op aan den Vader tot boeting der zonden, en de Engelen maakten er paalen van, om de hemelzalen te versieren. — De tijd van zijn openbaar leven brak aan. Hij verliet Nazareth, zijne H. Moeder, zijne bloedverwanten. Welken weg slaat Hij in ? Den weg, die ter woestijn geleidt. Ziet Hem, die alles weet, hoe Hij die ongekende bergpaden volgt, die Hem voeren naar de plaats, die Hij zich in den geest heeft uitgekozen. Daar verbleef Hij veertig dagen en veertig nachten, geen voedsel of verkwikking aan zijn lichaam gunnende, geen woord met eenig sterveling wisselend ; alleen sprekende met God, zijnen Vader, over het heil en de verlossing van ons, menschen. Wat moet het een wonderbaar schouwspel geweest zijn voor de Engelen des Hemels, daar hun God te zien neerliggen ter aarde, biddend en zuchtend ; wat zullen zij elkander gezegd hebben : « o wonderbare boetvaardigheid, o gelukkige mensch voor

wiens zonden Gods Zoon voldoening geeft ! o Gelukkige schuld , die zulk eenen Verlosser verdiende !” Na die 40 dagen begon een leven van vermoënis , van reizen en prediken , waarbij Hij zoo dikwijls den nacht doorbracht onder den blooten hemel en Hij , volgens zijn eigen woord , niets bezat om zijn hoofd daarop te laten rusten. In zijn Hart droeg Hij al die vermoënis op aan zijnen Vader , Hij legde al dat ziel- en lichaamslijden op het altaar zijns Harten neer , waar het eene offerande werd van zoeten geur , die aan God zijnen Vader behaagde.

Toen brak het uur zijns lijdens aan. O , wat heeft het H. Hart van Jezus toen vrijwillig voor ons veel geleden ! In den Hof van Olijven werd Het geperst door droefheid , gelijk eene druif in de wijnpers. Toen zag Het alle zonden , die er ooit bedreven zijn : de zonde van Adam , den broedermoord van Caïn , de vleeschelijke zonden van diens nageslacht , de misdaad van Cham , het herhaalde afvallen en morren der Israëlieten , het overspel van David , alles , alles wat tot dien tijd misdreven was.

Hij zag alles, wat in dat uur gebeurde: de plannen der Joodsche Oversten, het verraad van Judas, de zedeloosheid en afgoderij van bijna alle bewoners der aarde. Zijn blik doorschouwde de toekomst: de zonden en ketterijen van alle eeuwen, ook onze zonden lagen als een boek voor Hem open. Van den anderen kant zag Hij al het lijden, dat Hem wachtte; Hij zag de boeien, die Hem knellen zouden, de geesels, die zijn vleesch moesten verscheuren, de doornen, die zijn hoofd doorsteken, het kruis, dat Hem dragen, de lans en de nagelen, die Hem doorboren zouden, en daarbij de wreede ondankbaarheid van duizenden, voor wie zijn Bloed verspild, zijn lijden nutteloos zou wezen. Dat alles werd Hem voorgesteld door zijne Goddelijke Alwetendheid. 't Was als een kelk, die vóór Hem werd geplaatst, om hem te ledigen. Was het wonder, dat Hij huiverde? Zal Hij den kelk aannemen of weigeren? Zoo Hij hem weigert, wat zal er dan geworden van 't zondige menschengeslacht? Zoo Hij hem aanneemt en drinkt, dan zijn wij gered en vrijgekocht en rijk

begiftigd; want, al zijn de zonden der wereld ontelbaar en onmetelijk boos, talrijker en grooter zijn dan Jezus' verdiensten; dan heeft Hij onze schulden geboet en uitgedelgd door zijne boetvaardigheid van eindelooze waarde!

Vader, zoo verzucht zijn beklemd Hart, Vader, indien het mogelijk is, laat dan dien kelk van Mij heengaan! Maar denkend aan de zonden, die Hij moet uitboeten ten koste van zich zelve, voegt Hij er aanstonds bij: «Doch niet mijn wil geschiede, maar de uwe!» Welnu, de wil des Vaders was, dat Hij den kelk zou drinken en ledigen tot op den bodem. Het boetvaardig Hart des Heeren is dan ook bereid; Het stemt toe, overstroomd te worden door die onmetelijke zee der allerfelste smarten, die eindigen zouden op het kruis met zijn laatsten snik en met de doorboring zijner zijde. O gelukkige boetvaardigheid, die ons den Hemel heeft ontsloten! o Zalige boete, waarmee voor ons zulk eene verhevene plaats in 't eeuwig Koninkrijk gekocht is! —

Maar 't H. Hart zet dat leven van boet-

vaardigheid nog immer voort. Waar? In 't H. Sacrament des Altaars. Daar, — o, vergeten wij het niet! — daar draagt Het zich voortdurend aan den Vader op; daar, in dien nederigen verlaten toestand, boet Het nog de zonden der wereld in 't Offer der Mis, en de wereld zou misschien sinds lang door Gods toorn vergaan zijn, zoo niet die oneindige heilige boete van Jezus' Hart, dagelijks op zoovele plaatsen den Hemelschen Vader werd aangeboden!

Maar, hoe is het met die deugd van boetvaardigheid in ons hart gesteld? Jezus boette voor de zonden van anderen, terwijl Hij zelf onschuldig was. En wij? De zonden, die *wij* bedreven, zijn misschien talrijker dan de haren van ons hoofd; van schaamte moesten wij ons aangezicht bedekken; en waar is onze boetvaardigheid? O, de vermaken, die wij naja-gen, zullen onze schuld voor God niet verminderen, wel vermeerderen misschien! En wie zal met meer gerustheid kunnen sterven: hij die volop de wereld genoten heeft, of hij, die de boetvaardigheid van Jezus' H. Hart heeft nagevolgd? Och, of wij

ten minste uit boetvaardigheid het lijden aannamen, dat God ons verzendt!

Voornemens.

1° De vasten- en onthoudingsdagen der H. Kerk stipt onderhouden; zoo wij dit niet kunnen, zulks door eene vrijwillige versterving trachten te vergoeden.

2° Alle kwellingen en moeilijkheden des levens met gelatenheid dragen, denkende, dat wij ze verdiend hebben om onze zonden, dat het rijk der Hemelen geweld lijdt en dat *alleen* de geweldigen het innemen.

VOORBEELD.

In het leven van een onzer vaderlandsche Heiligen, de H. Maagd Lutgardis, lezen wij het volgende in de Acta Sanctorum der Bollandisten (1): De liefde der wereld had eenigermate bezit genomen van Lutgardis' gemoed en menig rijk jongeling dong naar hare hand. Eens bezig zijnde met een gesprek, dat wereldsche liefde tot onderwerp had, verscheen haar de Heer in de gedaante, waarin Hij eenmaal op aarde rondwandelde. Hij toonde haar de wonde zijner zijde; versch bloed stroomde er uit; tegelijk zegde haar de Heer: „Zoek niet langer de nietige eer dezer „wereld; zie hier, wat gij beminnen moet. Ik „beloof u, dat gij hier de allerzuiverste genoegens

1) Tom. XXIV. In vita S. Lutg. a Thom. Cantipr.

„zult vinden.” Lutgardis verschrok, een licht ging voor haren geest op; zij zag al de duisternis, waarin zij tot nu toe gedompeld was geweest; als eene duif in de spleten der rots, zoo vloog zij met den geest in die hartewonde des Heeren; zij kon er hare blikken niet van afwenden; en toen weldra een wereldschgezind persoon hare liefde kwam afbedelen, sprak zij als een andere H. Agnes: „ga weg van mij, spijs des doods, voedsel der ongerechtigheid, ga weg, want een ander heeft al mijne liefde geroofd!”

Eens was Lutgardis ongesteld (’t was ten tijde, dat zij reeds den sluier der bruiden van Jezus Christus in ’t klooster van St. Truiden had aangenomen). Zij meende het bed te moeten houden. Maar weldra vernam zij eene stem, die haar toeriep: „Sta op, gij moet boetvaardigheid doen, voor de zondaren, die in ’t slijk hunner zonden „blijven liggen.” Verschrikt stond zij op. Reeds hadden de andere zusters de Metten aangeheven, toen zij aan de kerkdeur kwam. Daar verscheen haar eensklaps de Heer, bloedend aan het kruis hangend. Hij maakte een arm van het kruis los, en bracht Lutgardis’ mond daarmede aan de wonde der zijde. En zooveel zoetheid putte zij daar, dat zij geheel haar leven daardoor sterker en ijveriger in den dienst des Heeren bleef. Zij getuigde zelf; dat nog lang daarna het speeksel van haar mond de zoetheid des honigs verre overtrof. Zoo werd het woord vervuld, dat geschreven staat: Mijne bruid,

uwe lippen zijn als afdruipeude honigraat , en honig en melk zijn onder uwe tong. (1)

GEBED.

o Boetvaardig Hart van mijn gekruisigden Heer, Gij waart onschuldig en Gij zocht het lijden ; ik ben schuldig en ik vlucht het. Neem die tegenstrijdigheid van gevoelens weg , die er bestaat tusschen uw Hart en het mijne. Geef mij de kracht om alle lijden uit boetvaardigheid te dragen , en, in navolging van U, niet van het kruis af te komen , voordat de dood mij de oogen gesloten heeft. Die leeft en heerscht in eeuwigheid. Amen.

1) Cant. IV. 11.

Negen en twintigste Dag.

Het stervend Hart van Jezus.

JEZUS was in de wereld gekomen, om al onze ellenden op zich te nemen en te verzachten. Maar is er ééne ellende grooter, ééne vrucht der zonde bitterder dan de dood? De dood! O, wat al kommer is daarmee verbonden! Scheiden van alles wat ons dierbaar is, gefolterd worden door ziekte en lijden, neergeworpen zijn op een smartbed, in den bloei des levens misschien, strijd tusschen ziel en lichaam! De ziel wil zich losmaken van hare banden en opvliegen naar een andere wereld; het lichaam wil haar niet loslaten. o Droevige toestand! Het H. Hart had die smarten voorzien, en zijne liefde beijverde zich om ze te verzachten. Zelf

wilde het al de benauwdheden des doods onderstaan, om ons de genade van een troostvol sterven te verdienen.

Ga naar Calvarië. Wat ziet gij daar? Gij ziet het Lam, dat de zonden der wereld wegneemt, aan het kruis. » Gij hoort den » smaad der scheldwoorden, gij ziet zijn » aanschijn overdekt met walgelijke uitwerpselen; ach, nog kort geleden gaf Hij met » zijn speeksel aan een blinde het gezicht! » Hij is met doornen gekroond, die de » martelaren met eeuwige bloemen versiert. » Met gal is Hij gespijsd, die pas een hemel- » spijs had ingesteld, en met azijn is Hij » gelaafd, die ons een zoo heilrijken beker » had toegediend. De onschuldige, de » rechtvaardige, ja de onschuld en rechtvaardigheid zelve, is onder de boosdoeners gerekend; Hij, die oordeelen zal, » is zelf geoordeeld en 't Woord van God » is zwijgend ter slachtbank geleid. Bij » dit kruis zijn de sterren beschaamd, de » elementen geschokt, de aarde beeft, de » nacht maakt een einde aan den dag; » de zon houdt hare stralen in, om geen » getuige te moeten zijn van zulk eene

» misdaad ; Hij echter spreekt niet , Hij » dreigt niet en vertoont niets van zijne » majesteit.” Zoo beschrijft de H. Cyprianus den dood des Heeren. Was die dood noodzakelijk ? Had de Heer hem niet kunnen ontkomen ?

*Ik neem mijn leven en Ik leg het wederom af*¹⁾, had Hij vroeger gezegd. Zoo was het. Hij zelf had de macht den band tusschen ziel en lichaam te breken of te behouden en nauwer toe te halen, te leven of te sterven, en de dood kon niet tot Hem naderen, tenzij met zijn eigen toelating en bevel. Welnu, dat bevel, die toelating gaf Hij, uit liefde tot ons ; niet alleen opdat zijn offer volmaakt zou zijn en bezegeld door den dood ; maar ook om voor ons die scheiding van ziel en lichaam draaglijker te maken. De liefde zijns Harten gaf Hem daarbij in, een dood te ondergaan, vergezeld van zulke omstandigheden, dat nooit een sterven pijnlijker geweest is of ooit zijn zal.

Wat maakte dat sterven zoo pijnlijk en

1) Jois. X, 17.

waarom leed zijn Hart in die ure zoo vreeselijk ? Zie , zijne overdierbare Moeder stond bij Hem ; aan haar hing gansch zijne ziel. Wie zal voortaan voor haar zorgen ? Joannes zal zeker zijn best doen ; maar wat zullen zijne zorgen beteekenen in vergelijking met de liefde, die Maria tot nu ondervond ? Die scheiding viel Hem pijnlijk, doch Hij onderwierp zich aan den wil des Vaders. Wat wilde Hij er mede verdienen ? Dat het u, o christen mensch, eenmaal mogelijk zijn zou aan God het offer van uwe dierbaren te brengen. Eenmaal zult gij neerliggen op een bed van smarten ; de dood zal zich bij u neerzetten ; dan zullen kinderen , echtgenoot , vrienden, broeders en zusters u omringen. Van hen te scheiden zal u zwaar vallen , omdat zoo teedere banden u aan elkander verbinden. Als gij dan zelf den moed zult hebben hen te troosten en zelf uw offer met gelatenheid brengt, aan wien zult gij het danken ? Aan 't stervend Hart van Jezus , dat voor u die genade verdiende.

Wat moet de mensch nog meer verlaten ? Zijn geld en goed, die misschien zulk een

ruime plaats van zijn hart innemen. Jezus bezit ze niet; maar toch heeft Hij iets van 't pijnlijke dier scheiding willen gevoelen, om ons, menschen, het verlaten van huis, van akker, van werkplaats, van wat ook, te vergemakkelijken. Alvorens het kruis te bestijgen, ja, bezat hij nog iets, dat Hem overdierbaar was, het kleed zonder naad, door Maria vervaardigd. Hij scheidde er van en, dat het aan zijne wonden was vastgekleefd, o, 't was een beeld van de gehechtheid zijns Harten aan die dierbare gedachtenis; Hij liet het nochtans gewillig over aan de beulen, die er het lot om wierpen. — Als gij op uw sterfbed al het ijdele van 't aardse inzien en de scheiding van die goederen u niet zoo smartelijk zal voorkomen, als zij u nu toeschijnt, wie heeft het voor u verdiend? Het stervend Hart van uwen medelijdenden Verlosser, die eeuwen vooruit uwe moeilijkheden kende en er in voorzag.

Jezus op het kruis was verlaten van de menschen, en de tegenwoordigheid van de weinige getrouwen onder zijn kruis, diende slechts, om Hem de afwezigheid van de

anderen levendiger te herinneren. En wat konden die weinige getrouwen nog doen ? Wat men aan de grootste boosdoeners niet zou geweigerd hebben, een verkwikkenden drank , weigerde men aan Jezus ; gal en azijn kwamen zijne smarten vermeerderen. De doornen staken Hem , zijne wonden brandden en pijnigden Hem , zijne handen en voeten trokken krampachtig samen , verlatenheid overviel Hem , zijn sterfbed was het kruis, het harde kruis. Waartoe die lichaams- en die zielesmartten, o Heer ? 't Was om ons de genade te verdienen, de smarten onzer laatste ziekte met gelatenheid en onderwerping te kunnen dragen. Als gij een priester bij uw sterfbed zult zien staan , die u troost en bemoedigt , uwe zonden vergeeft en de heerlijke geboden der Kerk aan uwe zijde ten Hemel zendt , als bloedverwanten en vrienden u verplegen en duizend zorgen aan u besteden, gij zult het te danken hebben aan de liefde van Jezus' Hart, dat voor u, in uwe plaats, aan 't kruis zooveel leed en verlaten was door de menschen. Door die genade gesterkt , zult gij geduldig blijven te midden

uwer smarten , en het den Heere met onderwerping kunnen nazeggen : Vader , in uwe handen beveel ik mijnen geest.

Ook door God was Jezus verlaten. Wat moet het pijnlijk indrukwekkend geweest zijn , door de stilte en de duisternis van Calvarië de stem , het klagend geroep van dien stervenden Godmensch , te hooren : Mijn God , mijn God , waarom hebt Gij Mij verlaten ? o Pijnlijke toestand , veel wreeder dan de dood zelf ! Walgen vrees en verveling overviel Hem , veel vreeselijker dan in den Hof van Olijven. Maar waartoe leed Hij het ? Omdat Hij voorzag , dat wij in ons laatste uur bestormd zullen worden door allerlei bekoringen ; de duivel wetende , dat eene ziel op het spel staat , zal zijne pogingen verdubbelen , en wee ons in die vreeselijke oogenblikken ! Doch geen vrees ; Jezus heeft in zijne liefde alle genaden verdiend , die wij dan zullen noodig hebben. Hij zal ons niet verlaten , Hij zal tot ons komen en gesterkt door zijne genade , gevoed met zijn Lichaam , gedrenkt met zijn Bloed , zullen wij de gansche hel in bedwang houden ; want door zijn dood

heeft Hij den duivel en zijn aanhang overwonnen!

Dan zullen ook wij kunnen zeggen, wat Hij zelf eenmaal zeide van zijnen Vader: *Hij heeft Mij niet alleen gelaten, omdat Ik altijd doe, wat Hem behaaglijk is*¹⁾. Mijne ziel, doe dan altijd, wat den Heere behaaglijk is, en dan zal dat Hart met zijne wonde voor u de deur zijn, waardoor gij de eeuwige glorie binnengaat.

Voornemens.

1° Bedank Jezus voor de liefde, waarmede Hij onzen dood heeft willen verzachten.

2° Bid voor al degenen, die op sterven liggen en beveel hen aan 't stervende Hart van Jezus.

3° Zoo mogelijk, altijd des namiddags te drie uur, drie *Onze Vaders* en *Wees-gegroeten* voor de stervenden bidden.

VOORBEELD.

PARABEL.

(Naar eene gedachte v. d. H. *Joannes Chrysostomus*)
(Vgl. *Matt. XIII. 45.*)

In de verre streken van het zengende Oosten woonde eens een koopman, die handel dreef in

1) Jois VIII. 29.

kostbare parelen. Lange reizen, vermoeiende tochten ondernam hij, en verheugd keerde hij huiswaarts, zoo hij eene parel gevonden had, waarmede hij hoopte later eene keizerskroon te kunnen versieren. Weer was hij op reis, toen hij in een vreemde stad vernam, dat daar eene parel gevonden was zoo groot, zoo schitterend schoon, dat in zijn hart de vurigste begeerte ontstond ze te bezitten. Groote schatten nam hij met zich en ging naar de plaats, die men hem aanwees als 't huis van den bezitter dier parel. Daar aangekomen, verneemt hij tot zijne groote teleurstelling, dat zij daags te voren verkocht is, voor een geringen prijs, eene nietigheid, aan eenen gierigaard der stad. Vermoeid van de reis zijnde, zond hij herhaaldelijk zijne dienaren naar den gierigaard, om over den koop dier parel te onderhandelen; hij deed zich intusschen door den vorigen bezitter het kleynood beschrijven en alles wat hij hoorde, vermeerderde zijne begeerte, die parel te bezitten. — Zijne dienaren keerden onverrichter zake terug; de gierigaard wilde de parel niet afstaan. Toen ging de koopman zelf tot hem, bood hem de eene kostbaarheid na de andere, putte de meegebrachte schatten uit, totdat hij eindelijk niets meer over hield dan één allerkostbaarst kleynood, 't welk hem zoo dierbaar was, dat hij er niet dan in den uitersten nood van zou willen scheiden. Maar de gierigaard gaf de parel niet. Toch wilde de koopman ze bezitten. Toen besloot hij ook nog

dit laatste kleinood af te staan; het kostte hem moeite en harteleed; maar ruimschoots werd hem dit vergoed, toen eindelijk de gierigaard zich liet bewegen, hem de parel overgaf, die hij nu met zich voerde naar zijn land en aan al zijne vrienden en bekenden vol blijdschap vertoonde.

Die parel is onze ziel, zegt de H. Joannes Chrys. O. H. Jezus is die koopman, die haar bezitten wilde. Hij verliet zijn land, den hemel, en kwam in den vreemde, op aarde. Daar vond hij die parel, welke hij zocht, maar . . . verkocht aan den duivel. Reeds had hij vele zijner dienaren gezonden, om ze te koopen, zij bekwamen ze niet; toen ging Hij zelf met den duivel een strijd aan om onze ziel. Hij bood voor dezelve den oneindig kostbaren prijs van zijn Bloed. Eerst gaf Hij een deel in zijne Besnijdenis, een ander deel in den Hof van Olijven, een deel onder de geesels van Pilatus, een deel onder de doornen van zijn hoofd, een deel door de wonden der nagelen in handen en voeten. Nog slechts één deel hield hij over; 't was weinig, maar allerkostbaarst. Toen beschouwde Hij de schoonheid onzer ziel; hij wilde ze koopen tot elken prijs en zijn laatste kleinood er voor geven; toen . . . nam de soldaat zijne lans, doorstak het Hart des Heeren *en bloed en water vloeiden daaruit*. De laatste druppel was vergoten en onze ziel het eigendom van Hem, die haar tot elken prijs wilde bezitten.

GEBED.

o Stervend Hart mijns Verlossers, om den wreedten doodstrijd, dien Gij onderstondt in den Hof van Olijven en op uw smartelijk doodsbed des kruises, heb medelijden met alle stervenden, maar inzonderheid met mij, opdat ik, als mijn uur gekomen is, onthecht van het aardsehe, met een gezuiverd geweten en vol hoop op uwe barmhartigheid, den overgang van den tijd naar de eeuwigheid moge maken. Amen.

Stervend Hart van Jezus, ontferm U over de stervenden!

Dertigste Dag.

Het Beeld van 't H. Hart.

TOEN koning David Jeruzalem voor zijn oproerigen zoon Absolom ont-ruimde, liet hij in het koninklijk paleis geen bezetting van soldaten achter, maar onverdedigd gaf hij het aan Absolom over. Waarom deed hij zulks? vraagt de H. Joannes Chrysostomus. Opdat, zoo zegt die H. Leeraar, Absolom aanstonds dat paleis zou binnentreden en door de vele bewijzen van de liefde zijns vaders zou getroffen worden. Daar toch was Absolom geboren en opgevoed, daar zag hij de talloze geschenken, die Davids liefde hem bij iedere gelegenheid gegeven had, alsook de personen, aan welke zijne

opvoeding vroeger was toevertrouwd. — Gelijk David, zoo deed ook eenigszins Onze Heer met zijn aanbiddelijk Hart. Dat Hart is een paleis, vervuld van koninklijken luister. Wijd heeft Hij de deur van dat paleis opengesteld, toen Hij aan het kruis toeliet, dat een soldaat zijne zijde doorboorde; Hij verwacht, dat wij dat paleis zullen binnentreden en getroffen zullen worden door de duizenden bewijzen van liefde, die wij daar aanschouwen. De Kerkvaders van alle eeuwen hebben het ons gezegd: daarmede bedoelde de Heer ons eene toevlucht, eene schuilplaats te openen, waarin wij zouden kunnen vluchten, gelijk Noë in de zijde der Ark en gelijk eene vervolgte duif in de spleten der steenrots. Was de stem dier eerbiedwaardige Kerkvaders niet voldoende, om ons van die waarheid te overtuigen? Of was men misschien die stem vergeten? Zooveel is zeker, dat onze beminnelijke Verlosser in het midden der 17de eeuw noodig oordeelde op die waarheid nogmaals te wijzen, aan zijne beminde Bruid, de Zalige Margareta

Maria Alacoque, zijn Goddelijk Hart ver-
toonde, de rijkste zegeningen beloofde,
aan die Het vereeren zouden, en zelfs
zijn zegen verbond aan iedere plaats,
waar het *Beeld zijns Harten* zou zijn ten
toon gesteld.

Is het H. Hart zelf eene Ark van Noë,
waar allen aan den zondvloed der wereld
kunnen ontsnappen, — ook het *beeld* van
het H. Hart gelijkt aan eene andere ark,
waarvan de H. Schrift zoo herhaaldelijk
spreekt. Wat deed zoo rijken zegen
neerdalen over het huis van Obededom,
den Leviet? Was het niet de Ark des
Verbonds? Maar wat was die Ark des
Verbonds anders dan eene afbeelding,
een schaduw van hetgeen ons later in
de Nieuwe Wet gegeven zou worden,
wanneer de tweede Persoon der H. Drie-
vuldigheid de menschelijke natuur zou
aangenomen hebben? Dat zegt ons de
H. Kerk zelf in hare lofzangen: «De
» Ark des Verbonds hield de Wet der oude
» dienstbaarheid in; maar Gij, o Godde-
» lijk Hart, Gij besluit de Nieuwe Wet
» der genade, der liefde en barmhartig-

»heid¹⁾.” Maar als die Ark des Verbonds reeds zooveel zegen aanbracht in het huis van den Leviet, wat zegen mogen wij dan niet verwachten van het beeld van 't H. Hart?

Doch waartoe deze redeneering? Hebben wij niet de belofte des Heeren, welke uitdrukkelijk luidt: Ik zal de plaatsen zegenen, waar mijn beeld in eere wordt gehouden? Bedenken wij, dat dit niet de woorden zijn van een gewoon sterveling, maar van Hem, die naar waarheid getuigen kan: »Hemel en aarde zullen voor-» mijgaan, maar mijne woorden nooit.” Liet Hij ons zeggen, dat na eenige jaren de wereld zou vergaan, gelijk Hij het van Jeruzalem voorspelde, — wij zouden het onvoorwaardelijk gelooven, omdat wij weten, dat Hij de Heer is, die zijne bedreigingen kan uitvoeren en met krachten arm de wereldgebeurtenissen regelt; waarom zullen wij Hem dan ook niet ten

- (1) Cor Area legem continens,
Non servitutis veteris,
Sed gratiae, sed veniae,
Sed et misericordiae.

volle geloof schenken , wanneer Hij ons belooft : Die plaats zal Ik zegenen , waar mijn beeld in eere is ? Moet het ons niet verwonderen , dat ons oog niet op alle plaatsen dat beminnelijk beeld ontmoet ? Kinderen der wereld , gij , die zoo voorzichtig zijt in uwen handel , hoe komt het , dat gij hier blind zijt en een middel verwaarloost , dat u met onfeilbare zekerheid den zegen des Heeren bezorgen kan ? Weet gij niet , dat volgens een ander woord van God zelf , niet uwe pogingen , maar alleen *de zegen des Heeren u kan rijk maken* ?

Doch , zoo mogen wij vragen , waardoor oefent het beeld van 't H. Hart zulk een weldadigen invloed rondom zich uit ? Onze Heer Jezus Christus verlangt den eeredienst van zijn Hart uitgebreid te zien , en Hij wil , dat niet alleen enkele bevoorrechte personen , in kloosters verscholen , maar alle , alle Christenen die godsvrucht beoefenen . In zijne alwetendheid wist de Heer , dat de zinlijke mensch door niets sterker wordt getrokken , dan door datgene wat de oogen zien . Aanzien toch doet gedenken , en een ander spreekwoord voegt daarbij : uit

het oog, uit het hart. Welnu, de Heer verlangde, dat wij voortdurend dat beeld zijns Harten zouden voor oogen hebben, om zoo altijd herinnerd te worden aan de onwaardeerbare weldaden, die zijne liefde aan allen bewezen heeft, of, zooals de H. Kerk zegt, door het zichtbare tot het onzichtbare gebracht te worden.

Wij zien dit duidelijk aan de wijze, waarop Hij aan de Zalige Margareta Maria zijn H. Hart vertoonde: de Heer nam Het niet uit zijne borst, maar toonde Het in zijnen boezem, brandend, omringd van doornen, en dragend een kruis te midden der vlammen. Dit alles had zijne beteekenis.

Dat de Heer het niet uit zijnen boezem nam, beteekent, dat wij dat Hart niet moeten afscheiden van zijne H. Menschheid: maar dat alles, wat zijne H. Menschheid verrichtte, werd ingegeven door zijn Hart, de bron van al zijne weldaden en liefdebewijzen¹⁾. — 't Was omringd van doornen en droeg een kruis, om ons te doen

1) Daarom ook heeft eene gemakkelijker voorstelling, nl. een enkel Hart, omringd van vlammen enz., te Rome de goedkeuring niet mogen verwer-

denken aan al het lijden, waarmede geheel zijn leven uit liefde tot ons geteekend was. — Het brandde en schoot stralen uit, om de vurige liefde te kennen te geven, waardoor Het voor ons verteerd werd en nog altijd verteerd wordt.

Als wij nu dat H. Hart zien, voortdurend eene afbeelding daarvan onder onze oogen hebben, daarbij letten op al die omstandigheden en onze blikken vestigen op die opene wonde, welke de liefde daarin maakte, zullen wij dan niet getroffen worden? En als wij dan nog daarbij denken, dat onze zonden oorzaak waren van al zijn lijden, en die gapende wonde daarin gemaakt hebben, zullen wij dan de zonde niet verzaken, ons leven beteren, liefde voor liefde geven, en ons zoo in staat stellen de zegeningen des Hemels in ruime mate te erlangen?

Och, of het Beeld van 't H. Hart in ons die uitwerkselen mocht teweegbrengen! Ook wij zouden dan deelen in de zege-

ven; wel daarentegen eene voorstelling van den persoon des Zaligmakers, die in zijne borst een vlammend Hart vertoont.

ningen, die Het beloofd heeft en wij zouden de blijde ondervinding opdoen, welke reeds duizenden en duizenden vóór ons hebben opgedaan, dat nl. de Heer getrouw is in zijne beloften en eerder Hemel en aarde zullen voorbijgaan, dan dat een jota of stip van zijne woorden on vervuld blijft.

Voornemens.

1° Eene afbeelding van 't H. Hart hebben, zoo mogelijk in ieder vertrek, en aan dezelve de eereplaats geven.

2° Bij het zien van die beeltenis altijd den Heer danken voor de liefdebewijzen zijns Harten, onze goede voornemens van wederliefde hernieuwen en een vurig schietgebed daarbij voegen.

VOORBEELD.

De eerste Beeltenis van Jezus' H. Hart.

Den Vrijdag na 't octaaf van 't H. Sacrament in het jaar 1685, verstoutte zich de Zalige Margareta Maria voor 't eerst, eene kleine afbeelding van 't H. Hart op te hangen aan 't altaar van 't Noviciaat, waarin zij meesteres was. Deze afbeelding was met de pen geteekend; maar hoe nederig ook deze beeltenis was, de novicen ver eerden ze met vurigheid. Het volgende jaar had de vereering van de afbeelding van Jezus' H. Hart

een stap verder gedaan. 't Was den 21 Juni 1686, weer Vrijdag na 't Octaaf van H. Sacramentsdag. Deze dag was in de eeuwige raadsbesluiten aange-
wezen om in de Kerk de groote dag der openlijke aanbidding van Jezus' Hart te zijn. Des morgens zagen de Zusters der Visitatie te Paray-le-Monial in hare kapel, midden in het koor, een klein rustaltaar, waarop de beeltenis van 't H. Hart te midden van bloemen en kaarsen was uitgesteld. Een briefje, door de Zalige Margareta Maria onderteekend, was aan 't altaartje gehecht en noodigde alle Zusters uit, neer te knielen voor die beeltenis en zich toe te wijden aan het aanbidde-
lijk Hart des Heeren. Allen gaven aan die uitnoodiging gehoor, en er was in heel het klooster maar ééne stem en maar één hart, om het H. Hart van Jezus te aanbidden en te loven. Met geestdrift werd er besloten een groote en schoone schilderij van 't H. Hart te doen vervaardigen en tevens eene kapel te doen bouwen, waar men die schilderij zou ophangen en vereeren.

De zegeningen, door den Heer beloofd voor alle plaatsen, waar het beeld zijns Harten ver-
ceerd wordt, bleven ook voor dit klooster niet uit. Het ontving in ruime mate de grootste zegening, die een klooster ontvangen kan, nl. goeden geest en ijver voor de volmaaktheid, die zich openbaarden door het bloeien der verhevenste religieuze deugden (1).

1) Z. H. Pius VI, bij Rescript van 2 Jan. 1799,

verleende een Aflaat van 7 jaar en 7 Quadragenen aan alle geloovigen, die rouwmoedig en met godsvrucht de beeltenis van het allerh. Hart van Jezus, ter publieke vereering uitgesteld, in welke kerk, bedelaars of op welk altaar ook, bezoeken en eenigen tijd bidden volgens de meening van Z. H.

GEBED.

o Goddelijk Hart van Jezus, ik offer U door 't Onbevlekt Hart van Maria al mijne gebeden, mijne werken en mijn lijden van dezen dag op in vereeniging met de heilige inzichten, waarmede Gij U voortdurend slachtoffert op 't altaar. Ik offer ze U bijzonder op voor al de noodwendigheden mijner eigene ziel en der zielen, die mij dierbaar zijn, opdat wij hier in liefde vereenigd, begiftigd met uwe zegeningen mogen leven en eeuwig in de glorie samen mogen verbonden zijn. Amen.

LEZING

VOOR DEN

FEESTDAG VAN 'T H. HART VAN JEZUS ¹⁾.

DAAR ligt over de werken Gods dikwijls een sluier, dien het geen mensch gegeven is op te lichten. Treffend om haren eenvoud is daarom de waarschuwing van Thomas à Kempis : « Wacht u wel voor eene nieuwsgierige en » nuttelooze navorsching van het allerdiep- » ste Geheim des Altaars ; . . . want die de » Majesteit wil navorschen , wordt door » den glans verblind . . . Velen hebben de » godsvrucht verloren , door het zoeken » naar hoogere dingen . » Maar van een anderen kant klinkt zijne verzekering geruststellend , waar hij zegt : « Een god- » vruchtig en nederig opzoeken der waar-

1) Vgl. Maandrozen 1883.

»heid is geoorloofd; maar men zij bereid
 »zich daarin door anderen te laten onder-
 »wijzen.¹⁾» Als daarenboven dat zoeken
 naar de waarheid ons geloof bevestigt,
 onze hoop versterkt en onze liefde ver-
 levendigt, dan is het niet alleen geoorloofd,
 maar tevens nuttig en heilzaam.

Beminde Lezer, gij weet, dat de feest-
 dag, dien de H. Kerk heden viert, door
 Jezus Christus zelven is uitgekozen. Eer-
 tijds bestond dit feest niet, maar de zalige
 Margareta Maria heeft in eene openbaring
 bevel ontvangen, te zorgen, dat het in de
 H. Kerk werd ingevoerd. o Kracht der
 genade Gods, die aldus het zwakke (eene
 nederige, onbekende kloosterzuster, ver-
 borgen achter hare tralies en onder haren
 sluier,) uitkoos, om de grootste dingen
 tot stand te brengen!

Doch nu rijst de vraag: Waarom koos
 Onze Heer juist dezen dag uit voor den
 feestdag van zijn H. Hart? Hier staat het
 menschelijk verstand stil en nederig moeten
 wij het erkennen: wij weten het niet.
 Toch zij het ons geoorloofd te trachten

1) Imit. Chr. lib. IV. cap. 18.

een tipje op te lichten van den sluier, die dat geheim bedekt.

Bemerkt toch, *wanneer* juist deze feestdag gevierd wordt. Let wel, beminde lezer, is het niet aan het einde van alle feestdagen des Heeren? Is het niet op een Vrijdag? Is het niet onmiddellijk na het octaaf van H. Sacramentsdag? Al deze omstandigheden zullen u duidelijker worden, als gij ze een weinig nader overweegt.

Die feestdag dan valt *aan 't einde van alle feesten des Heeren*, die door het jaar gevierd worden. Kerstmis met zijne jubelende Engelen, in wier midden de Verlosser geboren wordt, is voorbij! De Bessnijdenis, waarin de Heer ons zijn eerste Bloed gaf, Driekoningen, waarop Hij zich aan de heidenen openbaarde, zij zijn voorbij. Paschen, waarop Hij voor ons dood en hel overwon, — Hemelvaart, waarop Hij voor ons den Hemel opende, — Pinksteren, waarop wij den H. Geest, den vertrooster ontvingen, wiens gaven ons toevloeien door de H. Menschheid van Jezus, — H. Sacramentsdag, waarop wij de grootste zijner weldaden dankbaar herdenken, zij zijn

voorbij. En ziet nu, na die alle komt het feest van 't H. Hart. Dat is geen toeval. Dat heeft zijne betekenis. 't Is alsof de Heer daardoor al zijne weldaden wilde samenvatten en ons zeggen: « Mijn Hart is de oorsprong van al die weldaden. Gij hebt u gelaafd aan den stroom, maar hier is de bron. Hier is het Hart, aan hetwelk gij de kennis van alle christelijke waarheden, die het leven der menschen en volkeren in stand houden, te danken hebt. Dit Hart klopte voor u in de kribbe te Bethlehem; aan dit Hart dankt gij de verlossing uit de slavenketenen des duivels; aan dit Hart zijn de heilzame wateren des Doopsels en alle andere Sacramenten, die kanalen van genade zijn, ontsprongen; dit Hart heeft het grootste geheim der liefde uitgedacht: het H. Altaarsacrament; dit Hart openbaarde u den H. Geest met al zijne deugden en gaven. Gedenk op dezen dag al die weldaden te zamen; 't zijn alle slechts stralen; mijn Hart is de zon, die ze uitschiet!» 't Is dus geen louter toeval, dat die feestdag aan het einde der feestenrij komt. Gelijk het « Amen » aan

het slot van een gebed, alles wat in dat gebed vervat en gevraagd is, met één woord nog eens herhaalt en samenvat, zoo vat dit feest alle andere nog eens samen en herinnert ons in eens alle feesten onzes Heeren.

Dit feest valt *op een Vrijdag*. Ook hierin zij het ons geoorloofd de liefde van Jezus' H. Hart aan te toonen. De Vrijdag! O, welke tegelijk zoete en bittere herinneringen zijn voor het H. Hart aan dien dag verbonden! De eerste oogenblikken van den Vrijdag waren getuigen van dien pijnlijken doodsangst in den hof van Olijven, waar dat Hart geprangd en geperst werd, gelijk, zooals de Profeet zegt, eene druif in de wijnpers. De Vrijdag, dien wij naderhand den « Goeden » genoemd hebben, zag Jezus gebocid, rondgesleurd van straat tot straat, van rechter tot rechter; gegeeseld, met doornen gekroond, gehoond, verwenscht, gekruisigd tusschen moordenaars en eindelijk, — o liefde des Heeren! — onder 't schokken en scheuren der aarde, bij 't verduisteren der zon en het opstaan der dooden, den laatsten snik

geven. Droevige herinnering voor 't H. Hart van Jezus! Maar ook de Vrijdag hoorde, hoe Jezus zijne allerbeminnelijkste Moeder tot Moeder aller Christenen aanstelde, en hoe uit den mond van Hem, die onze verlossing op zich genomen had, de troostende woorden weerklonken: «Het is volbracht!» De Vrijdag zag de zijde des Heeren openen, toen de Heer, de tweede Adam, den slaap des doods aan 't kruis sliep en uit zijne geopende zijde de H. Kerk, de nieuwe Eva, d. i. moeder aller levenden, voortkwam. Zoete herinnering! Zou ter oorzaak dier herinneringen de Heer niet juist den Vrijdag hebben uitgekozen voor den feestdag van zijn H. Hart? Wat belet ons zulks te gelooven? Zou dit ook de reden niet zijn, waarom Hij zoo groote gunsten beloofde aan allen, die den eersten Vrijdag van elke maand ter eere van zijn Goddelijk Hart vieren en dan de H. Communie ontvangen?

Maar nog eene andere omstandigheid is aan dit feest verbonden. Het valt aan 't einde der feestenrij, op een Vrijdag,

maar, let wel, *op den Vrijdag, die onmiddellijk volgt op het octaaf van Sacramentsdag*. Ook dat heeft zijne reden. Schijnt daardoor Onze Heer niet te willen zeggen, dat de devotie tot het H. Sacrament en tot zijn H. Hart onafscheidelijk zijn van elkander, en dat het doel van dien feestdag en van die godsvrucht is, ons op te wekken tot grooter liefde en godsvrucht voor dat verheven geheim? Des morgens nog bidt de Priester zijne Getijden ter eere van 't H. Sacrament, des middags reeds ter eere van 't Goddelijk Hart. Ja, onafscheidelijk zijn die devotiën! Kan toch het Hart gescheiden worden van het Lichaam? Is het hart niet het middelpunt, het edelste deel van 't menschelijk lichaam? Welnu, des Heeren H. Lichaam vereeren wij vooral op Sacramentsdag en onder het octaaf; want de H. Kerk noemt dit feest: het feest van het Lichaam des Heeren. En wat eeren wij op *dezen* dag? Het edelste deel van dat Lichaam, dat al onze vereering en aanbidding waardig is, het middelpunt van al zijne bewegingen, de bron waaruit al de handelingen

der eeuwig geprezene H. Menschheid des Heeren voortkwamen. Dat zegt ons de Goddelijke Zaligmaker zelf. De godsvrucht tot zijn H. Hart moet de menschen brengen tot de godsvrucht jegens het H. Sacrament, gelijk de knop brengt tot de bloem.

Waar verscheen Onze Heer aan de zalige Margareta? Was het niet boven een altaar, waar het Allerheiligste Sacrament was uitgesteld, als wilde Hij zeggen: mijn Hart en dit H. Sacrament zijn één? Wat vroeg Hij aan de zalige dienaar des zijns Harten? Dat men Hem eerherstel zou geven voor den smaad aan zijn H. Hart in 't Sacrament van liefde aangedaan! Wat verlangde Hij voor eerherstel? Dat men de H. Communie ontvangen zou op den Feestdag, dien Hij wenschte ingesteld te zien, alsook op den eersten Vrijdag van iedere maand, en Hij beloofde de onwaardeerbare genade der eindvolharding aan allen, die Hem negen achtereenvolgende maanden dat bewijs van liefde zouden geven!

Neen, zij begrijpen deze devotie niet, die het H. Hart en het H. Sacrament schei-

den; die eene beeltenis van 't H. Hart vereeren en daardoor niet worden opgewekt, om dat H. Hart persoonlijk in het aanbiddelijk Sacrament des Altaars te vereeren en te aanbidden. Zij gebruiken een middel en verwaarloozen het doel!

Heeft nu inderdaad Onze Heer deze bedoelingen gehad, toen Hij dezen dag voor het feest van zijn H. Hart uitkoos? Gods raadsbesluiten zijn ondoorgrondelijk! En niet alleen de toekomst, maar ook veel van het verledene en tegenwoordige is voor ons oog verborgen. Dit is zeker: Heeft Onze Heer Jezus Christus bij de keuze van dezen dag bovengemelde bedoelingen gehad, dan moeten wij er Hem voor danken en beantwoorden aan zijne inzichten, erkentelijk dus heden de weldaden der Verlossing herdenken, en steeds toenemen in liefde en vereering van het heilig, ondoorgrondelijk Geheim onzer Altaren, aan hetwelk eer en glorie in eeuwigheid. H. Hart, geef ons die genade en heersch door de liefde in de harten aller menschen!

Voornemens.

1° Dezen dag doorbrengen in een blijde stemming, en dikwijls het H. Hart bedanken voor de weldaden, waaraan deze feestdag ons herinnert.

2° Niet verzuimen de namiddag-oefeningen van dezen dag bij te wonen, en, zoo het H. Sacrament is uitgesteld, Onzen Heer ten minste eenigen tijd gezelschap houden in de kerk.

3° Anderen aansporen, om ook dezen dag godvruchtig door te brengen.

VOORBEELD.

't Was in het jaar 1765. Een novice in het klooster der Jezuïten te Rome, met name N. L. Celestini, leed sedert 8 maanden aan eene ziekte, die niet de minste hoop op herstel overliet. Sinds 10 dagen was het hem onmogelijk een druppel water door te halen. Sprakeloos en oogenschijnlijk zonder bewustzijn lag de zieke op zijn smartbed; alleen de ademhaling verried nog het leven. Eensklaps komt er een frissche bloes op zijne wangen. „Ik ben genezen!” roept hij met eene heldere stem, „de H. Aloysius heeft mij genezen!”

De religieuzen, die er tegenwoordig waren, vroegen aan den novice, wat er dan gebeurd was. Nu verhaalde hij hun, dat de H. Aloysius van Gonzaga hem verschenen was en hem gevraagd had: „Wat wilt gij: de gezondheid of den dood?” — „Den wil Gods” antwoordde de novice. — Daarop zegde de H. Aloysius: „Dewijl gij gedurende uwe

ziekte geen ander verlangen gekoesterd hebt, dan de H. Teerspijze te ontvangen, en dat gij u voor 't overige aan Gods H. Wil hebt overgegeven, schenkt de Heer u door mijne voorspraak het leven, opdat gij u op de volmaaktheid zoudt toelleggen en *tot eenen dood toe de godsvreucht tot Jezus' H. Hart zoudt verspreiden; want deze godsvreucht is den Hemel zeer aangenaam.*"

De herstelde novice was altijd deze aanbeveling indachtig en spande al zijne krachten in, om gedurende zijne overige dagen, de liefde van Jezus' H. Hart te verkondigen."

GEBED.

Heer Jezus, die door eene nieuwe weldaad U gewaardigd hebt aan uwe Kerk de onuitsprekelijke rijkdommen van uw Goddelijk Hart te openen, geef, dat wij aan de liefde van dit allerh. Hart mogen beantwoorden en de versmadingen aan Hetzelve door de ondankbaarheid der menschen toegebracht met waardige dienstbewijzen vergoeden. Dit vragen wij U, die leeft en heerscht met den Vader en den H. Geest, God in alle eeuwen der eeuwen. Amen.

GEBEDEN ONDER DE H. MIS.

Voorbereiding.

Wanneer gij u naar de H. Mis begeeft, verbeeld u, dat gij den berg van Calvarië bestijgt, om met de H. Maagd Maria, met Joannes en Magdalena onder het kruis te staan.

o Allerheiligste Drievuldigheid, geef mij de genade, dat ik het H. Misoffer eerbiedig en aandachtig bijwone. Ik wil het in vereeniging met den Priester aan uwe goddelijke Majesteit opdragen:

1° Tot verheerlijking van uwen H. Naam;

2° Tot vergiffenis mijner zonden en tot voldoening der straffen, die ik voor dezelve verdiend heb;

3° Tot dankzegging voor alle weldaden, die ik van u ontvangen heb;

4° Tot verkrijging van meerdere genade, hulp en sterkte, om de bekoringen te overwinnen, voornamelijk, deze...., om de heilige deugd van zuiverheid onbevlekt

te bewaren en in de heiligmakende genade tot mijnen dood toe te volharden.

Neem, o barmhartige God, dit offer genadig aan en verhoor mijn gebed, door Jezus Christus uwen Zoon, die met U leeft en heerscht in de eenheid des H. Geestes. God van eeuwigheid tot eeuwigheid. Amen.

Confiteor.

(Schuldbelijdenis.)

Aan den voet van het altaar betuigt de priester zijne onwaardigheid om het H. Offer op te dragen. Met den misdienaar doet hij daar een vurig gebed, legt eene openbare belijdenis zijner zonden af en klopt tot teeken van berouw drie-maal op zijne borst.

Het is niet noodig, o mijn God, dat ik mijne zonden voor U belijd, om ze U te doen kennen: Gij kent ze veel beter, dan ik ze ooit kennen zal; Gij leest ze in mijn hart. Doch om mij zelven te vernederen belijd ik dezelve in tegenwoordigheid van hemel en aarde. Ik beken, dat ik U zwaar beleedigd heb door gedachten, woorden en werken, en uwe verontwaardiging verdiend heb door mijne schuld, door mijne schuld, door mijne allergrootste schuld.

O Maria, die de Toevlucht der zondaren zijt, mijn H. Engelbewaarder, mijne

HH. Patronen, bidt voor mij en verwerft mij de vergeving mijner zonden.

Introitus.

(Ingangsgebed.)

De priester beklint het altaar, kust hetzelfde tot teeken van eerbied voor Jezus Christus, die daarop weldra als Offer zal nederdalen, en ter eere der heilige dienaren en vrienden Gods, wier relikwieën in het altaar bewaard worden. Dan bidt hij het Ingangsgebed of Introitus.

De Heer zal zich ontfermen, overeenkomstig de menigte zijner barmhartigheden; want niet uiterharte heeft Hij de kinderen der menschen vernederd en verworpen. De Heer is goed voor die op Hem hopen en voor de ziel, die Hem zoekt. Alleluja, Alleluja!

Ps. De barmhartigheden des Heeren zal ik in eeuwigheid bezingen van geslacht tot geslacht. Glorie zij den Vader enz.

Kyrie Eleison.

Heer, ontferm U onzer. *(driemaal.)*

Christus, ontferm U onzer. „

Heer, ontferm U onzer. „

Gloria.

Het Gloria is de lofzang der Engelen, een vreugdezang. Daarom wordt het achtergelaten, als de

priester ten teeken van rouw of boetvaardigheid een zwart of paars kasuifel draagt.

Glorie zij aan God in den hooge, en vrede op aarde aan de menschen van goeden wil! Wij loven U : wij prijzen U : wij aanbidden U : wij verheerlijken U : wij danken U , om uwe groote glorie , Heer God , hemelsche Koning , God , Almachtige Vader : Heer Jezus Christus , Eeniggeboren Zoon des Vaders. Die wegneemt de zonden der wereld , ontferm U onzer. Die wegneemt de zonden der wereld , neem onze smeeking aan. Die aan de rechterhand des Vaders gezeten zijt , ontferm U onzer. Want Gij zijt alleen de Heilige , Gij alleen de Heer. Gij alleen de Allerhoogste : Jezus Christus , met den H. Geest , in de glorie van God den Vader. Amen.

(In gezongen missen kan men van het Kyrie tot het Gloria gevoeglijk bidden :

De Litanie van het H. Hart.)

Gebed.

Als de priester zich tot de aanwezige geloovigen keert , zegt hij : *Domineus nobiscum (de Heer zij met u)*. Zij antwoorden door den misdienaar : *Et cum spiritu tuo (en met uwen geest)* d. i. *zoo als de Heer met ons moge wezen* , zoo zij Hij ook met u.

LAAT ONS BIDDEN.

Almachtige God, geef, smeeken wij U, dat wij, die in het Allerheiligste Hart van uwen beminden Zoon onzen roem stellen en daardoor de voornaamste weldaden zijner liefde jegens ons herdenken, geef dat wij gaarne die weldaden mogen gebruiken en er de vruchten van genieten. Door denzelfden Jezus Christus Onzen Heer, die met U leeft en heerscht in alle eeuwen. Amen.

Epistel:

Lees hier aandachtig de volgende zinsneden uit den Profeet Isaias; bedenk daarbij, dat de H. Geest die waarheden heeft ingegeven en dat zij geschreven zijn tot uwe onderrichting.

„Ik loof U, o Heer, omdat toen Gij op
„mij vertoornd waart, uw toorn zich heeft
„afgewend en Gij mij vertroost hebt. Zie-
„daar God, mijn Heiland. Ik zal ver-
„trouwen en niet vreezen; want mijn Sterkte
„en mijn lof is de Heer, en Hij is mij tot
„heil geworden. Gij zult water scheppen
„in vreugde uit de bronnen des Zalig-
„makers! En gij zult op dien dag zeggen:
„looft den Heer en roept zijnen Naam aan.
„Gedenkt, dat zijn Naam hoog verheven

„is! Zingt den Heer, want heerlijke dingen
„heeft Hij gedaan! Verkondigt dit over
„de gansche aarde. Verheugt u en juicht.
„gij bewoners van Sion, want groot is in
„uw midden de Heilige van Israël.”

Hoe goed zijt Gij, o God! Gij zorgt
niet alleen voor ons lichaam, maar ook
voor onze ziel. Gij maakt ons uwen wil
bekend en toont ons den weg naar den
Hemel. Ik dank U voor uwe heilzame
onderwijzingen, en maak het voornemen,
mijn leven zoo in te richten, gelijk Gij
verlangt. Help mij door uwe genade. Geef,
dat ik alles beminne, wat Gij gebiedt, en
alles hate, wat Gij verbiedt.

Mijn Jezus, zachtmoedig en ootmoedig
van harte, maak mijn hart gelijk aan het
uwe.

Evangelie.

Het Evangelie wordt staande aangehoord ten
teeken van eerbied voor het woord Gods, in
t Evangelie vervat. Men teekent zich met het
kruis op voorhoofd, mond en borst; daardoor
vragen wij aan God, dat wij zijn H. Woord met
het verstand begrijpen, met den mond belijden
en met het hart beminnen mogen.

Lees en overweeg de volgende woorden uit het
Evangelie van den H. Joannes:

„In dien tijde vroegen de Joden aan
„Pilatus (want het was voorbereidingsdag).
„opdat de lichamen niet aan het kruis
„zouden blijven hangen op den Sabbath
„(want deze was een groote Sabbathdag).
„dat hunne beenen verbrijzeld en zij af-
„genomen zouden worden. De soldaten
„kwamen dan en verbrijzelden wel de bee-
„nen van den eersten en den tweeden, die
„met Hem gekruisigd waren; doch toen
„zij tot Jezus waren gekomen en zagen,
„dat Hij reeds gestorven was, verbrijzelden
„zij zijne beenen niet, maar een der sol-
„daten opende met zijne lans zijne zijde:
„en terstond vloeyde er bloed en water
„uit. En hij, die het gezien heeft, heeft
„er getuigenis van gegeven: en zijne ge-
„tuigenis is waarachtig.”

Credo.

Dit wordt gebeden of gezongen op alle Zondagen,
op de Feestdagen van Onzen Heer en de Allerh.
Maagd, alsmede op de Feestdagen der Apostelen
en der Kerkleeraars.

Ik geloof in éénen God, den almachtigen
Vader, Schepper van hemel en aarde, van
alle zichtbare en onzichtbare dingen. —
En in éénen Heer Jezus Christus, Gods

Eengeboren Zoon, en uit den Vader vóór alle eeuwen geboren, God van God, licht van licht, waarachtig God van waarachtigen God: voortgebracht, niet gemaakt, van ééne zelfstandigheid met den Vader, door wien alles gemaakt is. Die om ons, menschen, en om onze zaligheid is neder gedaald van den Hemel. *En is Vleesch geworden door den H. Geest, uit de Maagd Maria en is Mensch geworden.* Hij is ook gekruist voor ons onder Pontius Pilatus. Hij heeft geleden en is begraven; en Hij is ten derden dage, volgens de Schriften, verrezen; en Hij is opgeklommen ten Hemel: zit aan de rechterhand des Vaders; vandaar zal Hij wederkomen in glorie, om te oordeelen de levenden en dooden; wiens rijk geen einde zal hebben.

Ik geloof in den H. Geest, den Heere en levendmakende, die uit den Vader en den Zoon voortkomt; die met den Vader en den Zoon te zamen aanbeden en mede verheerlijkt wordt; die door de Profeten gesproken heeft.

En ééne Heilige, Katholieke en Apostolieke Kerk. Ik belijd één doopsel ter vergeving van de zonden. En ik verwacht de verrijzenis der dooden en het leven der toekomende wereld. Amen.

In eene gezongen H. Mis kan men na het Credo een of meer der Gebeden bidden, welke hier achter volgen.

Offerande van Brood en Wijn.

Hier begint het eerste van de drie voornamen deelen der H. Mis.

Weldra, o Hemelsche Vader, zal het brood en de wijn, die de priester U aan het altaar opdraagt, door de woorden der Consecratie veranderd worden in het Lichaam en Bloed van Jezus. Deze, uw welbeminde Zoon, zal zich opnieuw aan U opofferen, om ons aan de verdiensten van zijnen kruisdood deelachtig te maken. In vereeniging met zijn H. Hart draag ik U ook mij zelven op en wijd U mijn lichaam met al zijne zintuigen, mijne ziel met al hare krachten. Ik neem mij voor vandaag al mijne werken tot uwe eer te verrichten en alles uit liefde tot U te lijden, wat mij heden lastig of moeilijk zal overkomen. Ik zal ook mijn best doen, om mijne ziel zuiver van zonden te bewaren, vooral van de zonde.... waarin ik reeds te dikwijls gevallen ben. o H. Hart, zeggen dit voornemen, opdat ik daaraan getrouw blijve.

Vingerwassching.

Wasch mij, o God, meer en meer van mijne ongerechtigheden en reinig mij van mijne zonden: maak mijne ziel zoo zuiver en schoon als zij onmiddellijk na haar Doopsel was.

Orate Fratres.

(Biddt, mijne Broeders.)

De Heer ontvang deze offerande uit de handen des Priesters tot lof en eere van zijnen Naam, tot voordeel van ons en van zijne geheele H. Kerk.

Prefatie.

Dit is een loflied, welks naam: voorrede of voorbereiding beteekent, omdat het de Consecratie voorafgaat. Aan het einde van de prefatie bidt de Priester het loflied der Engelen, dat in het Latijn begint met het woord: *Sanctus* d. i. *heilig*, alsmede het gezang der schare, die Jezus bij zijn intocht in Jeruzalem begroette: *Benedictus* en *Hosanna*.

Het gelukkig oogenblik nadert, waarop de Koning der Engelen en der menschen op het altaar gaat verschijnen. Vervul mij, o Heer, met uwen Geest, dat mijn hart, onthecht van de aarde, alleen op

U zijne gedachten vestige. Welke verplichting heb ik niet, om U te allen tijde en op alle plaatsen te danken en te loven!

Niets is billijker, niets is voordeeliger, dan dat wij ons met het H. Hart van Jezus Christus vereenigen, om U onophoudelijk te aanbidden. Het is door Hem, dat alle gelukzalige Geesten uwe Majesteit loven; het is door Hem, dat alle krachten der Hemelen, bevangen door eene eerbiedige vrees, zich vereenigen, om U te verheerlijken.

Gedoog, Heer, dat wij onze zwakke lofzangen met die der hemelsche Geesten vereenigen en dat wij te zamen juichend en met verwondering uitroepen:

Heilig, heilig, heilig is de Heer, de God der Heerscharen! Hemel en aarde zijn vol van uwe heerlijkheid. Hosanna in den hooge! Gezegend Hij, die komt in den naam des Heeren! Hosanna in den hooge.

Canon. (*)

(*Gedachtenis der Levenden.*)

Van nu af tot het „Pater noster” doet de Priester alle gebeden in stilte. Dit stille bidden

(*) Dit woord beteekent: *Regel*. Men noemt alzoo dit gebed omdat het *gezegeld* in elke H. Mis voorkomt.

heeft iets geheimvols en is daarom zeer geschikt om den heiligen eerbied, waarmede de geloovigen de H. Offerande moeten bijwonen, te verhoogen.

Ik smeek U, o goedertierenste Vader, door Jezus Christus, uwen Zoon, onzen Heer, de offerande gunstig aan te nemen en te zegenen, welke ik U opdraag voor de H. Katholieke Kerk, opdat het U believe haar te bewaren, te beschermen en te besturen, met onzen H. Vader den Paus, onzen Bisschop en allen, die het ware geloof belijden.

Gedenk, Heer, uwe dienaars en dienaressen, bijzonder mijne ouders, bloedverwanten, vrienden, weldoeners en allen voor wie ik verplicht ben te bidden. Maak hen gelukkig op aarde en geef hun eenmaal deel aan het eeuwig geluk des Hemels. Ik bid U ook voor den Priester, die het H. Sacrificie opdraagt, voor allen, die hier tegenwoordig zijn, alsmede voor de bekeering der zondaars, ketters en ongeloovigen. En opdat mijne gebeden U welgevalliger mogen zijn, vereenig ik ze met die der Allerh. Maagd, der HH. Apostelen Petrus en Paulus en van alle Heiligen.

Consecratie.

De Consecratie is het gewichtigste en heiligste deel van de H. Mis. Verdubbel dus uwe aan-

dacht en godsvrucht. Leg uw kerkboek neder, buig met den diepsten eerbied uw hoofd, denk, dat de hemel opengaat en Jezus Christus in persoon op het altaar verschijnt. Zeg:

Bij de opheffing der H. Hostie.

Geloofd en gedankt zij te allen tijde het allerheiligste en goddelijke Sacrament.

(100 dagen afl. onder iedere H. Mis bij de opheffing eens te verdienen. 7 Dec. 1819.)

Jezus, ik geloof in U, omdat Gij de eeuwige Waarheid zijt. Jezus, ik hoop op U, omdat Gij de eeuwige Barmhertigheid zijt. Jezus, ik bemin U bovenal, omdat Gij boven alles beminnelijk zijt. o Jezus, vermeerder mijn geloof, mijne hoop en mijne liefde.

Bij de opheffing van den Kelk.

Eeuwige Vader, ik offer U het aller-kostbaarst Bloed van Jezus Christus tot voldoening mijner zonden en voor de noodwendigheden der H. Kerk.

(100 dagen afl., telkens. 22 Sept. 1817.)

Na de Consecratie.*(Gedachtenis der overledenen.)*

Nu is Jezus Christus wezenlijk op het altaar en offert zich aan zijnen Hemelschen Vader op, om ons aan de verdiensten van zijn Kruisdood deelachtig te maken.

Zie, o Vader, uit den hoogen Hemel op het altaar neder, waar het H. Hart van Jezus, uw teerbeminden Zoon, zich aan U opdraagt voor de zonden zijner broeders — en wees mij om zijnentwil genadig. Gedenk, o goede Vader, de smarten, die dat Hart voor mij heeft verdragen, de algeheele verlatenheid, waarin Het aan het kruis zich bevond, het Bloed, dat Het tot den laatsten druppel vergoten, den schandelijken dood, dien Het voor mij onderstaan heeft. Wees mij dus genadig, vergeef mij het kwaad, dat ik tegen U begaan heb; heilig mijne ziel en stort uwen overvloedigen zegen over mij uit. Door denzelfden J. C. onzen Heer. Amen.

Ik bid U ook voor de geloovige zielen in het Vagevuur, vooral voor N. N. voor degenen, die in mijne gebeden zijn aanbevolen en voor wie ik het meest verplicht ben te bidden. Genadige God, heb

medelijden met haar, verlos haar uit de pijnen, opdat zij in den Hemel met de Engelen en Heiligen eeuwig uwen lof zingen. Amen.

Pater noster.

Almachtige, eeuwige God! Gij hebt ons door uwen Zoon geleerd, hoe wij moeten bidden; vol vertrouwen op zijne verdiensten durven wij zeggen: *Onze Vader*, enz.

o Heer, verlos ons, bidden wij U, van alle kwaad, dat verleden, dat tegenwoordig, dat nog aanstaande is: en verleen ons door de voorspraak van de zalige en roemwaardige Moeder Gods Maria, altijd Maagd, van de HH. Apostelen Petrus en Paulus en Andreas en alle Heiligen genadig vrede in onze dagen, opdat wij, door den bijstand uwer barmhartigheid geholpen, te allen tijde vrij mogen blijven van zonden en van alles wat onzen vrede zou storen. Door denzelfden Jezus Christus, onzen Heer, uwen Zoon, die met U leeft en heerscht van eeuwigheid tot eeuwigheid.

Agnus Dei.

Bij het einde van het voorgaande gebed breekt de priester de H. Hostie en laat een deeltje

daarvan in den kelk vallen. Vereenig u in gebed met hem en zeg, driemaal rouwmoedig op uwe borst kloppende :

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, ontferm U onzer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, ontferm U onzer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, geef ons den vrede.

Communie.

Daarna neemt de Priester de H. Hostie en zegt vol nederigheid en vertrouwen, zooals de hoofdman van het Evangelie, driemaal: *Heer, ik ben niet waardig, enz.* Dan nuttigt hij het Lichaam des Heeren en vervolgens ook het H. Bloed. Als gij niet werkelijk communiceert, zult gij op de volgende wijze eene geestelijke communie doen.

Heer Jezus Christus, Zoon van den levenden God, ik durf tot de H. Tafel niet naderen, om uw H. Lichaam en dierbaar Bloed te nuttigen. Ik bid evenwel uw goddelijk Hart, mij aan de uitwerkselen der H. Communie deelachtig te maken: verlos mij, door de kracht dezer hemelsche spijs, van al mijne boosheden en van alle kwaad; geef, dat ik altijd getrouw blijve aan uwe geboden, en laat niet toe, dat ik ooit van U gescheiden worde.

Goddelijk Hart, hoe gaarne zou ik nu zoo zuiver van zonde zijn, dat ik U in de H. Communie mocht ontvangen, om innig met U vereenigd te worden. Mijn hart verlangt vurig naar U: maar ik ben niet waardig, dat Gij onder mijn dak komt, doch spreek slechts één woord en mijne ziel zal gezond worden.

Heer, ik ben niet waardig, enz.

Heer, ik ben niet waardig, enz.

o H. Maaltijd, in welken Christus genuttigd, de gedachtenis van zijn lijden gehouden, de ziel met genade vervuld en ons het onderpand der toekomstige glorie gegeven wordt.

Ziel van Christus, heilig mij.

Lichaam van Christus, maak mij zalig.

Bloed van Christus, verzadig mij.

Water van Christus' zijde, reinig mij.

Lijden van Christus, versterk mij.

o Goede Jezus, verhoor mij.

Laat niet toe, dat ik van U gescheiden worde.

Tegen den boozen vijand verdedig mij.

In het uur van mijnen dood, roep mij.

Doe mij dan tot U komen,

Opdat ik met uwe Heiligen U love,

In de eeuwen der eeuwen. Amen.

(300 dagen aflaat telkens. 9 Jan. 1854.)

Na de H. Communie.

o Heer Jezus Christus, Gij zijt waarlijk de goede Herder en bemint ons, uwe schapen, op de innigste wijze. Gij hebt uw leven voor ons gegeven en blijft voortdurend voor ons welzijn bezorgd: Gij voedt ons met uw eigen vleesch en laaft ons met uw eigen bloed in de H. Communie. Wij danken U voor uwe groote liefde en smeeken U, dat Gij ons altijd, vooral in het uur van onzen dood, tegen den helschen wolf, den duivel, willet beschermen. Sta ons bij, opdat wij U, onzen goeden Herder, als getrouwe schapen volgen op den weg der deugd, om eens tot het eeuwige leven te mogen geraken. Amen.

Zegen

Verbeeld u, dat God u zegent door de hand van zijnen dienaar, den Priester, kniel dan eerbiedig, maak godvruchtig het teeken des H. Kruises en zeg: Mij zegene de almachtige God, de Vader en de Zoon en de H. Geest. Amen.

Ja, zegen mij, o goede God; zegen mijn lichaam met al zijne zintuigen, mijne ziel met al hare vermogens; zegen vooral mijnen wil, opdat ik U bovenal beminne en uwe geboden getrouw onderhoude. Amen.

St. Jans Evangelie.

In den beginne was het Woord en het Woord was bij God, en het Woord was God. Dit was in den beginne bij God. Alle dingen zijn er door gemaakt; en zonder Dat is er niets gemaakt van hetgeen er gemaakt is. Daarin was het leven, en het leven was het licht der menschen; en het licht schijnt in de duisternissen en de duisternissen hebben het niet begrepen. Er was een mensch van God gezonden, wiens naam was Joannes. Deze kwam tot getuigenis, om getuigenis van het licht te geven, opdat allen door hem gelooven zouden.

Hij zelf was het licht niet, maar om getuigenis van het licht te geven. Dit was het waarachtig licht, hetwelk allen mensch verlicht, die in deze wereld komt. Hij was in de wereld en de wereld is door Hem gemaakt, en de wereld heeft Hem niet gekend. Hij kwam in zijn eigendom, doch de zijnen hebben Hem niet aangenomen; maar allen, die Hem aangenomen hebben, heeft Hij macht gegeven, om kinderen Gods te worden; degenen, die in zijnen Naam gelooven, die niet uit den bloede, noch uit den wil des vleesch,

noch uit den wil des mans geboren zijn.
En het Woord is vleesch geworden en Het
heeft onder ons gewoond. En wij hebben
zijne glorie gezien, eene glorie als des
Eengeborenen van den Vader, vol genade
en waarheid.

**Gebeden na de stille H Mis, voor-
geschreven door Z. H. Paus
Leo XIII.**

- Driemaal het „Wees Gegroet” enz.
Wees gegroet, o Koningin, Moeder van
barmhartigheid; ons leven, onze zoet-
heid en onze hoop, wees gegroet.
Tot U roepen wij, ballingen, kinderen
van Eva.
Tot U smeeken wij, zuchtend en wee-
nend in dit dal van tranen.
Daarom dan, onze Voorspreekster, sla
op ons uwe zoo barmhartige oogen.
En toon ons, na deze ballingschap, Jezus,
de gezegende vrucht uws lichaams.
O goedertierene, o meedoogende; o zoete
Maagd, Maria.
ÿ. Bid voor ons, H. Moeder Gods,
ik. Opdat wij de beloften van Christus
waardig worden.

LAAT ONS BIDDEN.

O God, onze toevlucht en onze kracht, zie genadig neder op het tot U roepende volk : en door de voorspraak der glorierijke en onbevleete Maagd en Moeder Gods Maria, van den H. Jozef, haren Bruidegom, van uwe HH. Apostelen Petrus en Paulus en alle Heiligen, verhoor barmhartig en goedgunstig de gebeden, welke wij storten voor de bekeering der zondaren, voor de vrijheid en de verheffing onzer Moeder de H. Kerk. Door Christus, onzen Heer. Amen.

Heilige Aartsengel Michaël, verdedig ons in den strijd, wees onze bescherming tegen de boosheid en de lagen des duivels. Wij smeeken nederig *dat God* hem *gebiede* : en gij, aanvoerder van het hemelsche heir, drijf den Satan en de andere booze geesten, die ten verderve der zielen in de wereld rondzwerven, door de goddelijke kracht in de hel terug. Amen.

Z. H. verleent goedgunstig 300 dagen aflat aan hen die deze gebeden, als boven, geknield doen.

• — — — •

Oefeningen vóór de H. Communie.

1. GELOOF: O mijn Jezus, ik geloof vast, al wat Gij geopenbaard hebt; vooral geloof ik, dat Gij wezenlijk tegenwoordig zijt in het H. Sacrament des Altaars, omdat Gij het zelf gezegd hebt. —

2. AANBIDDING: O mijn Jezus, in vereeniging met alle Engelen en Heiligen, aanbid ik U in het allerheiligste Sacrament, waarin Gij nit liefde voor mij zijt verborgen; ik aanbid U als mijn Heer en mijn God, als mijn Schepper en mijn Zaligmaker. —

3. BEROUW: O mijn Jezus, ik betreur uit geheel mijn hart al mijne zonden, omdat ik daardoor U, mijn goeden God, dien ik boven alles bemin, bedroefd en beleedigd heb. —

4. OOTMOEDIGHEID: Mijn Heer en mijn God, hoe durf ik na zoovele beleedigingen nog tot U naderen! Neen, ik ben niet

waardig, U in mijn Hart te ontvangen : maar spreek slechts één woord en mijne ziel zal gezond worden. —

5. HOOP : O liefdevolle Jezus, uwe goedheid en barmhartigheid is oneindig groot. Gij komt tot mij en wilt in mijn hart wonen. Ik vertrouw dan ook vast, dat Gij mij zult heiligen en mijn hart met uwe genade vervullen. —

6. LIEFDE : O mijn Jezus, Gij hebt mij bemind tot den kruisdood toe ; en uit liefde voor mij wilt Gij nu ook het voedsel mijner ziel worden. Ontvlam mijn hart in wederliefde. Ik bemin U, lieve Jezus, uit geheel mijn hart, ik bemin U meer dan mij zelven, ja uit liefde tot U wil ik leven en sterven. —

7. VERLANGEN : Kom, lieve Jezus, kom, en neem bezit van mijn hart. Het zal geheel aan U toebehooren. — Kom in mijn arm hart en vervul mijne wenschen, kom, en heilig mijne ziel ; kom, zoete Jezus, kom !

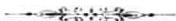
Vóór dat de Priester de H. Communie geeft, toont hij aan de communicanten de H. Hostie en zegt hij driemaal : *Domine non sum dignus* ; klop dan driemaal op de borst, en zeg uit het volste besef uwer onwaardigheid ook driemaal :

Heer, ik ben niet waardig, dat Gij in mijn hart komt; maar spreek slechts één woord en mijn ziel zal gezond worden.

Blijf daarna aanhoudend, langzaam en vurig verzuchten: *o Jezus, ik geloof in U; — o Jezus, ik hoop op U; — o Jezus, ik bewin U.*

Bij het knielen voor de Communiebank zegt men: *Geloofd zij Jezus Christus in het H. Sacrament des Altaars.*

Als de Priester u de H. Hostie geeft, zeg dan, niet met den mond, maar met het hart: *Het Lichaam van Onzen Heer Jezus Christus beware mijne ziel ten eeuwigen leen.* Herhaal dit in stilte eenige malen na de H. Communie.

Oefeningen na de H. Communie.

AANBIDDING: O mijn lieve Jezus, ik aanbid U in mijn hart als mijn God, mijn Verlosser en Zaligmaker. —

NEDERIGHEID: Van waar komt mij het geluk, dat Gij, mijn Jezus, U gewaardigt, in mijn arm hart te komen rusten! —

DANKZEGGING: Mijn Jezus, hoe zal ik U genoeg kunnen danken! o Maria, mijne lieve Moeder, mijn H. Engelbewaarder en mijn H. Patroon, aanbidt, looft, prijst en dankt Jezus met mij. —

OPOFFERING: Gij hebt, o goede Jezus, U geheel aan mij geschonken, ik geef mij ook geheel aan U; ik offer U op mijne ziel en mijn lichaam, mijne gedachten en begeerten, mijne woorden en al mijne werken. —

LIEFDE: Ik bemín U, lieve Jezus, mijn God en mijn al! Ontvlam mijn koud hart door het vuur uwer liefde en laat niet toe, dat ik door de zonden ooit van U gescheiden worde. —

VRAGEN: Lieve Jezus, Gij zult mij nu niets weigeren. Geef mij al de genaden die ik noodig heb, om de zonden te vermijden en de deugd te beoefenen. Bewaar mij vooral voor de zonden van . . .

Bid verder voor uwe Ouders, voor Z. H. den Paus, voor de H. Kerk, voor de bekeering der zondaars, ketters en ongeloovigen, voor de zielen des Vagevuurs, voor uwe weldoeners en voor allen, in wie gij eenig belang stelt. —

GEBEDEN ONDER HET LOF.

Akte van Geloof en Dankzegging

Geloofd en gedankt zij elk oogenblik het allerheiligste en allergoddelijkste Sacrament.

Heer Jezus Christus, waarachtig God en Mensch, ik geloof, dat Gij hier onder de gedaante van brood waarlijk tegenwoordig zijt, met ziel en lichaam, en ik aanbid U nederig als mijnen Heer en mijnen God. O, mocht ik U aanschouwen, beminnen, loven en verheerlijken, gelijk zoovele duizenden Engelen U met de grootste vreugde aanschouwen, beminnen en loven in den Hemel! Hoeveel toch ben ik U hiervoor verschuldigd, dat Gij ter liefde van mij uit den Hemel gedaald zijt, dat Gij U op het kruis voor mij hebt opgeofferd en nog

voortdurend in dit H. Sacrament voor mij tegenwoordig blijft tot eeuwig aandenken uwer liefde! Wat zou ik ondankbaar en ongelukkig zijn, als ik deze liefde niet met wederliefde vergold!

Eereboete aan Jezus Christus in
het H. Sacrament.

O Jezus, mijn God en Zaligmaker, ik aanbid U met den diepsten eerbied, dien het geloof mij ingeeft, en ik bemin U uit geheel mijn hart, U, die in het hoogwaardig Sacrament des Altaars verborgen zijt. Ik verlang vurig al de oneerbiedigheden, onteeringen en heiligschennissen te herstellen, waaraan ik mij ooit mocht hebben schuldig gemaakt.

Ik aanbid U dan, mijn God, wel niet zooals Gij het verdient en ik het doen moest, maar dan toch zooveel ik in mijne zwakheid kan. O, hoe gaarne zou ik U aanbidden met al de volmaaktheid, waartoe alle redelijke schepselen te zamen in staat zijn!

Ik heb de meening van U nu en altijd te aanbidden, niet alleen voor die katholieken, welke U hunne aanbidding en liefde weigeren, maar ook voor al de ketters,

sechermakers en ongeloovigen. Mochten zij zich toeh bekeeren , mochten ook zij U aanbidden ! Ach , ja , mijn Jezus , wees door alle menschen elk oogenblik aanbeden , bemind en bedankt in het heilig en goddelijk Sacrament des Altaars. Amen.

Gebed tot Jezus' H. Hart.

o Goddelijk Hart , zie genadig van uw heilig altaar op mij , ellendigen zondaar , neder. Met een bedroefd hart , maar met groot vertrouwen bid ik U , vergeef mij mijne zonden : zij zijn mij van harte leed , ik haat en verfoei ze uit liefde tot U en wil ze nooit meer bedrijven. Maak mij , naar uw voorbeeld , zachtmoedig en ootmoedig van harte , gehoorzaam , kuisch , getrouw aan mijne plichten , geduldig in lijden en in alles onderworpen aan uwen heiligen wil. Geef mij de volharding in uwe liefde tot het einde mijns levens toe.

Betrouwende op de goedheid uws Harten , o mijn Zaligmaker , bid ik U ook voor allen , voor wie ik verplicht ben te bidden. Zegen onzen Heiligen Vader , den Paus , de bisschoppen en priesters ; vervul hen met eenen vurigen ijver voor uwe eer en voor de zaligheid der zielen. Ik bid U in het bijzonder voor mijnen zielbestuurder en

voor hen, die mij in den godsdienst onderwijzen of onderwezen hebben. Gelief hen daarvoor te beloonen, en hunnen arbeid te zegenen, opdat zij ons en vele anderen tot de eeuwige zaligheid mogen brengen.

Ik beveel U, o minnelijk Hart, mijne ouders, aan wie ik zooveel verschuldigd ben. Geef hun al wat zij voor ziel en lichaam noodig hebben voor dit en het eeuwige leven. Dit vraag ik U ook voor mijne broeders, zusters en andere bloedverwanten.

Ik bid U ook voor mijne vijanden, indien ik er heb: voor allen die mij ooit beleedigd hebben, en voor hen aan wie ik ergernis heb gegeven: ik bid U voor allen die voor mij bidden.

Ach, Heer! mochten toch alle zondaren zich tot U bekeeren! Geef hun daartoe uwe genade: ontferm U over hen.

En om niemand in mijn gebed te vergeten, beveel ik U ook alle zieken, die U in het H. Sacrament niet kunnen bezoeken. Geef hun sterkte, om hunne smarten uit liefde tot U geduldig te lijden en daardoor den hemel te verdienen. Ik bid U voornamelijk voor hen, die in gevaar zijn van sterven. Sta hen bij in dat gewichtig oogenblik, opdat zij in uwe liefde uit deze wereld scheiden.

Eindelijk beveel ik U de zielen der overledenen, die nog in het vagevuur zijn, vooral de ziel van. . . . Vervul haar vurig verlangen van zich met U te gaan vereenigen in den Hemel.

Al deze genaden voor mij zelf en voor anderen hoop ik van uwe goedheid te bekomen. Amen.

ANTIPHONEN DER H. MAAGD,

*Die gezongen worden onder het Lof.
Van Zaterdag vóór den eersten Zondag van den
Advent tot Kerstmis.*

Alma Redemptoris Mater.

Verheven Moeder, uit wier schoot,
Ons aller Zaligmaker sproot.
Gij, Hemelpoort, die open staat,
Gij, Zeester, die ons niet verlaat.

Breng 't vallend volk, dat op wil staan,
Breng gij het uwen bijstand aan:
Die, waar natuur verbaasd op staart,
Uw heiligen Schepper hebt gebaard.

Gij, Maagd, zoo voor als na dien stond.
Neem 't „Ave” uit des Engels mond.
En zie, o Moeder van den Heer,
Ontfermend op ons, zondaars, neer.

ÿ. De Engel des Heeren heeft Maria
geboodschapt.

Ë. En zij heeft ontvangen van den H.
Geest.

LAAT ONS BIDDEN.

Wij bidden U, Heer, stort uwe genade
in onze harten, opdat wij, die door de
boodschap des Engels de Menschwording
van Christus, uwen Zoon, gekend heb-
ben, door zijn lijden en kruis tot de
heerlijkheid der verrijzenis gebracht wor-
den. Door denzelfden Christus, onzen Heer.
Amen.

*Van Kerstavond tot O. L. V. Lichtmis, dezelfde
Antiphoon, maar Vers en Gebed als volgt:*

ÿ. Na het baren zijt Gij onbevleete
Maagd gebleven.

Ë. Moeder Gods, bid voor ons.

LAAT ONS BIDDEN.

o God, die door de vruchtbare maag-
delijkheid der H. Maria de gaven der
eenwige zaligheid aan het menschelijk ge-

slacht verleend hebt, laat ons, bidden
wij U, de voorspraak van haar gevoelen,
door wie wij verdiend hebben, de bron
des levens, Onzen Heer Jezus Christus,
uwen Zoon, te ontvangen. Amen.

*Van O. L. V. Lichtmis, tot Woensdag in de
Goede Week.*

Ave Regina Coelorum.

Gegroet, o Hemelkoningin,
Gegroet, der Engelen Vorstin;
Heil U, o Spruit, o Zaalge Schoot,
Waaruit der wereld 't Licht ontsproot.

Wees, glorierijke Maagd, verblijd,
Die onder alle 'tschoonste zijt;
Gegroet, o Gij, zoo vol van eer,
En bid voor ons bij God den Heer.
V. Gedoog, dat ik U love, H. Maagd,
R. Geef mij sterkte tegen uwe vijanden.

LAAT ONS BIDDEN.

Barmhartige God, wil onze zwakheid
ondersteunen, opdat wij, die de gedach-
tenis der H. Moeder Gods vieren, door
den bijstand van hare voorspraak uit onze
zonden mogen opstaan. Door denzelfden
Christus, onzen Heer. Amen.

Van Paasch-Zaterdag tot Zaterdag na Pinkstereu.

Regina Coeli.

Verblijd U, 's Hemels Koningin! Alleluja.
Want dien gij droegt vol moedermin,
Alleluja.

Stond naar zijn woord, weer op uit 't graf!
Alleluja.

Bid God genade voor ons af. Alleluja.

ÿ. De Heer verrees: o wees verblijd,
Alleluja.

Ë. Maria, die zijn Moeder zijt! Allel.

LAAT ONS BIDDEN.

o God, die U gewaardigd hebt, door
de verrijzenis van uwen Zoon, onzen Heer
Jezus Christus, de wereld te verblijden;
verleen, smeeken wij U, dat wij door zijne
Moeder, de Maagd Maria, de vreugde
van het eeuwige leven mogen verkrijgen.
Door denzelfden Christus, onzen Heer.
Amen.

*Van Zaterdag vóór H. Drievaldigheids-Zondag
tot Zaterdag vóór den Advent.*

Salve Regina.

Wees gegroet, o Koninginne,
Moeder van Barmhartigheid,
Wees gegroet, gij die ons leven,
Zoetheit en hope zijt.

Tot U roepen wij al klagend : —
Wij , 'tverbannen Evakroost ,
Smeeken , uit dit dal van tranen ,
Zuchtend , weenend , U om troost .

O welaan dan , Midd'laresse ,
Sla uw oog op onzen nood :
En toon ons na 't ballingsleven
Jezus , vrucht van uwen schoot .

Moeder , zoo vol mededoogen ,
Wie men nooit vergeefs iets vraagt ,
Moeder , schat van heilgenaden ,
o Maria , zoete Maagd !

ÿ. Bid voor ons , H. Moeder Gods .

Ë. Opdat wij waardig worden de beloften van Christus .

LAAT ONS BIDDEN.

Almachtige , eeuwige God , die door de medewerking van den H. Geest , het lichaam en de ziel der roemwaardige Maagd en Moeder Gods Maria , tot eene waardige woonplaats van uwen Zoon bereid hebt , geef , dat wij , die ons in hare gedachtenis verblijden , door hare genadige voorspraak van alle aanstaande kwaad en van den eeuwigen dood bevrijd worden . Door denzelfden Christus , onzen Heer . Amen .

Magnificat.

Mijne ziel verheft den Heer :

En mijn geest juicht in God, mijn Zalig-
maker !

Omdat Hij nederzag op de geringheid
van zijne dienstmaagd ; want , zie , van nu
af zullen alle geslachten mij zalig noemen.

Dewijl Hij groote dingen aan mij gedaan
heeft, de Machtige, en Heilig is zijn naam ;

En zijne barmhartigheid is van geslachte
tot geslachte voor degenen, die Hem vreezen.

Kracht heeft Hij geoeffend door zijn arm :
hoogmoedigen in de gedachten huus harten
heeft Hij verstrooid :

Machtigen heeft Hij afgezet van den
troon , en geringen heeft Hij verheven ;

Nooddriftigen heeft Hij met goederen
overladen , en rijken heeft Hij ledig weg-
gezonden !

Hij is Israël , zijnen dienstknecht , te
hulp gekomen, en Hij is indachtig geweest
zijner barmhartigheid ,

Gelijk Hij gesproken had tot onze vade-
ren , met Abraham en zijn zaad in eeuwig-
heid.

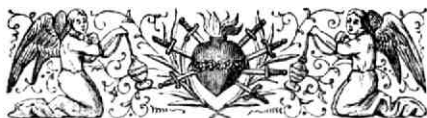
Glorie zij den Vader en den Zoon , en
den H. Geest.

Gelijk het was in het begin , en nu , en
altijd, en in de eeuwen der eeuwen. Amen.

Tantum Ergo.

Knielen wij voor 't glorierijke
Sacrament vol eerbied neer.
De oude Godsvereering wijke
Voor den dienst der nieuwe Leer.
En hoe 't zintuig ook bezwijke
Ons geloof groei' meer en meer.
Aan den Vader, hooggeprezen,
Aan zijn Eengeboren Zoon
Macht en zegning uitgelezen,
Glorie, heil en eerbetoon!
Voor den Geest, van 't zelfde Wezen,
Rijze een loflied even schoon! Amen.

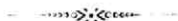

VERSCHILLENDE GEBEDEN

TOT HET

ALLERHEILIGSTE HART VAN JEZUS.

Litanie van het H. Hart van Jezus.

Heer, ontferm U onzer.
Christus, ontferm U onzer.
Heer, ontferm U onzer.
Christus, hoor ons.
Christus, verhoor ons.
God hemelsche Vader, ontferm U onzer.
God Zoon, Verlosser der wereld, ontferm
U onzer.
God H. Geest, ontferm U onzer.
H. Drievuldigheid, één God, ontferm U
onzer.
Hart van Jezus, Zoon van den eeuwigen
Vader, ontferm U onzer.
Hart van Jezus, Zoon van de Maagd
Maria, ontferm U onzer.

Hart van Jezus, eigene en waardige woonplaats van den H. Geest, ontferm U onzer.

Hart van Jezus, schatkamer van de allerheiligste Drievuldigheid,

Hart van Jezus, glorie en vreugd der Engelen,

Hart van Jezus, oneindig in Majesteit,

Hart van Jezus, voorwerp van alle liefde,

Allerootmoedigst Hart van Jezus,

Allerzuiverst Hart van Jezus,

Allerminnelijkst Hart van Jezus,

Hart van Jezus, vol van zegen en genaden,

Hart van Jezus, wellust van hemel en aarde,

Hart van Jezus, licht van geheel de aarde,

Hart van Jezus, onverwinnelijke sterkte tegen onze vijanden,

Hart van Jezus, bron van alle rechtvaardigheid,

Hart van Jezus, oorsprong van alle goedheid en barmhartigheid,

Hart van Jezus, vol medelijden en teederheid,

Hart van Jezus, woonstede aller deugden,

ontferm U onzer.

Hart van Jezus, allen lof en eer waardig, ontferm U onzer.

Hart van Jezus, wien alle aanbidding toekomt,

Hart van Jezus, onpeilbare afgrond van alle hemelsche gaven,

Hart van Jezus, zaligheid dergenen die in U hopen,

Hart van Jezus, fontein der springende wateren tot het eeuwig leven,

Hart van Jezus, verzoening onzer zonden,

Hart van Jezus, troost van alle bedrukte harten,

Hart van Jezus, hoop dergenen die in U sterven,

Hart van Jezus, ons leven en verrijzenis,

Hart van Jezus, toevlucht der zondaren,

Hart van Jezus, met bitterheid voor ons vervuld,

Hart van Jezus, met versmaadheden voor ons verzaad,

Hart van Jezus, om onze boosheden doorwond,

Hart van Jezus, om onze zaligheid gestorven aan het kruis,

Hart van Jezus, met eene lans doorstoken,

ontferm U onzer.

Hart van Jezus, levende, heilige en God behagende offerande, ontferm U onzer.
Hart van Jezus, altaar op welk al de Heiligen opgeofferd worden, ontferm U onzer.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, spaar ons, Jezus.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, verhoor ons, Jezus.

Lam Gods, dat wegneemt de zonden der wereld, ontferm U onzer, Jezus.

ÿ. O Koning der glorie, gij zult nooit versmaden

R. Een boetvaardig en vernederd hart.

GEBED.

O aanbiddelijk Hart van mijnen Jezus! gloeiende brandoven der goddelijke liefde, ontvang, bid ik U, mijne ziel in uwe allerheiligste wonde, opdat ik in deze school van liefde moge leeren beantwoorden aan de liefde van U, mijn God, die mij zooveel wonderbare bewijzen van uwe liefde gegeven hebt. Amen.

Gebeden.

Het Woord is vleesch geworden en Het heeft onder ons gewoond.

Eeuwig Woord, uit liefde voor ons mensch geworden, nederig aan uwe voeten nedergeworpen, aanbidden wij U met den diepsten eerbied onzer ziel, en om onze ondankbaarheid jegens eene zoo groote weldaad te herstellen, vereenigen wij ons met het hart van allen, die U beminnen, en offeren wij U onzen nederigsten en teedersten dank. Getroffen door die overmaat van ootmoed, goedheid en teederheid, die wij in uw goddelijk Hart erkennen, smeeken wij uwe genade af, om deze U zoo dierbare deugden te mogen navolgen.

Onze Vader, Wees gegroet en Glorie, enz.

Hij is ook voor ons gekruist, heeft geleden onder Pontius Pilatus en is begraven.

Jezus, onze beminnelijke Verlosser, nederig aan uwe voeten neergeworpen, aanbidden wij U met den diepsten eerbied onzer ziel: en om U een oprecht blijk te geven van de smart, die wij gevoelen over onze ongevoeligheid voor alle versmadingen en smarten, die uw liefdevol Hart U voor onze zaligheid deed verduren in uw

smartelijk Lijden en in uwen Dood, vereenigen wij ons met het hart van allen, die U beminnen, om U uit geheel onze ziel dank te brengen. Wij bewonderen de eidelooze lijdzaamheid en edelmoedigheid van uw goddelijk Hart, en wij smeeken U, het onze te vervullen met den geest van christelijke versterving, waardoor wij het lijden met moed omhelzen en onzen grootsten troost en al onze glorie stellen in uw Kruis.

Onze Vader, Wees gegroet, Glorie zij den Vader, enz.

Gij hebt hun een brood uit den hemel gegeven, dat alle verkwikking in zich bevat.

Jezus, vol oneindige liefde tot ons, nederig aan uwe voeten neergeworpen, aanbidden wij U met den diepsten eerbied onzer ziel, en om U eenigszins schadeloos te stellen voor de versmadingen, die uw goddelijk Hart dagelijks ontvangt in het allerh. Altaarsacrament, vereenigen wij ons met het hart van allen, die U beminnen en U den hartelijksten dank brengen. Wij beminnen in uw goddelijk Hart dat onbegrijpelijk liefdevuur jegens uwen hemelschen Vader, en smeeken U, onze

harten te ontsteken van eene brandende liefde jegens U en onze naasten.

Onze Vader, Wees gegroet, Glorie zij den Vader, enz.

Ten slotte, o allerbeminnelijkste Jezus, smeeken wij U, bij de teederheid van uw goddelijk Hart, de zondaren te willen bekeeren, de bedroefden te vertroosten, de stervenden bij te staan, en lansenis te schenken aan de geloovige zielen in het Vagevuur. Verbind onze harten met den band van waren vrede en liefde, behoed ons voor een onvoorziene dood, en geef dat wij heilig en in vrede sterven. Amen.

y. Hart van Jezus, brandend van liefde tot ons,

R. Ontvlam ons hart van liefde tot U.

LAAT ONS BIDDEN.

Geef, bidden wij U, Almachtige God, dat wij, die in het allerheiligste Hart van uwen geliefden Zoon onzen roem stellen, en de voornaamste weldaden zijner liefde jegens ons herdenken, ons over het bewijzen dier weldaden en over hare vruchten mogen verblijden. Door denzelfden Christus, onzen Heer. Amen.

O goddelijk Hart van Jezus ! ik aanbid U met alle krachten mijner ziel ; ik wijd ze U voor immer toe , tegelijk met mijne gedachten , woorden en werken en met geheel mij zelven. Ik neem mij voor , U akten van aanbidding , van liefde en verheerlijking te brengen , voor zoover het mogelijk is , gelijk aan die , welke Gij brengt aan uwen hemelschen Vader. Wees , smee ik U , de hersteller mijner mislagen , de beschermer van mijn leven , mijn toevluchtsoord en schuilplaats in het uur van mijnen dood. Verleen mij , door de zuchten en bitterheden , waarin Gij , gedurende geheel den loop van uw sterfelijk leven om mijnentwil gedompeld waart , een waar berouw over mijne zonden , de verachting der wereldsche zaken , eene vurige begeerte naar de eeuwige glorie , het vertrouwen op uwe oneindige verdiensten , de eindvolharding in uwe genade.

O Hart van Jezus , geheel liefde , ik draag U deze nederige gebeden op voor mij zelven , en voor allen , die zich in den geest met mij vereenigen om U te aanbidden : gewaardig U wegens uwe eindelooze goedheid ze te aanvaarden en te verhooren , vooral voor dengene onder ons , die het eerst dit sterfelijk leven zal afleg-

gen. Allerzoetst Hart van mijn Zaligmaker, stort over hem te midden van zijnen doodstrijd uwe inwendige vertroostingën uit, neem hem op in uwe H. Wonde, reinig hem van elke smet in dat fornuis van liefde, om hem zoo de glorie toe te staan, waar hij bij U de voorspreker worde van allen, die nog in dit oord van ballingschap achterblijven.

Allerheiligst Hart van mijn beminnelijken Jezus, ik neem mij voor deze akten van aanbidding en deze gebeden voor mij, ellendigen zondaar, en voor allen die in de aanbidding van U vereenigd zijn, te vernieuwen en U op te dragen gedurende alle oogenblikken, dat ik adem haal tot op het oogenblik van mijnen dood. Ik beveel U aan, o mijn Jezus, de H. Kerk, uwe beminde Bruid en - onze ware Moeder, de rechtvaardige zielen, alle arme zondaars, de bedroefden, de stervenden en eindelijk alle menschen; laat toch niet toe, dat het voor hen vergoten Bloed hun onvruchtbaar worde. Gewaardig U eindelijk ze toe te passen tot lansen der zielen in het Vagevuur, in het bijzonder van die, welke tijdens haar leven de heilige godsvrucht beoefenden van U te aanbidden.

Allerbeminnelijkst Hart van Maria, dat

onder de harten van alle schepselen het reinste zijt, het meest van liefde ontstoken tot dat van Jezus, en tegelijkertijd het meest medelijdend jegens ons, arme zondaren, verkrijg ons van het Hart van Jezus, onzen Verlosser, de genaden, die wij van U vragen. Moeder van Barmhartigheid, eene enkele verzuchting, eene enkele beweging van uw brandend Hart naar dat van Jezus, uwen goddelijken Zoon, kan ons ten volle vertroosten. Sta ons dan die genade toe, en het goddelijk Hart van Jezus, door die kinderlijke liefde, welke Het U toedroeg en U altijd zal blijven toedragen, zal gewis niet nalaten ons te verhooren. Amen.

Paus Pius VII, bij Rescript van 12 Februari 1808, verleende:

Een Afsaat van 300 dagen eens per dag aan alle geloovigen, die met rouwmoedig hart en met godsvrucht genoemde Gebeden bidden met nog 3 maal Onze Vader, Wees gegroet en Glorie zij den Vader.

Een collen afsaat, eens in de maand aan hen, die ze op bovenvermelde wijze eene maand lang hebben gebeden, op een dag naar verkiezing, waarop men, na waarlijk rouwmoedig te hebben gebiecht en gecommuniceerd, bidt voor de behoeften der H. Kerk.

Deze afsaten, de volle en gedeeltelijke, werden door Z. H. Paus Pius IX voor altijd bevestigd bij de Audiëntie van 18 Juni 1876.

KRANSJE

ter eere van het Allerh. Hart van
Jezus.

I. Mijn liefdevolle Jezus, wanneer ik uw Hart vol goedheid beschouw, en het vol liefde en teederheid zie voor de zondaren, voel ik het mijne vervuld met vreugde en vertrouwen, van gunstig door U te worden ontvangen. Ach! hoevele zonden heb ik bedreven! Maar thans, op het voorbeeld van Petrus en van de boetvaardige Magdalena, beweën en verfoei ik ze, omdat ik daardoor U, mijn hoogste Goed, beleedigd heb. Ja, schenk mij de vergiffenis ervan: en o, moge ik eer sterven, ik smeeke het U bij uw liefdevol Hart, dan U te beleedigen, en moge ik ten minste eenig en alleen leven, om U wederliefde te bewijzen.

Men bidt 1 Onze Vader en 5 Glorie zij den Vader, ter eere van het goddelijk Hart, en zegge daarna:

Zoet Hart van mijn Jezus, maak dat ik U altijd beminne.

II. Ik aanbid, mijn Jezus, uw allerneederigst Hart, en bedank U, dat Gij Het mij tot voorbeeld hebt gegeven, niet enkel met de krachtigste aansporingen om het

na te volgen, maar dat Gij mij ook ten koste uwer zoo diepe vernederingen den weg daartoe aanwijst en gemakkelijk maakt. Dwaze en ondankbare die ik was! Ach, hoever ben ik afgeweken! Vergeef mij. Geen hoogmoed meer; maar met een nederig hart wil ik U te midden van uwe vernederingen volgen, en zoo vrede en zaligheid vinden. Geef mij de kracht daartoe, en ik zal in eeuwigheid uw Hart zegenen.

1 *Onze Vader*, en 5 *Glorie zij den Vader*.
Zoet Hart enz.

III. Ik bewonder, o mijn Jezus, uw allergeguldigst Hart, en ik bedank U voor zooveel bewonderenswaardige voorbeelden van onoverwinnelijk geduld, ons door U nagelaten. Ik betreur het, dat zij zonder vrucht tegen mij het verwijt inbrengen mijner dwaze lichtgeraaktheid, die den geringsten last niet weet te verdragen. Ach! mijn dierbare Jezus, stort in mijn hart eene vurige en duurzame liefde tot kwellingen, kruisen, versterving en boetvaardigheid, opdat ik, door U te volgen op den Calvarieberg, met U kome tot de glorie en de vreugde des Hemels.

1 *Onze Vader*, en 5 *Glorie zij den Vader*.
Zoet Hart enz.

IV. Bij het beschouwen van uw allermachtmoedigst Hart, dierbare Jezus, heb ik een afschrik van het mijne, zoo geheel verschillend van het uwe. Al te dikwijls is een lichte schijn, een teeken, een tegenstrijdig woord genoeg, om mij te verontrusten en tot bittere klachten te brengen. Ach! vergeef mij mijne opvliegendheid, en geef mij de genade, voor het vervolg in elken tegenspoed uwe onverstoorbare zachtmoedigheid na te volgen, en aldus een voortdurenden heiligen vrede te smaken.

1 *Onze Vader*, en 5 *Glorie zij den Vader*,
Zoet Hart enz.

V. Dat men lof zinge, o Jezus, aan uw allermoevigst Hart, overwinnaar van dood en hel, dat al onze lofprijzingen overwaardig is. Meer dan ooit sta ik beschaamd, wanneer ik de kleinmoedigheid van het mijne zie, dat, vol van menschelijk opzicht, voor het minste woord bevreesd is. Maar dit zal anders worden. Ik smeek U om zoo grooten moed en kracht, dat ik hier op aarde met U strijde en overwinne, en hierna vol vreugde met U zegeviere in den Hemel.

1 *Onze Vader*, en 5 *Glorie zij den Vader*,
Zoet Hart enz.

Wenden wij ons tot Maria, wijden wij ons steeds inniger aan Haar toe, en zeggen wij vol vertrouwen op haar moederhart:

Door de verhevene voorrechten van uw allerzoetst Hart, o groote Moeder Gods en mijne Moeder, Maria, verkrijg mij eene vurige en standvastige godsvrucht tot het H. Hart van uwen Zoon Jezus, opdat ik, met mijne gedachten en gevoelens daarin opgesloten, alle mijne plichten vervulle, en altijd, met opgeruimdheid des harten maar bijzonder op dezen dag mijnen Jezus diene.

ψ. Hart van Jezus, brandend van liefde tot ons,

κ. Ontvlam ons hart van liefde tot U!

LAAT ONS BIDDEN.

Wij bidden U, o God, dat de H. Geest ons ontvlamme door het vuur, hetwelk onze Heer Jezus Christus uit het binnenste zijns Harten over de aarde heeft uitgezonden, en dat Hij krachtig ontstoken wenscht te zien. Die met U leeft en heerscht in de eenheid van denzelfden H. Geest, God door alle eeuwen der eeuwen. Amen.

GEBED.

O goedertierenste Jezus, Gij alleen zijt onze zaligheid, ons leven en onze verrijzenis. Wij smeeken U dan, verlaat ons niet in onze benauwdheden en kwellingen, maar door den doodstrijd van uw allerheiligst Hart, door de smarten uwer onbevleete Moeder, kom nwe dienaren te hulp, die gij door uw kostbaar bloed hebt vrijgekocht.

Bij Decreet van de H. Congregatie der Aflaten van 6 October 1870 verleent Zijne Heiligheid Pius IX:

Een Aflaat van 100 dagen eenmaal per dag te verdienen door alle geloovigen, die ten minste met een rouwmoedig hart en godvruchtig voornoemd gebed verrichten.

**Gebod van toewijding aan het
Heilig Hart van Jezus.**

Alleraanbiddenswaardigst Hart van mijn liefderijksten Jezus, zetel aller deugden, onuitputtelijke bron aller genaden, wat was er in mij, dat U bewegen kon, om uit overgroote liefde tot mij te sterven? Mijn hart, met duizenden zonden bevlekt, heeft voor U niets dan koudheid en onverschilligheid. O Jezus, deze ondubbelzinnige

bewijzen uwer liefde op een tijd, dat ik U niet beminde, doen mij hopen, dat Gij de kleine bewijzen mijner liefde, welke ik U thans aanbied, niet zult versmaden. Neem derhalve, o liefdevolle Verlosser, het verlangen mijner ziel, om mij geheel aan de eer en verheerlijking van uw allerheiligst Hart toe te wijden, genadig aan. Neem goedgunstig het offer aan, dat ik U met alles, wat ik heb en ben, opdraag.

Aanvaard geheel mijn wezen, mijn leven, mijne handelingen, mijne moeilijkheden en al mijn lijden! Niets anders wil ik in 't vervolg zijn, dan een aan uwe glorie toegewijd brandoffer. O zend vuur van den hemel, en ontsteek het nu, opdat het eindelijk door de vlammen van uw Hart geheel verteerd worde! U, o mijn Heer en mijn God, offer ik mijn hart met al zijne bewegingen en gevoelens; gedurende geheel mijn leven zullen ze met uw allerheiligst Hart gelijkvormig blijven. U alzoo, o Heer, behoor ik geheel, geheel aan uw allerheiligst Hart.

Hoe groot is uwe barmhartigheid jegens mij! Oneindige majesteit van God, wat ben ik, dat Gij U verwaardigt, het offer mijns harten goedgunstig aan te nemen? Van nu af zal dit hart U geheel toe-

behooren , en de schepselen zullen er geen deel aan hebben : zij zijn dit niet waardig.

Wees Gij , o liefste Jezus , mijn Vader , mijn Vriend , mijn Leeraar , mijn al ! Slechts voor U wil ik leven ! O liefdevolle Verlosser der menschen , neem het offer genadig aan , dat de ondankbaarste van alle menschen uw allerheiligst Hart opdraagt , om het onrecht te herstellen , dat hij tot op dit uur door koudheid en onverschilligheid Hetzelve heeft aangedaan.

Wat ik geef , is voorzeker weinig : maar 't is alles , wat ik heb , en al hetgeen uw Hart , o Jezus , verlangt en begeert . En dan , o Heer , geef ik U mijn hart voor eeuwig , en ik wil het nimmermeer terugnemen.

Leer mij alzoo , liefdevolle Heiland , dat ik mij zelven geheel vergete , wijl dit de eenigste weg tot uw allerzoetst Hart is . Daar ik in 't vervolg , van nu af , alles slechts voor U doen wil , zoo geef dan ook , o Jezus , dat al mijn doen Uwer waardig zij ! Onderricht mij , opdat ik tot eene volkomene zuiverheid uwer liefde gerake . Doch schenk mij vooral deze uwe liefde , en wel recht gloeiend en grootmoedig ! Schenk mij die diepe ootmoedigheid , zonder welke men aan U niet behagen kan !

Vervul eindelijk uw heiligen wil volkomen aan mij, zoowel hier in dit leven, als daar boven in de eeuwigheid.

**Vernieuwing der Geloften voor
Religieuzen.**

Mijn goddelijke Verlosser, met de meest mogelijke innigheid en liefde wijd ik mij toe en offer ik mij op aan uw allerheiligst Hart! Krachtens mijne geloften ben ik reeds, wel is waar, aan uw kruis genageld, maar desniettemin wil ik ze wederom voor Hemel en aarde vernieuwen, ten einde uw Hart dank te zeggen voor de overgroote genade, dat Gij mij tot een zoo heiligen staat geroepen hebt. Tot uwe eer beken ik openlijk, dat uw juk geenszins hard of drukkend is, dat de banden, waar-door Gij mij met U vereenigdet, mijn geluk uitmaken, en dat ik slechts dit ééne verlang, ze immer vaster om mij toe te halen. Derhalve druk ik het kruis, dat Gij mij met mijn' heiligen roep hebt opgelegd, met teedere liefde en vreugde aan mijn hart: want het is al mijne blijdschap, mijn roem en mijn vreugde tot in den dood. O God, help mij, dat ik mij nimmer ergens anders op beroeme, dan op het kruis van

Jezus , mijn' goddelijken Bruidegom , door wien de wereld aan mij en ik der wereld gekruisigd ben ! Mijn rijkdom zij de heilige armoede ! Mijn troost het lijden van Jezus ! Mijne liefde zijn allerheiligst Hart !

Neen , beminnelijke Verlosser , niets vermag mij van U te scheiden , niets is in staat mij tot zich te lokken , tenzij Gij alléén . Rustig en onbevreesd bewandel ik het pad der volmaaktheid , dewijl Gij mijne schreden leidt en mijne zwakheid ondersteunt . Ik hoop op U , o Jezus , dat Gij uwe beschermende hand , welke mij reeds met zoovele genaden gezegend heeft , over mij zult uitstrekken , en mij de dagelijksche hulp , welke ik zoozeer behoef , niet zult onttrekken , opdat ik aan alle bekoringen krachtig wederstaau , en al mijne vijanden verwinnen moge . Om deze hulp , o ontfermingrijke Heer en Heiland , bid en smee ik U bij uw Bloed , bij al uwe Wonden , bij uw allerheiligst Hart ! Laat mij een levend bewijs van de macht uwer liefde jegens al uwe vijanden zijn ! Amen .

Akte van Eereboete
aan het Allerh. Hart van Jezus.

O aanbiddelijk Hart van mijnen God en Zaligmaker, doordrongen van eene diepe droefheid, bij het zien van de oneer en den smaad, die U in het Allerheiligste Sacrament uwer liefde zijn aangedaan en waarvan Gij nog dagelijks het voorwerp zijt, werpen wij ons voor U neder, om U daarvoor eene eerherstelling aan te bieden. Ach ! waarom kunnen wij, door deze onze hulde van eerbied en liefde, uwe beleedigde eer niet herstellen ! Gedenk toch, o Jezus, uwe barmhartigheden, en verleen ons de vergiffenis, die wij U vragen voor zoovele ongeloovigen en goddeloozen, voor zoovele ketters, voor zoovele lafhartige christenen, die U onteeren, inzonderheid voor ons zelve, die U zoo dikwijls beleedigd hebben. Vergeet onze ondankbaarheid en wees gedachtig, dat uw Goddelijk Hart, onze zonden te voren afboetende, daarvoor tot den dood toe bedroefd, ja zelfs na uwen dood met een lans doorstoken is geweest. Laat niet toe, dat uwe smarten en uw bloed vruchteloos voor ons zouden zijn. Schep in ons een nieuw en zuiver hart : geef ons een hart volgens het

uwe: een nederig en rouwmoedig hart; een hart vol afschuw voor de zonde, vervuld met kinderlijken eerbied en ontstoken door het heilige vuur uwer liefde. — Wij van onzen kant beloven U, o Jezus, dat wij ons voortaan willen bevlijtigen, om door onze zedigheid en eerbied in uwe tegenwoordigheid, door onzen ijver en vurigheid om U in uw H. Sacrament te komen aanbidden en ontvangen, zooveel het ons mogelijk is, de oneerbiedigheden, de ontelingen en heiligschennissen te herstellen, die wij in de bitterheid onzer harten betreuren. Zegen, o Jezus, deze onze voornemens, opdat wij daaraan tot het uur van onzen dood getrouw blijven, tot meerder eer en verheerlijking van uw Goddelijk Hart, dat in het Allerheiligste Sacrament des Altaars van liefde tot ons brandt.

*Geloofd, aangebeden en gedankt
zij te allen tijde Jezus Christus in het
Allerheiligste Sacrament. — Amen.*

Gebed, dat de H. Gertrudis gewoon was dagelijks te verrichten, ter eere van Jezus' H. Hart.

Ik groet U, o allerheiligst Hart van Jezus, Hart van mijn Verlosser, levende en onuitputtelijke bron der vreugde en des eeuwigen levens, oneindige schatkamer der Godheid, brandend fornuis der goddelijke liefde! Gij zijt mijne toevlucht, mijne rustplaats, mijn al! Hart vol van liefde, ontvlam mijn hart van den heiligen gloed, die U verteert! Stort al die genaden in mijn hart, welke in U, als in hare bron, ontspringen! Laat mijne ziel bestendig met de uwe vereenigd, en mijn wil in alles aan den uwen gelijkvormig zijn. Dit ééne slechts verlang ik: dat uw heilige wil het eenige richtsnoer en het eenige doel van al mijne gedachten, van al mijne wenschen, van al mijne handelingen zij! En dit hoop ik vastelijk van U. Amen.

Drie gebeden, welke de Heer aan de H. Gertrudis, als Hem bijzonder welgevallig, leerde.

I. DANKZEGGING.

Liefdevol Hart van mijn Jezus, mochten alle Engelen en menschen U loven, U danken en U prijzen voor de liefde, waar-

mede Gij ons, in weerwil onzer onwaar-
digheid, geschapen hebt en dagelijks onder-
houdt; voor de liefde, waarmee Gij ons
met uw kostbaar Bloed hebt vrijgekocht,
met uw goddelijk Vleesch en Bloed in 't
heilig Sacrament voedt, en tevens besten-
dig onder ons verblijft; voor de liefde,
waarmee Gij ons zooveel genade hebt ge-
schonken, en nog immer bereid zijt te
schenken; voor die liefde eindelijk, waar-
mee Gij ons, in weerwil onzer ondank-
baarheid, lankmoedig verdraagt. Ja, mijn
Verlosser, voor al die liefde dank ik U,
en draag U de goddelijke gevoelens uws
Harten, alsmede de heerlijkheid op, waar-
in Gij U door alle eeuwen der eeuwen
verheugt.

II. VERFOEING DER ZONDEN.

Hart van mijn Jezus, hetwelk dagelijks
voor al uwe liefde, van ons zooveel on-
dankbaarheid ondervinden en dulden moet,
ik verfoei en verwerp hier in uwe tegen-
woordigheid alle ondankbaarheid der men-
schen, doch geheel bijzonder die, waaraan
ik mij zelf schuldig heb gemaakt. Vol
schrik wend ik mijne oogen af van al de
oneerbiedigheden en beledigingen, welke
U door de menschen en door mij werden

aangedaan. Ik verfoei de duizenden hindernissen, welke wij rampzalige schepselen, uwer genade in den weg stelden, waardoor wij uwe hand tevens sloten, en de genaden, welke Gij uitdeelen wildet, ons zelve onttrokken. Ach, ontferm U onzer! Bevrijd ons van onze ondankbaarheid, en trek onze harten tot U.

III. BEDE.

Hart van Jezus, rijk in ontferming! Stort uwe barmhartigheden ruimschoots over ons uit, en laat ze bewerken, dat een ieder van ons in zijne armzaligheid aan uwe goedheid en genaden beantwoorde. Want wat baat ons al uwe goedheid en liefde, wanneer wij er ons niet van bedienen, zoo als het in het plan uwer goddelijke Voorzienigheid ligt? Voltrek derhalve, wat Gij door uwe liefde en ontferming tot ons heil en ter uwer verheerlijking begonnen hebt. Amen.

Zeg aan het slot van het bezoek voor 't Allerheiligste met de H. Gertrudis:

O Jezus, mijn hart verblijft aan uwe voeten! Uwe liefderijke zorgvuldigheid zal het als in eene gevangenis vol vreugde opsluiten; de beminnenswaardigheid uws

Harten zij de zoete keten , welke het aan het Uwe onafscheidelijk zal vastbinden. Noch de wereld , noch de hel zal mij van uwe voeten scheiden : dit hoop ik van uwe genade. De macht uwer zoete liefde zal het vasthechten, opdat het zich in eeuwigheid nimmer van U zou kunnen verwijderen. Amen.

Gebod uit de Geschriften van
Pater De la Colombière.

O aanbiddenswaardigst en allerzoetst Hart van mijn zeer liefdevollen Jezus. Hart, bestendig van liefde tot de menschen ontvlamd , immer geopend om allerlei genaden en zegeningen over ons uit te storten ; Hart , steeds meewarig met ons lijden, en van verlangen doordrongen om ons aan uwe schatten deelachtig te maken , U zelven geheel aan ons te geven : Hart , steeds bereid om ons op te nemen , ons toevluchtsoord , onze woning , ons paradijs op deze wereld te zijn ; voor dit alles ontvangt Gij van de menschen niets dan hardheid, vergetelheid en verachting. Gij bemint , en men geeft U geene liefde voor liefde, men kent deze liefde niet eens, men wil de onderpanden uwer liefde niet , men wil

uwe teedere en geheime woorden , waardoor Gij tot onze harten spreekt , niet hooren.

Om die vele versmadingen , die groote ondankbaarheid eenigermate te herstellen , en mij , zooveel mogelijk , aan het gevaar te onttrekken van in een dergelijk ongeluk te storten , offer ik U , o Jezus , mijn hart op , en wijd U al zijne neigingen . Van dit oogenblik af — dat beloof ik U , — verlang ik van harte , mij zelven en alles , wat maar in de verste verte mij betreft , te vergeten , opdat alzoo alle hinderpalen worden weggenomen , welke den toegang tot uw Hart zouden kunnen bemoeilijken . Gij hebt U verwaardigd , mij uw Hart te openen , en ik heb een levendig verlangen er in te gaan , om daar , met uwe getrouwste dienaren , geheel doordrongen en ontvlamd van uwe liefde , te leven en te sterven .

Leer mij , o allerheiligst Hart van Jezus , dat ik mij zelven vergete ; want dat is de eenige weg , die tot U voert . O , dat ik toch in mij niets meer toeliet , dat U zou kunnen mishagen ! Leer mij dan datgene verrichten , wat ik doen moet , om de zuiverheid des harten te bekomen , naar welke Gij mij een zoo groot verlangen inboezem-

det. Ik heb den vasten wil, U te behagen : doch tevens geene macht om daartoe te gera- ken , indien uw licht en uwe genaden mij niet geheel bijzonder te hulp komen.

Ander gebed der H. Gertrudis.

O Jezus , stel mij onder de liefderijke bescherming uws Harten ! Dompel mij in deze oneindige zee uwer liefde , sluit mij op in dit fornuis uwer liefde , en verteer mij geheel en al in deze hemelsche vlam- men. Daar zij het mij vergund , o mijn Verlosser , den prijs te leeren kennen van het bloed , dat Gij te mijner vrijkoop- ing vergoten hebt : daar zij het mij vergund , de zoete stem uwer liefde te hooren.

O Liefde ! Gij zijt de bron des levendigen waters , waarnaar ik zoozeer dorst. Zie , mijn hart nadert tot U met een liefdegloed en een vurig verlangen , waardoor het ge- pijnigd wordt. Open mij den heilzamen ingang tot uw Hart ! Ziehier mijn hart ! Aanvaard het ! Voortaan wil ik het niet meer behouden.

O Jezus, mijne zoete hoop, laat uw Hart, dat reeds uit liefde tot mij gewond is, en aanhoudend voor alle zondaars open staat, het eerste toevluchtsoord voor mijne ziel

wezen bij hare scheiding van het lichaam, en verdelg in dezen afgrond uwer eindelooze liefde voor eenwig al mijne zonden. Amen.

NOVEEN VOOR DEN EERSTEN VRIJDAG DER MAAND.

Oefeningen en Gebeden
voor iederen dag der noveen.

WOENSDAG. *Eerste dag. Oorweeging.* Het voorwerp der devotie tot het H. Hart is het aanbiddelijk Hart van Jezus en de onmetelijke liefde, waarvan het brandt voor ons. Zij heeft ten doel, Hem liefde voor liefde te geven, Hem te bedanken voor zijne weldaden, en de beledigingen te vergoeden, die Hem nog altijd worden aangedaan. Die devotie werd in de laatste tijden veropenbaard, om in de harten der Christenen het geloof, dat wankelde, te versterken, en de liefde, die verflauwde, op te wekken. O Hart van Jezus, moge ons vaderland zich geheel aan U toewijden, dan zal er het H. Geloof en uwe liefde toenemen en bloeien.

GEBED

voor de afbeelding van het H. Hart.

Ziedaar, geliefde Jezus, hoe ver de overvloed van uwe liefde gegaan is! Om U gansch aan mij te geven, hebt gij mij eenen goddelijken maaltijd van uw vleesch en bloed bereid. Wie heeft U ooit tot zulke verrukking van liefde kunnen brengen? Ach! het is zeker uw liefderijk Hart! O Hart van mijnen Jezus! vlamvend vuur der goddelijke liefde, ontvang mijne ziel in uwe heilige wonde, opdat ik in die school van liefde eenen God leere beminnen, welke mij zoo wonderlijke bewijzen van zijne liefde heeft gegeven.

Dat het Hart van Jezus overal bemind zij!

(100 dagen atlaat, vergund door Pius IX.)

Onze Vader. — Wees gegroet. — Eere zij den Vader.

O Maria, leer ons het Hart van Jezus beminnen!

DONDERDAG. *Tweede dag. Overweging.*
De devotie tot het H. Hart moet niet het uitsluitend voorrecht zijn van enkele heilige zielen. Onze Verlosser heeft gewild, dat ze overal verkondigd en verspreid zou worden. Zijn niet *alle* menschen het voorwerp zijner liefde: zijn niet *allen* afgewas-

schen in zijn H. Bloed en met zijne weldaden begunstigd: hebben niet *allen* zijn aanbiddelijk Hart gewond door hunne zonden? Het is dus ook de plicht van *allen*, aan het Hart van Jezus den tol van liefde, dankbaarheid en herstelling te betalen. O Jezus, riep de H. Liguori uit, leer aan de menschen het goddelijk recht kennen, dat Gij hebt op hunne liefde. *Gebeden. Onze Vader, enz. bl. 387.*

O Maria, leer ons het H. Hart van Jezus kennen en navolgen.

VRIJDAG. *Derde dag. Overweging.* Om den hoogen prijs wel te beseffen, waarop de devotie tot het H. Hart in de katholieke Kerk gesteld wordt, is het genoeg te overdenken, dat onze Zaligmaker zelf gevraagd heeft, ze in te stellen en overal te verbreiden: dat Hij de voornaamste oefeningen zelf heeft aangegeven, en dat Hij aan allen, die zich aan die devotie toewijden, de troostrijkste beloften gedaan heeft, als zijn: eensgezindheid in de familie, ijver in den dienst van God, troost in lijden, voorspoed bij de ondernemingen, en eene zaligende gerustheid in het uur des doods. *Gebeden. Onze Vader, enz. bl. 387.*

O Maria, leer ons ijveren voor de vereering van Jezus' H. Hart

ZATERDAG. *Vierde dag. Overweging.* Jezus Christus wordt niet genoeg gekend: zijne liefde wordt niet genoeg begrepen. Men weet, ja, dat Hij God is; dat Hij voor ons is gestorven; dat Hij tegenwoordig is in het H. Sacrament des Altaars; maar men kent Hem niet op die wijze, gelijk het kind zijn veelgeliefden vader, gelijk een vriend zijn boezemvriend kent; men kent Hem niet, om het in een woord te zeggen, met die kennis des harten, waaruit het innig verkeer en het vertronwen voortspuit. De devotie nu tot het H. Hart zal ons Jezus op die wijze leeren kennen en beminnen, met voor ons oog te ontsluiëren de geheimen zijner barmhartigheid, de zoete werkingen zijner liefde, en de moederlijke zorgen zijner Voorzienigheid. *Gebeden. Onze Vader, enz. blz. 387.*

O Maria, verwerf ons een groot vertrouwen op het H. Hart van Jezus!

ZONDAG. *Vijfde Dag. Overweging.* Het H. Hart van Jezus is voor ons gevormd geworden; voor ons heeft het geklopt, voor ons gebeden en geleden. Dat Hart heeft de zalvende leering van het H. Evangelie ingegeven en de H. Sacramenten ingesteld. Uit de geheimnisvolle wonde

van dat Hart is de H. Kerk voortgekomen, gelijk de H. Vaders het leeren : dit Hart steunt en leidt en beschermt en troost haar van uit zijn H. Tabernakel : dit Hart is het dat de gevoelens instort van heldhaftige toewijding, dat alle smarten heiligt en alle deugden kweekt ; dit Hart schenkt ons vergiffenis in het Sacrament van Boetvaardigheid en doet ons in ons binnenste de stem der genade hooren ; dit Hart eindelijk gaf ons Maria tot Moeder en liet ons het H. Altaar-Sacrament na tot eene spijsze onzer ziel en onzen troost in de ballingschap. *Gebeden. Onze Vader, enz. blz. 387.*

O Maria, mocht ik het H. Hart van Jezus beminnen, gelijk uw Hart Het heeft liefgehad !

MAANDAG. *Zesde Dag. Overweging.* De Zaligmaker noodigt u uit in het allerheiligste Sacrament de wonderbare werkingen van zijn goddelijk Hart na te gaan en te vereeren. Rustende in het Tabernakel verheerlijkt dat Hart zijnen hemelschen Vader.... Het moedigt de rechtvaardigen aan.... noodigt de zondaars uit.... en vervult allen met zalving en troost... Als dienaar van dat goddelijk Hart moet gij aan de werking van dat Hart beantwoor-

den. En hoe? Door de liefde. Dit is het wat het goddelijk Hart van u vraagt. „Ik ben het vuur (der liefde) op aarde komen brengen,” zegt Jezus, „en wat wil ik anders dan dat het ontstoken worde.” *Gebeden. Onze Vader, enz. blz. 387.*

O Maria, vertoon ons de beminnelijkheid van Jezus' Hart!

DINSDAG. *Zevende dag. Ooerweging.* Het Hart van Jezus is eene bron die alle deugden en genaden bevat. In het smartelijk lijden op Calvarië is die bron geopend voor de vereerders van het goddelijk Hart. Alwie dat Hart bemint en vereert, kan daar putten volgens zijn verlangen en noodwendigheden. Zijt gij hoovaardig of ijdel? Dit Hart is het toonbeeld en de zetel der nederigheid en verleent die deugd aan hen die ze vragen. . . . Zijt gij oplopend of grammoedig? Dit Hart leert en geeft de zachtmoedigheid. . . . Zijt gij koud of dor en zonder godsvrucht? Dit Hart is de bron der goddelijke liefde en teederste godsvrucht. . . . Hebt gij andere behoeften? Leg die bloot aan het goddelijk Hart. . . *Gebeden. Onze Vader, enz. blz. 387.*

O Maria, gij kent onze zwakheid en nood. Beveel ons aan het Hart van uwen goddelijken Zoon!

WOENSDAG. *Achtste Dag. Overweging.* De Zaligmaker zelf heeft kenbaar gemaakt, dat Hij verlangde zijne eindelooze liefde vereerd te zien onder de voorstelling van zijn Hart, geopend door de wonde en omgeven door de kenteekenen zijns lijdens. Hij heeft beloofd, dat overal, waar die afbeelding gevonden wordt, zijn hemelsche zegen overvloedig zou neerstroomen. — En wat ook anders kan het Hart van Jezus doen, waar het ook is, dan liefhebben, zegenen en troosten? — Die afbeelding van het H. Hart is eene eenvoudige, maar dringende en aanhoudende prediking, ons aansporende tot liefde en vertrouwen jegens een God, die ons zoozeer heeft bemind. Twee eeuwen zijn er verloop, sinds Jezus dat verlangen te kennen gaf, en hoeveel kerken, hoeveel huizen zijn er nog, waarin de afbeelding van het H. Hart niet wordt gevonden! Hoe vele zieken, hoe vele armen en bedrukten mogen nog hunne blikken niet vestigen op dat groote toonbeeld van onderwerping, op de afbeelding van dien goddelijken vertrooster! *Gebeden. Onze Vader, enz. blz. 387.*

O Maria, geef ons eene plaats bij U in het H. Hart van Jezus!

DONDERDAG. *Negende Dag. Overweging.*

De H. Augustinus vergelijkt het Hart van Jezus bij de ark van Noë, waar allen, die er binnentreden, uit den zondvloed gered worden. Aan dat geopend Hart, zegt de H. Cyprianus, ontwelt de bron, die springt ten eeuwigen leven. Het Hart van Jezus, zegt de H. Bernardus, is het fornuis der hevig brandende liefde, die geheel de wereld in vlam moet zetten. De H. Petrus Damianus noemt dit Hart de schatplaats van wijsheid en kennis, de H. Franciscus van Sales noemt het de bron van alle genaden, en de H. Bonaventura de schatkamer van alle goed. De H. Franciscus van Assisië, de H. Clara, de H. Aloysius van Gonzaga riepen dat Hart zonder ophouden aan als het brandpunt der goddelijke liefde. Dit Hart eindelijk werd aan de H. Mechtildis gegeven als eene plaats van toevlucht in het leven, en een onderpand van den zoetsten troost in het uur des doods. *Gebeden. Onze Vader, enz. blz. 387.*

O Maria, wij bieden U het Hart van Jezus aan! Wij kunnen U niets aangenaams aanbieden dan het Hart van uwen goddelijken Zoon, gelijk Gij zelve het aan de H. Gertrudis verklaard hebt. Neem het dan aan, o teedere Moeder, te gelijk

met de harten van al uwe kinderen, wier
leuze immer zijn zal:

GEHEEL AAN HET HART VAN JEZUS
DOOR HET HART VAN MARIA!

GEBED

van eerherstel op den eersten
Vrijdag der maand.

Goddelijke Verlosser! Gewaardig U met
barmhartige oogen neer te zien op de kinde-
ren van uw H. Hart, die, vereenigd in de-
zelfde gevoelens van *geloof*, van *eerherstel*
en van *liefde*, aan uwe voeten hunne onge-
trouwheden en die der arme zondaars, die
hunne broeders zijn, komen beweenen.

Konden wij door de eenparige en plech-
tige beloften welke wij zullen doen, uw
goddelijk Hart treffen en barmhartigheid
bekomen voor ons, voor de ongelukkige
en schuldige wereld en voor allen, die het
geluk niet hebben U te beminnen!

In het vervolg, ja, wij beloven het:

De vergetelheid en de ondankbaarheid der
mensen, willen wij vergoeden.

Uwe verlatenheid in het Tabernakel,

De misdaden der zondaars , willen wij ver-
goeden.
Den haat der goddeloozen ,
De godslasteringen , welke men tegen
U uitbraakt ,
De onteeringen , uwer Godheid aange-
daan ,
De heiligschennissen , waardoor uw Sa-
crament van liefde wordt onteerd ,
De ontstichting en oneerbiedigheden in
uwe tegenwoordigheid begaan ,
Het verraad , waarvan gij het aanbidde-
lijk slachtoffer zijt ,
De koudheid van de meeste uwer kin-
deren ,
De verontwaardiging , welke men toont
over uwe minzame uitnoodiging ,
De ongetrouwheden van hen , die zich
uwe kinderen noemen ,
Het misbruik uwer genaden ,
Onze eigene ongetrouwheden ,
De onbegrijpelijke verharding onzer har-
ten ,
Ons vertragen om U te beminnen ,
Onze lafheid in uwen dienst ,
De bittere droefheid , welke het ver-
derf der zielen U veroorzaakt ,
Uw lang wachten aan de deur onzer
zielen ,

willen wij vergoeden.

De bittere afwijzingen , waarmede men U
laaft ,

Uwe liefdezuchten zullen ons bewegen.

De liefdetranen , die gij voor ons hebt ge-
stort , willen wij opvangen.

Aan het ballingschap dat uwe liefde moet
onderstaan , willen wij een einde maken.

De marteldood , welken uwe liefde heeft
geleden , zal onze liefde doen herleven.

GEBED.

Goddelijke Zaligmaker Jezus , die aan
uw Hart deze smartelijke klacht hebt laten
ontvallen : *Ik heb gezocht , die Mij zouden
troosten , maar heb die niet gevonden ;* gewaar-
dig U onze zwakke hulde van troost aan te
nemen , en ons door den machtigen bijstand
uwer genade zoo te ondersteunen , dat wij
in het vervolg meer en meer datgene vluch-
ten , wat U zou kunnen mishagen , en in
alles , overal en te allen tijde toonen uwe
getrouwe en toegewijde kinderen te zijn.
Wij bidden U om deze genade door U
zelven , die God zijnde met den Vader en
den H. Geest , leeft en heerscht in alle
eeuwen der eeuwen. Amen.

INHOUD.

	BLADZ.
Voorrede.	III
<i>Kort Overzicht der Geschiedenis van de devotie tot Jezus' H. Hart.</i>	V
<i>Aflaten verbonden aan de viering der Junimaand.</i>	XI
Eerste Dag. — <i>Wat vereeren wij, als wij het H. Hart vereeren?</i>	12
Tweede dag. — <i>Waarom vereeren wij het H. Hart?</i>	21

Derde dag. — <i>Wat voordeel geeft ons de vereering van Jezus' H. Hart?</i>	30
Vierde Dag. — <i>Wat liefde het H. Hart ons betoonde in het Verlossingswerk.</i>	40
Vijfde Dag. — <i>Het H. Hart en de Christelijke Geloofsleer.</i>	49
Zesde Dag. — <i>Het H. Hart en zijne voorbeelden.</i>	60
Zevende Dag. — <i>Het H. Hart ons leerende bidden.</i>	71
Achtste Dag. — <i>Het H. Hart, bron van vrede.</i>	84
Negende Dag. — <i>Het H. Hart en de H. Kerk.</i>	94
Tiende Dag. — <i>Het H. Hart en de HH. Sacramenten.</i>	101
Elfde Dag. — <i>Het H. Hart en het H. Misoffer.</i>	111
Twaalfde Dag. — <i>Het H. Hart en de H. Communie.</i>	124
Dertiende Dag. — <i>Het H. Hart en de H. Teerspijze.</i>	132
Veertiende Dag. — <i>Het H. Hart in 't H. Sacrament onder ons verblijvende.</i>	142
Vijftiende Dag. — <i>Het H. Hart, zijne</i>	

BLADZ.

<i>Verdiensten, zijn Lijden, zijn Bloed.</i>	152
Zestiende Dag. — <i>Het H. Hart en Maria.</i>	161
Zeventiende Dag. — <i>Het H. Hart en zijne beloften.</i>	170
Achttiende Dag. — <i>Wat verlangt het H. Hart van ons? I. Aanbidding.</i>	180
Negentiende Dag. — <i>De Eerewacht.</i>	190
Twintigste Dag. — <i>Wat verlangt Jezus' H. Hart van ons? II. Eerherstel.</i>	200
Een en twintigste Dag. — <i>Wat verlangt het H. Hart van ons? III. Navolging.</i>	210
Twee en twintigste Dag. — <i>Het H. Hart van Jezus, ons voorbeeld van zachtmoedigheid.</i>	219
Drie en twintigste Dag. — <i>Het H. Hart, ons toonbeeld van ootmoedigheid.</i>	230
Vier en twintigste Dag. — <i>Het H. Hart, ons voorbeeld van medelijdende naastenliefde.</i>	240
Vijf en twintigste Dag. — <i>Het H. Hart ons voorbeeld in 't verachten der aardische goederen.</i>	250

Zes en twintigste Dag. — <i>Het biddend Hart van Jezus.</i>	264
Zeven en twintigste Dag. — <i>Het H. Hart haat de zonde.</i>	272
Acht en twintigste Dag. — <i>Het H. Hart, ons voorbeeld van boetvaardig- heid.</i>	281
Negen en twintigste Dag. — <i>Het ster- vend Hart van Jezus.</i>	291
Dertigste dag. — <i>Het beeld van 't H. Hart.</i>	302
<i>Lezing voor den feestdag van 't H. Hart van Jezus.</i>	312
<i>Gebeden onder de H. Mis.</i>	323
<i>Oefeningen vóór en na de H. Communie.</i>	344
<i>Gebeden onder het Lof.</i>	348
<i>Verschillende gebeden ter eere van het Allerheiligste Hart van Jezus.</i> . . .	359
<i>Noveen ter eere van het H. Hart voor den eersten Vrijdag der maand.</i> .	386

